FUTURA

DORIS STOKES

WHISPERING VOICES

WITH LINDA DEARSLEY

İçindekiler

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14

DORIS STOKES

C·O·M·P·E·N·D·I·U·M

~~KULAĞIMDAKİ SESLER KULAĞIMDAKİ DAHA FAZLA SES MASUM SESLER~~ **~~FISILDAYAN SESLER~~**

İLE

LINDA DEARSLEY

Kulağımdaki Sesler
Telif Hakkı © Doris Fisher Stokes 1980
Kulağımda Daha Fazla Ses
Telif Hakkı © Doris Fisher Stokes 1981
Kulağımda Masum Sesler
Telif Hakkı © Doris Fisher Stokes 1983
Fısıldayan Sesler
Telif Hakkı © Doris Fisher Stokes 1985
İlk olarak Büyük Britanya'da Macdonald & Co (Publishers) Ltd'nin bir bölümü olan Futura Publications tarafından ayrı ciltler halinde yayınlanmıştır
Londra ve Sidney
& Co (Publishers) Ltd Londra *ve* Sidney tarafından Black Cat baskısı altında yeniden basıldı
Her hakkı saklıdır.
Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın hiçbir biçimde veya hiçbir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez; ayrıca yayınlandığı cilt veya kapak dışında herhangi bir biçimde dağıtılamaz ve bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul daha sonraki alıcıya da yüklenemez.
Macdonald & Co (Yayıncılar) Ltd, 3. Kat, Greater London House, Hampstead Yolu, Londra NW I 7QX

Maxwell Pergamon Publishing Corporation plc üyesi ISBN 0-7481-0917-7
Fısıldayan Sesler ISBN 0356120805
Kuzey Galler'de çekilen fotoğraf seti
Derek Doyle & Associates, Kalıp, Clwyd
Macaristan'da basılmıştır

İçindekiler

~~Kulağımdaki Sesler 5~~
~~Kulağımda Daha Fazla Ses 223~~
~~Masum Sesler 433~~
Fısıldayan Sesler 613

Fısıldayarak

Sesler

Mezarımın başında durup ağlama...
Ben orada değilim - uyumuyorum,
Ben esen binlerce rüzgarım,
Ben yumuşakça düşen karım,
Ben düşen nazik yağmurum,
Ben olgunlaşan tahıl tarlasıyım.
Sabahın sessizliğindeyim,
Ben zarif bir acele içindeyim
Dairesel uçuşta güzel kuşların,
Ben gecenin yıldızıyım.
Ben çiçek açan çiçeklerin içindeyim
Sessiz bir odadayım.
Ben şarkı söyleyen kuşların içindeyim,
Her güzel şeyin içinde ben varım.
Mezarımın başında durup ağlama
Ben ölmedim...

Mary E. Frye
1932

Bölüm 1

Evi ilk gördüğümde sıcak bir yaz günüydü.

'Gel de şuna bak Doris,' dedi Laurie ve ben yoldan yukarı doğru yürüdük. Sıcak kaldırım taşlarına çarpıyor ve havayı bulandırıyordu. Aslında en çok istediğim şey sırtımı yaslayabileceğim gölgeli bir koltuk ve uzun, soğuk bir içecekti.

Ama sonra onu gördüm ve bir an için içimdeki sıcaklık kayboldu.

Yoldan uzakta ve aşağıya bakabileceğiniz bir yamaçta bulunan ev, güneşte parıldayan minik kafes pencereleri ve güllerle dolu bir bahçe şeridi olan mavi ve beyazdı. Eğimli yolun karşısına düzgünce katlanmış uyumlu mavi kapılar ve güzel bir kır evi tarzı ön kapı vardı.

'Ah, muhteşem!' diye sevinçle bağırdım ve sonra bir sızıyla bunun gibi güzel bir evin benim için çok pahalı olacağını fark ettim. 'Ah Laurie,' dedim aniden hayal kırıklığına uğrayarak, 'Keşke görmeseydim. Bunu asla karşılayamazdım.'

Ama Laurie kolay pes eden biri değildi. Sadece omuz silkti ve durdurulamaz sırıtışını takındı. 'Hadi gidip görelim, olur mu...'

Garip bir histi, benim yaşımda ilk defa ev aramak. Geçmişte John ve ben bize sunulan kiralık konaklama yerlerine her zaman çok minnettardık. Parlak bir dergiden fırlamış gibi görünmese de, onu kendi parça parçalarımızla doldurduk, duvarlara resimlerimizi astık ve evimiz yaptık.

Şimdi, aniden bir seçim hakkı verilmesi biraz şaşırtıcıydı. Ve birinin evine girip dekorasyonu inceleyerek dolaşmak işi — buna alışamadım. Hayır demek her zaman çok kaba görünüyordu.

Ama yapılması gerekiyordu. Aylardır beni endişelendiren bir soruna cevaptı. John ve ben Londra'ya geldiğimizde, John Arnhem'den engelli bir gazi olduğu için engelli eski askerler için bir blokta bir daire bulmayı başarmıştık. Bir saray değildi -aslında bazı insanlar blokların çirkin olduğunu söyledi- ama rahat ve kullanışlıydı ve kısa sürede şirin bir görünüme kavuştu. Hatta ön kapının dışında balkon boyunca saksılarda sıra sıra bitkilerle minyatür bir bahçe bile yaptık ve yaz akşamlarında John ve ben sardunyalarımız ve çakallarımız arasında şezlonglarda oturup kırsalda olduğumuzu hayal edebiliyorduk.

1982'de işler daha da iyiye gitti. Daireler boşaldıkça, yönetim içlerine banyolar koymaya başladı. O zamana kadar mutfakta teneke bir küvet kullanıyorduk, ancak uzun bir bekleyişin ardından John, Terry ve ben koridordan yukarı, dönüştürülmüş dairelerden birine taşındık. Biraz daha

fazla ödedik ve bir duş da taktırdık ve birkaç hafta sonra onsuz nasıl idare ettiğimizi hayal bile edemedik.

İyileştirme o kadar büyüktü ki, kısa süre sonra gelen darbe iki kat beklenmedikti. Kiracılara, tüm alanın tamamen yeniden geliştirileceği söylendi. Bahçeye yer açmak için bloğumuz yıkılacaktı. Diğer bloklar modernize edilecek ve birçok durumda iki daire üç daireye dönüştürülecekti.

Bir seçeneğimiz vardı. Diğer bloklardan birinde dairenin boşalmasını beklerken önümüzdeki beş yıl boyunca bir inşaat alanında yaşayabilirdik - ancak bize iki yatak odalı başka bir yer bulabileceğimizin garantisini veremezlerdi - ya da başka bir ev bulabilirdik.

Şimdi ruh alemi bana her zaman endişelenmememi, sadece güvenmemi ve bize bakılacağını söyledi.

619

Ama yapamadım endişelenmeye yardım et. Gün boyu süren inşaat çalışmalarının gürültüsüyle seanslarımı nasıl yapabilirdim? Ve beş yılın sonunda bize sadece bir yatak odalı bir daire teklif edilirse Terry'yi nasıl dışarı çıkarabilirdik? Kır evi olarak satın aldığımız mobil ev bir çözüm olabilirdi, ancak Kent'teki Ashford yakınlarında sessiz, küçük bir taşrada saklıydı. Tatiller için harika ama oradan çalışmalarımı sürdürmek çok zor olurdu.

Geceleri uyanık kalıp ne yapacağımızı merak ediyordum ve ruh rehberim Ramanov'un söylediği tek şey "Güven, evlat" oluyordu. Bu onun için çok iyiydi ama benim için söylemesi yapmaktan daha kolaydı.

Benim gibi endişeli biri olmayan John da aynı şekilde kayıtsız görünüyordu. 'Kendini endişelendirme aşkım,' derdi yatıştırıcı bir şekilde. 'Her şey yoluna girecek. Göreceksin.'

Ama görmedim. Aylar geçti ve hiçbir şey olmadı, sadece sırtım çok kötüleşti. Londra yazın her zaman olduğu gibi çok sıcak ve tozlu oldu ve tatilimiz geldiğinde John ve ben çok mutlu olduk ve biraz temiz hava almak için minibüse inebildik.

Ve sonra en az beklediğim anda, ruhlar alemi devreye girdi. Bulutlu bir gündü ve sırtım bana çok kötü davranıyordu, bu yüzden John bisiklet sürmeye çıkabileceğini söylediğinde ona gitmesini söyledim çünkü tek yapmak istediğim sıcak su torbasıyla oturmaktı. Yine de John pedal çevirir çevirmez sıkıldım. Kitabımı bir gün önce bitirmiştim ve okuyacak başka bir şeyim yoktu. Konuşacak kimse yoktu ve televizyonda hiçbir şey yoktu.

Üzgün bir şekilde uzaktan kumanda düğmeleriyle oynadım. Terry bizi Oracle'a bağlamıştı ve sürekli ona bakıyordu ama ben hiç kullanmamıştım. Acaba Russell Grant'in yıldızlarını alabilir miyim diye düşündüm. Burçları

her zaman severim. Birkaç düğmeye bastım ve ekranda bilgi sayfaları yanıp sönmeye başladı ama yarısı bana göre çift Hollandalıydı ve burçlara benzeyen hiçbir şey yoktu.
620
Sabırsızlıkla daha fazla düğmeye bastım ve sonra aniden parlak sayfalardan biri gözüme çarptı. Oğlak burcuyla alakası yoktu. Londra'daki bir emlakçıda satılık mülklerin bir listesiydi ve Güney Londra'daki evlerden biri üç yatak odalıydı ve şaşırtıcı derecede ucuzdu.
Hızlıca zihinsel aritmetik yaptım. Kamyoneti satıp hayat birikimimizi eklersek evi karşılayabileceğimizi düşündüm. Tüm sorunlarımızın cevabı bu olurdu.
Heyecanla Laurie'nin numarasını çevirdim. Seni Laurie ile tanıştırmadığımı düşünüyorum. Ekibimize en son katılan kişi o. Onun benim yöneticim olduğunu söylemek kulağa oldukça görkemli geliyor ve aslında öyle değil. Son birkaç yıldır işim o kadar çığ gibi büyüdü ki, kişisel görünümler, radyo ve televizyon ve normal oturumlarımla birlikte tüm organizasyonla baş edemedim. İnsanlar sürekli bir yöneticiye ihtiyacın olduğunu söylüyordu Doris ama o kadar resmi geliyordu ki tereddüt ettim. Sonra bir gün Laurie O'Leary ile tanıştırıldım ve hemen anlaştık. Laurie aslında daha huzurlu bir hayat için yöneticilik kariyerinden vazgeçmişti ama ne kadar karmaşık bir durumda olduğumu görünce bana yardım etmek için yöneticiliğe geri dönmeye karar verdi. Bu yüzden şimdi Laurie rezervasyonlarla ilgileniyor, seyahat düzenlemeleriyle ilgileniyor ve çok fazla zaman alan diğer tüm parçalarla ilgileniyor. O bir yöneticiden çok daha fazlası. Aileden biri gibi.
Neyse, o sabah telefonda ona, satın alabileceğimi düşündüğüm bir ev hakkında okuduğumu söyledim.
'Tamam, Doris,' dedi, 'yarın gelip seni alırım ve onu görmeye götürürüm.'
John'un umurunda değildi. "Sana uyarsa, kızım, bana uyar," dedi. Ama tatilini bir evin içinde dolaşmak için bölmek istemiyordu. Bahçedeki gülleriyle minibüste dolaşmayı çok daha fazla isterdi. Ve aslında onun yedek bir parça gibi hissedeceğini biliyordum - sonuçta kadınlar bu tür şeylerle erkeklerden çok daha fazla ilgileniyor.
Bunun yerine, apartmandaki iyi arkadaşımız ve komşumuz Nancy benimle geleceğini söyledi. İlk olarak ortaya çıktı ki
621
ev doğru değildi. Orada genç bir çift yaşıyordu ve üzerinde çok çalışmışlardı ama benim için fazla sanatsaldı. içinde bir kanepe ve raflar bulunan çıplak beyaz bir odaydı. Kapıları çıplak ahşaba kadar soymuşlar ve büyük bir taş şömine inşa etmişlerdi. Harika bir şekilde yapılmıştı ve genç bir çift için mükemmel olurdu ama benim gibi eski kafalı biri için değil.

Ben nazik sesler çıkararak dolaştım ama Nancy, Allah razı olsun, biraz açık sözlü.

'Eh, bunun bir başlangıç için çıkarılması gerekecek,' dedi şömineye doğru başını sallayarak. Ve, 'Ah hayır, o kapıları sevmiyorsun değil mi, Doris? Boyanmaları gerekecek.'

Dekorasyona kendi zevkimize göre bir servet harcamamız gerektiği açıktı ve sanırım genç çift, tüm geliştirmelerini söküp atmamız fikrinden çok memnundu. Sanırım, bunun tam olarak biz olmadığımızı açıkladığımda herkes rahatladı.

Bölge çok güzeldi: alışveriş merkezlerine ve Londra'nın merkezine yakındı ama yeşildi ve ağaçlarla doluydu ve her bahçede çiçekler ve kırsal alan kolayca araba ile gidilebilecek mesafede. Laurie başka bir emlakçıya danıştı ve bu sefer şanslıydık. Gönderildiğimiz ilk ev çok güzeldi ama nedense doğru hissettirmedi.

'Bunun üzerinde düşüneceğiz,' diye söz verdim. Sırtım bu sırada beni öldürüyordu ve tekrar eve gitmeye oldukça hazırdım ama tam o sırada Laurie beni arayıp bulduğu mavi beyaz eve bakmamı söyledi.
Oracıkta aşık oldum.

"Hadi o zaman, içeri bir bakalım," dedi, benim masrafa ve randevumuzun olmamasına dair itirazlarımı görmezden gelerek.

Kapıyı minik bir hanım açtı ve beni görünce gözleri şaşkınlıkla açıldı.

'Ah Doris Stokes!' diye soludu. 'Seninle tanışacağımı hiç düşünmemiştim.'

Adı Hilda'ydı ve bizi neşeyle gevezelik ederek gezdirdi. Evin içi de dışı kadar güzeldi.
622
vardı — artık mutfak masasında yarım düzine tabağı dengelemeye çalışmak yoktu, bahçeye bakan veranda kapıları ve geniş bir banyo vardı. Ancak banyo biraz sorunluydu çünkü alt kattaydı.

'Sabahın erken saatlerinde bacaklarımı çaprazlayıp aşağı inmem mümkün değil!' dedim şüpheyle.

'Endişelenme Doris, yatak odasına bir tuvalet yaptırabilirsin,' dedi Laurie.

Diğer sorun ise kötü sırtım yüzünden bir ayağımı bile yerden kaldıramıyordum, merdivenlerden inmeyi bırakın. Önemi yok, dedi diğerleri, benim için yatak odalarına bakarlardı.

Gürültüyle uzaklaştılar ve Hilda ve ben koridorda sohbet ediyorduk. Özellikle güzel bir koridordu. Kare ve havadardı, koyu mavi bir halı ve ön kapının her iki tarafındaki pencerelerden içeri giren güneş ışığı.

'Bu salonu ve çok güzel bir halıyı seviyorum.' diyordum ki göz ucuyla bulanık bir hareket gördüm. Başka biri yatak odasına giden merdivenlere doğru gidiyordu. Hilda'dan daha uzun ve oldukça kambur, zayıf yaşlı bir

adamdı ve basamak basamak kendini sürükleme biçiminden, korkuluğu sertçe çekmesinden, yürümekte zorluk çektiğini tahmin ettim. Bir sezgi parıltısı bana bunun Hilda'nın kocası olduğunu ve göründüğü kadar sağlam olduğunu söyledi - ruhani bir insandı.

'Affedersin canım,' dedim aniden Hilda'ya, 'ama kocan hasta mıydı?'

'Evet, öyleydi,' dedi şaşkınlıkla.

'Ben de öyle düşünmüştüm,' ve merdivenlere tekrar baktım. Oldukça boştular. Adam kaybolmuştu. Yani haklıydım. Geçip gitmişti ama zaman zaman karısını ve eski evini ziyaret etmek için geri geliyordu. Eh, benim için sorun değildi. Kendilerini rahatsız etmedikleri sürece ruh insanlarıyla bir yeri paylaşmaktan hiç rahatsız olmadım.

Başımızın üstünde bir sürü yığıntı vardı ve sonra, bu dünyadan oldukları açıkça belli olan diğerleri tekrar aşağı doğru gürültüyle indi.

'Yatak odaları çok güzel, Doris,' dedi Nancy, 've ön taraftaki de dışarıdaki küçük yeşil alana bakıyor.'

Ama yine de tereddüt ettim. Evi çok sevecektim. Burada mutlu olacağımı bilmek için yukarı çıkmama gerek yoktu ama bunu karşılayabileceğimizden hiç emin değildim.

Hilda aklımı okumuş olmalı. 'Bak, Doris,' dedi, 'Burada yaşadığını düşünmek istiyorum. Sen olduğun için fiyatı düşüreceğim.'

'O bunu kabul edecek!' dedi Laurie hemen.

Eve giderken elbette şüpheler başladı. Aman Tanrım ne yaptım? Düşünüp duruyordum. Tüm birikimlerimiz ve ben daha yukarı bile çıkmadım. Umarım doğru şeyi yapıyorumdur. Mobil ev parkındaki arkadaşlarımız deli olduğumuzu düşünüyorlardı. Orada mobil evlere taşınmak için evlerini satıyorlardı ve burada biz mobil evimizi satıp bir eve taşınıyorduk. Bizim yaşımızda! Ama John ve ben her zaman dürtüseldik. Tanıştıktan bir hafta sonra evlendik ve hepsi deli olduğumuzu düşündü. Aslında, ailemi bunun bir şaka olmadığına ikna edemedim. Düğünden sonra çok ciddi olduğumuzu keşfettiklerinde onaylamayarak başlarını salladılar ve bunun uzun sürmeyeceğini söylediler. Ama işte 40 yıl sonra hala güçlü bir şekilde devam ediyoruz.

Her şey yolunda gittiğinde doğru şeyi yaptığınızı biliyorsunuz, ancak kısa süre sonra ruh dünyasının bu evi almamızı istediği belli oldu. Yasal taraf hiçbir sıkıntı olmadan ilerledi ve tam da taşınma tarihine karar vermeye çalıştığımız sırada bir başka iyi şans daha geldi. Bir gün *Woman's Own* dergisiyle telefonda konuşuyordum ve onlara en kısa sürede yeni adresimi vereceğimi söyledim.

'Sonunda evime kavuştum!' dedim neşeyle.

'Harika,' dediler, 'bunu sizin için tasarlamamıza izin vereceksiniz, değil mi?'

Benim için tasarla? Bir ev tasarlatma fikri hiç aklıma gelmemişti ama ne kadar çok düşünürsem o kadar heyecan verici görünüyordu. Hilda'nın

624

renk şemaları mobilyalarımızla pek uyumlu olmazdı ama dekorasyon hakkında hiçbir fikrim yok. Bir yer temiz ve rahat olduğu sürece mutluyum. Ama eğer başka biri boya çizelgelerini ve duvar kağıtlarını düzenlerse... evet, her şeyin uyumlu ve renk uyumlu olması çok güzel olurdu, günümüzde dedikleri gibi .

Yaz sonuna doğru ev yasal olarak bizim oldu ama dekorasyonun tamamlanması için zaman tanımak adına taşınma tarihini Aralık ayına erteledik. Bu arada, *Woman's Own'dan Dobs lakaplı Deborah ile* renkleri konuşmak için tekrar aşağı indik. Dobs'un harika planları vardı. Yarı zaman ne demek istediğini tam olarak anlayamadım ama ne hakkında konuştuğunu biliyor gibiydi, bu yüzden onun devam etmesine izin vermenin en iyisi olduğunu düşündüm. Ancak bu noktada hala merdivenlerden çıkmamıştım ve Dobs çıkmam konusunda çok ısrarcıydı.

'Hadi, Doris, yukarı gelmen gerekecek,' dedi. 'Aklımda ne olduğunu sana göstermeliyim.'

Sırtım hala ağrıyordu ve on iki yıldır merdiven çıkmamıştım ama bu bana saçma geldi, bu yüzden nefesimi tuttum ve koşmaya başladım. Sanki bir telin üzerindeymişim gibi o merdivenlerden yukarı uçtum ve tepeye vardığımda arkamı döndüm ve herkesin gülmekten öldüğünü gördüm.

'Merdivenleri iki yaşında bir çocuk gibi çıktın!' diye kıkırdadı Dobs.

Gülümsemeden edemedim. 'Evet, durmaya cesaret edemedim,' diye itiraf ettim. 'Yarı yolda gücüm tükenseydi sıkışıp kalırdım.'

Planlama aşaması çok uzun sürmedi çünkü John ve ben A *Host Of Voices kitabımın tanıtım turuna çıkmak üzereydik.* Üç hafta uzakta olacaktık ve döndüğümüzde doğrudan yeni evimize gidecektik. Terry söylediği her şeyi organize edecekti. Tüm eşyalarımızı toplayacak ve tüm taşınmayı ayarlayacaktı. Biraz tedirgin olduğumu itiraf etmeliyim. Bir daha asla hiçbir şey bulamayacağımdan korkuyordum ama Terry telaşlanmamamı söyledi. Bunu idare edebilecek kadar yetenekliydi.

625

John ve ben tura çıktık ama eve döndüğümüzde her şey sakin olmaktan çok uzaktı. Bunu ilk olarak elektrikçi Steve'in kendi başına orada çalışmayı reddetmesiyle öğrendik. Bu konuda pek bir şey söylemedi ama kimse yokken garip sesler duyduğunu ve aletlerinin sürekli hareket ettirildiğini öğrendik. Onları bıraktığı yerde asla bulamıyordu.

Laurie, garip bir şeylerin olduğunu fark eden bir sonraki kişiydi. O ve Steve bir akşam birlikte evden çıktılar ve ayrılmadan önce ek bir güvenlik önlemi olarak ana şebekedeki ışıkları kapattılar. Ön kapıyı çarparak kapattılar, arabaya gittiler ve arkalarına baktıklarında çatı katındaki ışığın yandığını fark ettiler.

Şaşkınlıkla geri dönüp kontrol ettiler. Ama elektrik şebekesinden hala kesikti. Şaşkınlıkla Laurie çatı katına çıktı ve ışığı kapattı. Sonra tekrar kilitleyip dışarı çıktılar. Arabaya vardıklarında, çatı katı ışığı parlak bir şekilde parlıyordu. Geri döndüler, artık oldukça gerginlerdi ve ışığı bir kez daha kapattılar ve bu sefer arabaya doğru neredeyse koşarak gittiler.

"Hadi Steve, gidelim artık," dedi Laurie, "yoksa bütün gece burada kalacağız." Ve arkalarına bakmadan hızla uzaklaştılar.

Yaklaşık bir saat sonra Terry işten eve dönerken eve uğradı. Daha sonra Laurie'yi aradı. 'Çatı katı ışığını açık bıraktığını biliyor muydun?' diye sordu.

Sonunda Terry ne demek istediklerini kendisi keşfetti. Bir sabah eve ilk gelen oydu, içeri girdi, kapıyı arkasından kilitledi ve dekoratörlerin ne yaptığını görmek için oturma odasına doğru yürüdü. Ama orada durup boya işçiliğine hayran kalırken, ön kapının tekrar çarptığını duydu. Laurie olduğunu düşünerek merhaba demek için başını koridora uzattı ama şaşırtıcı bir şekilde koridor boştu. Ön kapı ardına kadar açıktı ve görünürde kimse yoktu.

Crossly Terry kapıyı kapattı ve mutfağa doğru yürürken yukarıdan büyük bir çarpma sesi geldi. Uzun bir kablo üzerindeki taşınabilir bir ışık, kendini devre dışı bırakmıştı.

626

Hiçbir sebep yokken yere çarparak yere yığılırlar.

Laurie ve Steve ile eve yaptıkları sonraki ziyaretlerde, üçü de herkes aşağıdayken açıklanamayan çarpma sesleri ve hatta üst kattaki tahtaların üzerinden geçen ayak sesleriyle irkildi.

Sonunda bir şakaya dönüştü. Görünmeyen ziyaretçilerine George adını verdiler ve özellikle sorunlu hale geldiğinde Terry, 'Ah, git George, yoksa yaşlı kadını sana karşı kışkırtırım!' derdi.

Komik olan, John ve ben taşındığımızdan beri George oldukça huzurlu. Bazen bir kapı sessizce açılıyor ve görünürde kimse yokken tekrar kapanıyor ve biz de, 'Merhaba, nasılsınız' diyoruz.

Yakın zamanda, işleri yoluna koymak için biraz sohbet etmemiz gerektiğine karar verdim, bu yüzden oturma odasının kapısı kendiliğinden açılıncaya kadar bekledim ve sonra George'a saldırdım.

'Karınız artık burada yaşamıyor,' dedim ona çünkü onun Hilda'nın kocası olduğundan emindim ve kafası karışırsa nereye gittiğini açıkladım. 'Artık burası bizim evimiz,' diye ekledim nazikçe.

Adının George değil, Edward, lakaplı Ted olduğunu ve evin kendisine ait olduğunu söyledi. Neden burada duvar kağıdını söküp eşyaları kırdığımızı anlayamıyordu. Açıkladığımda oldukça mutlu görünüyordu.

'İstediğin zaman uğramana aldırış etmiyoruz, Ted,' dedim, 'ama eşyaları yerinden oynatma. Hayatı çok zorlaştırıyor.'

Ve o zamandan beri hiçbir sorun olmadı. Ted ara sıra geliyor ama bizi hiç rahatsız etmiyor.

Kısa bir süre önce başka bir ruh ziyaretçimiz daha oldu. Bence bu konuda özellikle sıra dışı değiliz. Sanırım çoğu ev muhtemelen daha önceki sakinler ve binayla yakın bağları olan kişiler tarafından ziyaret ediliyor, sadece çoğu insan bunun farkında değil veya garip sesleri ve açıklanamayan cereyanları rüzgar veya yan komşunun insanları olarak görmezden geliyor.

627

Neyse, bu özel olayda bahçe duvarı inşa eden birkaç duvarcımız vardı ve ben oturma odasına çamurlu botlarından halıyı korumak için bir şerit plastik koydum. Yatağa girmeden önce ateşin başında oturmuş, plastik üzerinde yürüyen ayak seslerini oldukça belirgin bir şekilde duydum. Herkes yataktaydı ve ses kesinlikle sadece birkaç santim öteden geliyordu. Dahası, bir ayağı diğerinden çok daha sert bir şekilde yere basıyordu, bu yüzden bu kişinin bir sopayla veya belirgin bir aksaklıkla yürüdüğünü biliyordum.

'O kim?' diye sordum.

"Reggie," dedi bir adamın sesi, sonra ayak sesleri kayboldu ve adam gözden kayboldu.

Reggie? diye düşündüm. Ne kadar tuhaf. Burada yaşayan adamın adının Ted olduğundan emindim. Bu yüzden ertesi gün yan komşumuz Margaret içeri girdiğinde ona bunu sordum.

'Burada yaşayan adam ağır ağır bir tarafa mı yürüyordu?'

'Ah hayır,' dedi Margaret, 'o bir sakattı. Onu yürürken hiç görmezdiniz. Ya bir sandalyede ya da yatakta olurdu.'

'Bu garip,' dedim, 'Bir adamın oturma odamda yürüdüğünü duydum ve tek ayağıyla çok ağır bir şekilde yere bastı, bu yüzden aksamış ya da bir bastonla yürümüş olmalı. Adının Reggie olduğunu söyledi.'

Margaret'in gözyaşlarına boğulması beni şaşırttı. "O benim kocam," diye fısıldadı gözlerini silerek. "Aynen benim Reggie'mi tarif ettin."

Artık Margaret'in kocasının gelip bize baktığını ve karısına iyi davranacak insanlar olup olmadığımızı kontrol ettiğini biliyoruz.

Turumuzdan güzel yeni bir eve dönmek kesinlikle harikaydı. Terry taşınmada çok iyi iş çıkarmıştı ve hala bulamadığım bir iki şey olsa da, neredeyse her şey tek parça halindeydi. Dobs harikalar yaratmıştı ve haftalarca etrafta dolaşıp kendime bu muhteşem
628
yer gerçekten bize aitti ve onu hemen terk edip eve gitmek zorunda kalmayacaktık. Hala biraz gerçek dışı geliyor.

Dobs'un ' *en büyük parçası'* pembe ve beyaz renkte güzel bir doğum günü pastası gibi dekore edilmiş yatak odamdı ve bir duvar boyunca dolapların her yerinde aynalı kapaklar vardı, böylece iki kat daha büyük görünüyordu. Aynaları ve diğer tüm parçaları önerdiğinde nasıl görüneceği hakkında en ufak bir fikrim yoktu ve sonucu gördüğümde şaşkına döndüğümü söylemeliyim - olabilecek en güzel şekilde!

Pembe koltuğumda, alt kısmı fırfırlı bir şekilde oturdum ve aynalarda kendime baktım, on üç buçuk taş ağırlığındaydım ve dedim ki, 'Altmış beş! Yirmi beş yaşındayken bu kıza ihtiyacın olabilirdi! Tüm bu fırfırlı yastıklar, dağınık minderler ve resimlerdeki pembe saten kurdeleler ve bakacakları tek şey yatakta dişsiz Doris ve hazımsızlık hapları!'

Bundan kısa bir süre sonra Derek Jameson ile TV AM'de göründüm ve Derek'e güzel yatak odamı ve aynaları anlatmadan edemedim. Derek, harika bir mizah anlayışına sahip, dünyevi, açık sözlü bir adamdı ve şakadan hoşlanacağını biliyordum.

'Doris, biliyor musun, yirmi beş yıl önce o aynalar seks hayatına biraz olsun iyi gelirdi,' diye kıkırdadı ve tabii ki yine krize girdim.

Birkaç hafta sonra evlilik yıldönümümüzde teslimatçı kapıya iki paketle geldi. Biri uzun düz bir kutuda tek bir kırmızı gül ve üzerinde; Derek Jameson'dan Mutlu Yıllar, John ve Doris yazan bir karttı. Diğeri ise; Mutlu Yıllar, John ve Doris ve gardıroplar yazan kare bir kutuydu. Yine Derek Jameson'dan.

Peki ya gardıroplar? Kendi kendime dedim. Bu ne anlama geliyordu? Merakla ambalaj kağıdını yırttım. İçinde üstünde iki siyah püskül olan koyu kırmızı bir kutu vardı. Bu ne olabilirdi acaba?

'Sence bu bir orkide mi?' diye yüksek sesle sordum.

Az önce içeri giren Laurie bunun olabileceğini söyledi kırtasiye. John'un hiçbir fikri yoktu.
629
Kutuyu açtım ve içinde siyah dantelli bir jartiyer, bir çift siyah ipek çorap ve Laurie'nin G string olduğunu açıkladığı minik, incecik bir nesne vardı. Kutuyu açmak için olduğunu düşündüğüm siyah püsküller aslında göğüslerine takmak içindi!

Keşke giyebilseydim, gardıroplar ne kadar da güzel görünecekti!

Bölüm 2

1984 yazında yeni evimize taşınmadan önce çok hareketli bir yaz geçirmiştik ve tesadüfen tüm ülkeyi yerinden oynatan bir trajedinin ortasında bulduk kendimizi.

O yıl hava çok sıcaktı ve bu yüzden sıcağa pek de uyum sağlayamayan John ve ben, mümkün olduğunca mobil evimize kaçmaya çalıştık. Londra'daki havasız dairemiz yerine minibüste çalışabildiğimde her zaman mutlu oluyordum ve özellikle bir hafta minibüs özellikle kullanışlı oldu çünkü Tunbridge Wells'te bir gösteri yapıyordum — yolun hemen yukarısında.

Gösteri iyi geçti ve sonrasında kendimi her zaman olduğu gibi çok bitkin hissettim ve ruh seslerinin gürültüsü azalırken ve sıradan günlük dünya zihnimin ön saflarında yeniden kurulurken soyunma odamda oturup çay içtim. Etrafta dolaşan ve sandviç kemiren bir sürü insan vardı ama Laurie gelene kadar özellikle kimseyi fark etmedim.

'Doris, sana eski bir arkadaşımı tanıtmak istiyorum, Ted Roffey.'

Ted zayıf, zarif bir adamdı, bölgede yaşıyordu ve Laurie ona gösteri için biletler göndermişti. Kendini eğlendirmiş gibi görünüyordu ve çok nazikti. Daha önce buna benzer bir şey görmemişti, büyüleyiciydi, dedi. Kesinlikle düşündürüyordu. Sonra genç bir çifti bana doğru yönlendirdi.

'Seninle tanışmak için can atıyorlar, Doris,' dedi. 'Bunlar yeğenim Tony ve karısı Janet.'

Çok hoş bir çifttiler. Çok genç, esmer ve biraz utangaçlardı ve Janet tabii ki hamileydi. Hamile bir kadın her zaman harika bir görüntüdür diye düşünürüm, gelecek için çok umutludur ve yine de Janet'e baktığımda sanki güneşin üzerinden hızla bir bulut geçmiş gibiydi. Aniden bir soğukluk oldu ve adını koyamadığım bir sebepten ötürü onun için korktum. Neyin yanlış olduğunu anlamaya çalışarak dikkatlice ona baktım ve yüksek topuklu ayakkabılar giydiğini fark ettim.

'Aşkım, şu ayakkabılarını çıkarıp düz tabanlıklarını giy istersen,' dedim. 'Sadece şuraya gitmen gerek...'

Biraz geride duran Tony kollarını ona doladı. "Yarın ona birkaç düz ayakkabı alacağım, Doris," diye söz verdi ve bunu söylerken öne eğilip başının tepesini öptü ve işte yine oradaydı. O kısa korku sancısı. Ben onu tanımlayamadan yine oradaydı ve gitti.

'Doğru. Ona verebileceğin tüm sevgiyi ver,' dedim ne dediğimi fark etmeden. 'Önümüzdeki birkaç ay içinde ona verebileceğin tüm sevgiye ihtiyacı olacak.'

Sadece birbirlerine gülümsediler, çok genç ve çok aşıklardı ve Tony tekrar dudaklarıyla saçlarını okşadı. Ne kadar ciddi olduğumu anlamamışlardı. Ama nasıl anlayabilirlerdi ki? Ben de ne demek istediğimi bilmiyordum. Tek bildiğim, Janet'e her baktığımda gidip kollarımı ona dolamak ve onu 'bir şekilde' desteklemek istediğimdi. Bir yerlerde bir şeylerin yanlış olduğundan emindim. Yine de çok sağlıklı görünüyordu ve Ted doktorların ondan çok memnun olduğunu söyledi.

Ah, hayalperest olmayı bırak, Stokes, dedim kendime sertçe. Hayal görüyorsun. İhtiyacın olan şey bir fincan çay daha. Ve su ısıtıcısını doldurmaya gittim, o gölgeyi zihnimin arka tarafına ittim.

Yarım saat sonra tiyatrodan ayrılırken Janet engebeli bir kaldırım taşına takıldı ve hemen gitti. Neyse ki bir zarar olmadı, ancak Ted ve Tony, uyarımı hatırlayarak, orada ve o anda ayakkabılarını çıkarmasını ve arabaya kadar kalan yolu yürümesini sağladılar.

çoraplı ayakları. Bir bakıma rahatlamıştım. Belki de sadece yüksek topuklu ayakkabılarının potansiyel tehlikesini fark etmiştim.

Haftalar geçti ve sonunda bebeğin doğduğu haberi geldi. Janet'in küçük bir kızı olmuştu ve ona Hollie adını vereceklerdi. Anne ve bebeğin iyi durumda olduğu söylendi. Elbette iyi bir haberdi ama bir yerlerde bir sorun olduğu hissini ortadan kaldırmıyordu. Her gün, Roffey'leri ve küçük Hollie'yi düşündüğümde o gölge daha da güçleniyordu.

Peki, onları arayıp endişelendirmeyeceğim, kendi kendime dedim ki, John Michael yüzünden fazla hayal kuruyorsun. Ve doğru, kendi bebeğimi 5 aylıkken kaybettikten sonra, bir yaşına gelene kadar başkalarının bebekleri üzerinde hep zihnimde nefesimi tuttum. Mantıksız görünebilir ama hayatın ilk 12 ayında her şeyin olabileceğini hissediyorum. Bir bebek bir yaşına geldiğinde rahat bir nefes alıyorum ve onun güvenli bir şekilde yolda olduğunu hissediyorum.

Sonra bir gün gazeteyi açtım ve dünyanın en genç kalp nakli hastası olacak bebekle ilgili bir hikaye vardı. Bir kız bebekti ve adı Hollie Roffey'di. Gazete parmaklarımın arasından kaydı ve soğuk bir batma hissiyle, bunun en başından beri hissettiğim şey olduğunu fark ettim . Görünüşe göre Hollie doğduğunda oldukça normal ve sağlıklı görünüyordu ama günler geçtikçe rengi pek de iyi görünmedi ve testler için götürüldü. Tony ve Janet'in onu eve getirmeyi umdukları gün sonuçlar geldi. Hollie'nin kalbinin sol tarafının olmadığı söylendi. Kusur, onarım için çok ciddiydi. Hollie'nin hayatta kalma şansı, uygun bir donör bulunabilirse kalp nakliydi.

Herkes küçük Hollie'yi kurtarmak için çok çalıştı. Ted'i aradığımda bir donör bulunmuştu ve aile hastanede koridorlarda volta atıyor ve operasyon sırasında sert kahve içiyordu. Ted'in oğlu Simon telefonu açtı.
'Simon, karışmak istemiyorum,' dedim, 'bana söyleyebilir misin?
633
'Babanı aradım ve Hollie için dua ettiğimizi söyledim.'

Roffey'lerin sonraki birkaç günü nasıl atlattıklarını bilmiyorum. Çok gergin bir zamandı. Küçük Hollie'nin durumu tüm ülkeyi etkiledi. Gazeteler, radyo ve televizyonlar onun ve onun cesur yaşam mücadelesi hakkında düzenli haberler yayınladı ve bu en soğuk kalpleri eritti. Bu kadar kırılgan bir küçük şey için şaşırtıcı bir şekilde ameliyattan sonra 17 gün boyunca dayandı. Doğuştan bir savaşçıydı.

Bir noktada toparlanmaya başladı, emmeye başladı ve tüm işaretler umut vericiydi. Tüm ülke nefesini tuttu. Ülkenin her yerinden insanlar Hollie'yi destekliyordu.

Tony ve Janet her günü hastanede geçirmişlerdi ama sonunda Hollie'nin durumu o kadar cesaret vericiydi ki dinlenmek için eve gitmeye ikna oldular. Ne yazık ki, onlar uzaktayken bebekleri daha da kötüye gitti ve hastaneye geri dönmeden önce ölmüştü.

John ve ben haberi duyduğumuzda minibüsteydik. Şaşırmamıştım ama aynı zamanda şok olmuştum ve zavallı Tony ve Janet için çok üzülmüştüm. Tam olarak nasıl hissettiklerini biliyordum. John Michael'ın hikayesi tekrar tekrar yaşanıyordu.

Bazı insanların trajediden uzak durduğunu biliyorum. Ne söyleyeceklerini bilemedikleri için hiçbir şey söylemiyorlar ve hatta yas tutan biriyle yüzleşmektense yolun karşısına geçmeyi tercih eden insanları bile duyuyorsunuz. Ancak garip olan şey, eğer yüzleşirseniz, kelimeler gelir ve yas tutanlar için insanların umursadığını bilmek çok şey ifade eder.

İletişime geçmemek aklıma bile gelmedi. Üzülerek Ted'in numarasını çevirdim.
"Ted, çok üzgünüm," dedim cevap verdiğinde.
Sesimi duyunca rahatlamış göründü.

'Ah Doris. Tony ve Janet artık bizimle buradalar. Gelebilir miyiz? Seni alabilir miyim?'

Nasıl reddedebilirdim? Yarım saat bile geçmeden Ted geldi ve bizi evine geri götürdü. Sanırım John ve benim o gün Kent'te olmamıza çok sevinmişti.
634
çünkü Janet ve Tony'yi teselli etmekte zorlanıyordu.

Herkes gibi korkunç bir durumdaydılar. Kollarımı ikisinin de etrafına doladım, sonra onları oturttum ve onlarla konuşmaya çalıştım.

Söylediklerimin ne kadarının gerçekten iletildiğini bilmiyorum ama yaklaşık 3 saat konuştuk.

'Dinle, canım, Hollie ölmedi,' dedim. 'Ve kısa hayatında hepimizin doksan yılda yapabileceğinden daha fazlasını yaptı. Bu ameliyatların minik bebeklere de yapılabileceğini göstermek için yolu açtı. Onun sayesinde, kim bilir kaç hayat kurtarılacak. Sadece onun ebeveynleri olarak seçildiğin için gurur duy.'

Trajedi zamanlarında insanların genellikle olan bitenin daha büyük dehşetiyle orantısız bir öneme sahip görünen ufak bir ayrıntıya odaklanmaları tuhaf. Tony için bu, bebeğinin saçıydı. Perişan halde olmasına rağmen, özellikle Hollie'nin kafasını tıraş ettikleri için çok üzgündü.

'O kadar güzeldi ki, Doris,' diye hıçkırdı, 'ama kafasını kazıdılar. Neden saçını kesmek zorunda kaldılar?'

Elbette tıbbi bir cevap istemiyordu ama şüphesiz bir cevap vardı.

"Bak Tony, önemli değil," dedim, "şimdi yine güzel. Saçları yine diğer tarafta. Hastaneye geri döndüğünde gördüğün Hollie değildi, sadece eski paltosuydu."

Onlar için bir oturum bile yapmaya çalışmadım. Çok erkendi. Keder doğaldır, iyileşme sürecinin bir parçasıdır ve bir medyumla iletişime geçmeden önce onu dışarı atıp kayba biraz alışmanın daha iyi olduğunu düşünüyorum. Ancak Roffey'nin durumunda ruh dünyası o küçük noktayı açıklığa kavuşturmak istedi.

Konuşurken aniden kucağıma bir şey konulduğunda küçük bir sarsıntı hissettim. Aşağı baktım ve Hollie oradaydı. Şimdi bebekleri severim ve hepsi bana güzel görünür, ama Hollie gördüğüm en güzel çocuklardan biriydi. Kendi kendine ve

Başı, yeni bir at kestanesi kadar parlak, minik kırmızı altın buklelerden oluşuyordu.

'İşte, çok güzel değil mi?' dedi bir kadın sesi. 'Tony'ye söyle, saçlarının hepsi geri geldi ve ben ona bakıyorum.'

- Tony'nin büyükannesiydi ve ben de mesajı memnuniyetle ilettim. Beni şaşırtan tek bir şey vardı. Kırmızı altın

saç. Hem Tony hem de Janet esmerdi ve Hollie'nin onlar gibi esmer olmasını ya da çocuk büyüdükçe koyulaşan saç türüne sahip bebek sarışını olmasını beklerdim. Yine de Hollie'nin saçları kalın ve belirgindi ve ebeveynlerinden oldukça farklıydı.

Tony'nin kardeşiyle tanışmamın üzerinden sadece birkaç gün geçti ve cevabı keşfettim. Derin bakır kafasının bana doğru geldiğini gördüğüm

anda, rengin ailede olduğunu ve bir nedenden dolayı Tony'yi atladığını fark ettim.

Ancak Roffey'lerin çilesi henüz bitmemişti. Bebeğin bedeni cenaze levazımatçısına götürüldü ve Tony ile Janet onu orada görmeyi ayarlamışlardı. Bana bundan bahsettiler ve sonunda söylemedikleri şeyi fark edene kadar etrafımda dolaşmaya devam ettiler.

'D' 'Beni seninle gelmeye mi davet ediyorsun?'

Rahatlamış bir şekilde birbirlerine baktılar. "Sana bunu sormak çok mu fazla olur?" dedi Tony.

'Hiçbir şey, aşkım. Hazır olduğunda gelip bizi al.'

Eh, asla unutamayacağım bir deneyimdi. İnanamadım. Bir bisiklet dükkanının önünde durduk ve yan tarafta

bir pencere vardı, içinde birkaç tozlu yapay çiçek bulunan bir vazo dışında çıplaktı. İçeri girdik ve arkadaki gölgelerden bir adam belirdi.

"Bebeğimize bakmaya geldik," dedi Tony acı içinde, Janet ise elimi tutuyordu.

'Ah, evet,' dedi adam. 'Beni takip edin.' Ve bizi dükkânın arka tarafından, eski bisikletlerle dolu bir bahçeden geçirerek, sonundaki ıssız küçük bir odaya götürdü.

'İçeride,' dedi gerideki adam.

Tony ve Janet, oldukça uyuşmuş bir halde, kıpırdamadılar. Janet, "Önce sen girer misin, Doris?" diye fısıldadı.

'Evet, tamam aşkım,' dedim ve bunu yaptığım için çok mutluyum. Gözlerim ışığa alıştığında gördüğüm ilk şey, bir ayakkabı kutusundan daha büyük olmayan minik beyaz bir kutu ve üstünde yatan ölü bir karanfildi. Neyse ki o sabah minibüsten ayrılmadan önce, yeni yeni açılmaya başlayan beyaz bir gül goncasını kesmiştim ve bir şimşek hızıyla karanfili koparıp yerine koydum. Ve sonra yanımda duran o iki zavallı çocuk vardı, Tony, 'Bu adil değil. Bu hiç adil değil,' diye tekrar tekrar söylüyordu, Janet ise hıçkırarak ağlıyordu.

Yapılacak hiçbir şey yoktu elbette, hiçbir zaman da olmaz zaten, ve sonunda o zavallı, soğuk, anlayışsız küçük yüzü öptüm ve Janet'ın koluna dokundum.

'Hadi canım,' dedim nazikçe. 'Sadece eski paltosu. O orada değil biliyorsun. Güvende ve mutlu.'

Ve nihayet onları o kasvetli yerden ikna edip evimize götürdük.

Hala cenaze töreni vardı ve ben bundan korkuyordum. Tony ve Janet orada olmamızı ve onları dünyalar için hayal kırıklığına uğratmamamızı istiyorlardı, ancak tüm bu üzücü olay John Michael'ın kaybının o kadar canlı

anılarını geri getiriyordu ki çok acı verici buldum. Sonuçta, yürek parçalayıcı derecede küçük beyaz kutular birbirine çok benziyordu ve kendimi gece gündüz hayatımın en kötü anlarını yeniden yaşarken buldum.

'Şimdi bakın,' dedim Tony ve Janet'e cenaze töreninden hemen önce. 'En kötü yanı, o küçük kutunun toprağa karıştığını gördüğünüz zamandır. Kendinize bunun Hollie olmadığını söylemeye devam edin. Hollie güvende.'

Ama yine de yürek parçalayıcı bir olaydı. İki iri yarı adam, aralarında bir bez askıda taşınan bu zavallı küçük beyaz kutuyla şapele girdiğinde korkunç bir an yaşandı. Bu kadar iri yarı iki figürün bu kadar küçük bir yükü paylaşmasında gülünç bir şey vardı. Neden içlerinden biri basitçe bu

Kollarında tabut var mı diye merak ettim? John Michael'ın cenazesinde, bebeğimin kutusunu kollarında taşıyan küçük, sarışın, kıvırcık saçlı bir oğlan vardı. Basit, dokunaklı ve uygundu. Masum küçük bir bebek için gösteriş ve törene ihtiyacınız yok.

Yine de üzücü olsa da, o cenaze Hollie'nin ne kadar özel bir çocuk olduğunu ve sadece birkaç kısa gün içinde ne kadar çok insanın sevgisini kazandığını vurguladı. Kilise tıklım tıklımdı ve ülkenin dört bir yanından muhteşem çiçek hediyeleri yağdı. Hollie'nin mezarı sanki çiçeklerden bir halının üzerine serilmiş gibi görünüyordu ve o parlak renk denizine John ve ben kendi küçük katkımızı ekledik. Bahçemizdeki her beyaz gül çalısından her tomurcuğu kesip beyaz bir örtüye sardık ve küçük bir kart ekledik. Hollie'ye. Sen dünyayı tanımıyordun ama bütün dünya seni tanıyordu.'

Daha sonra, Ted'in evine döndüğümüzde, Janet ve ben, Janet sakinleşmeye çalışırken bahçede dolaştık. Sıcak bir gündü ve yas tutan kalabalıklar biraz hava almak için dışarı çıktılar. Yavaşça ileri geri yürüdük ve aniden konuşmaların arasında açıkça şunu duydum:

'Ne söylediğin umurumda değil. Hollie orada değil. Doris Stokes'un kitaplarını oku. Sana söylüyorum...'

Gülümsemeden edemedim. Sözlerimin sağır kulaklara gitmediğini bilmek ne güzel. Tavsiyesi için teşekkür etmek üzere konuşmacıya doğru yürüdüm, hoş yüzlü, orta yaşlı bir adamdı ama yanına ulaştığımda beni fark etti. Sözleri kayboldu, çenesi düştü ve teni bronzluğunun altında biraz solgunlaştı.

'Bbb-ama o. Doris Stokes. Nereden geldin?' diye kekeledi sanki havadan belirdiğimi düşünüyormuş gibi.

'Cenazeye geldim' dedim, 'Ailenin dostuyum.'

Rahatlamış görünüyordu ve sağlıklı rengi geri gelmişti. 'Doris! Seninle tanıştığıma çok sevindim. Gel ve bizimle konuş.'

Janet ve ben gruba katıldık ve çalışmayı planlamasam da gün zaten çok duygusal geçmişti, adamın karısının ruhlar aleminden görünmeden geldiğini ve ona sevgilerini göndermek istediğini gördüm.
638
'Ve sevgilerimi Meryem'imize ilet,' dedi, 've ona da Meryem'le konuşmasını söyle. Yıllardır konuşmuyorlar.'
Görünüşe göre bir tür aile anlaşmazlığı olmuş ve adam yengesiyle arası bozulmuş. Yıllar geçtikçe ikisi için de buzları eritmek zorlaşmış ve bazen aynı etkinliklere gitseler de sanki hiç tanışmamışlar gibi davranmışlar. Mary'nin de cenazede olduğu ve diğer taraftan gelen telkinlerin ihtiyaç duydukları tek şey olduğu ortaya çıkmış. Öğleden sonra bitmeden adam Mary'nin sandalyesinin yanına çömelmiş, yıllarca süren sessizliği utangaç bir şekilde telafi etmeye çalışıyordu.
İnsanlar benim bir medyum olduğumu öğrendiklerinde genellikle soru yağmuruna tutulurlar ve bir süre sonra gruptaki diğer adamlardan biri, sessizce dinleyen Micky Dallon, bir süredir onu rahatsız eden bir konuyu gündeme getirecek cesareti sonunda topladı.
'Annem ölürken onun elini tutarak yanında oturdum,' dedi, 've bir noktada ayağa kalkıp doktora bağırmak istedim, ama aynı zamanda onu bırakmak istemedim. Sonunda annemle kaldım ve o öldü. O zamandan beri doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak ediyorum. O zaman doktora gitseydim, belki onu kurtarabilirdik.'
Başımı şiddetle salladım.
'Hayır, aşkım. Kalmak ve onu rahatlatmakla haklıydın. Kimi aradığın hiç fark etmezdi. Eğer annenin gitme zamanı geldiyse gitmek zorundaydı ve kimse bunu engelleyemezdi.'
Micky memnun görünüyordu ve konuşma devam etti ama ben onların söylediklerine konsantre olamıyordum. Bir kadın bize katılmıştı ve bana fısıldamak için öne eğilmişti.
'Sevgilerimi Micky'ye ilet,' diye mırıldandı.
'Sen kimsin?' diye sordum.
'Lilian bu' dedi ve gitti.
'Kusura bakmayın, böldüğüm için,' dedim sessizce, 'ama Micky için bir şey aldım. Çok bir şey değil. Lilian sevgilerini yolluyor, hepsi bu.'
639
Çok ufak bir mesajdı ama etkisi inanılmazdı. Micky Dallon'un yüzünden renk çekildi ve o kadar beyazlaştı ki bayılacağını düşündüm.
'Çok alışılmadık bir isim...' diye patladı soluk dudaklarının arasından, 'Annem'in adının Lilian olduğunu asla tahmin edemezdin...' ve sinirlerini yatıştırmak için bir içki almaya gitti.

Tony ve Janet'ın hikayesinin iki devam hikayesi var, biri oldukça tuhaf ve anlaşılmaz, diğeri ise gayet anlaşılır ve gerçekçi ama bir o kadar da harika.

İlki aynı uzun sıcak yaz sırasında gerçekleşti. Roffey'ler bizimle mobilimizde oldukça fazla zaman geçirdiler
ev ve doğal olarak Hollie konusu sık sık gündeme geldi. Tony özellikle ızdırap içinde görünüyordu. Trajediyi hiç kabullenemiyordu.

'Sana inanıyorum, Doris,' dedi defalarca. 'Söylediğin her şeye inanıyorum ama keşke bebeğimin iyi olduğuna dair bana bir işaret verebilselerdi, o zaman rahatlayabilirdim.'

Sözleri beni parçalardı çünkü yardım etmek istiyordum ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Sonuçta ben de sadece bir insanım. Duyduğum mesajları ona aktarabilir, diğer taraftaki yaşam hakkında bildiklerimi anlatabilirdim ama onun kendi gözleriyle görebileceği işaretlere gelince, bu tamamen benim elimde olan bir şey değildi.

'Pekala, Tony, sabırlı ol,' diye tavsiyede bulunabildim sadece. 'Eğer bir işarete ihtiyacın olduğunu düşünürlerse, belki sana bir tane gönderirler. Kim bilir?'

Bir veya iki hafta sonra sırtım daha az ağrımaya başlayınca minibüsün etrafında biraz ev işi yapmaya karar verdim. masalarımızı çıkardık ve onlara güzel bir yemek verdik aniden toz bezini şaşkınlıkla düşürdüğümde cilaladım. En çok kullandığımız masanın üzerinde, ahşabın deseni kendini yeniden düzenlemişti, onu tarif edebileceğim tek yol bu — sakalı ve dikenli tacıyla İsa'nın yüzüne. Küçük resim yaklaşık dört inç uzunluğundaydı ve tahılın ters yönündeydi ve dahası kesinlikle daha önce orada değildi. Gözlerimi kırpıştırdım, bakışlarımı kaçırdım ve tekrar geri baktım ama hala oradaydı.

Hemen John'un elektrik süpürgesi yaptığı yatak odasına gittim ve koluna dokundum. 'Şunu kapat ve gelip buna bak ve bana ne gördüğünü söyle.'

Şaşkın bir şekilde beni oturma odasına kadar takip etti. Tek kelime etmeden masayı işaret ettim. John baktı, sonra kaşlarını çattı, bakışlarını kaçırdı ve tıpkı benim yaptığım gibi tekrar baktı.

'Bu İsa'nın yüzü,' dedi. 'Bana öyle görünüyor. Ama daha önce hiç fark etmemiştim.'

Bu gibi durumlarda hayal gücünüzün sizi ele geçirmesine izin vermek çok kolaydır ve John ile ben o kadar yakın bir uyum içindeyiz ki onu etkilemediğimden emin olamadım, bu yüzden başka görüşleri de almaya karar verdik.

'Eğer o masanın eskiden nasıl olduğunu bilen varsa onlar Phyllis ve Doreen'dir,' dedim.

Phyllis ve Doreen, eğer bir süredir uzaktaysak, biz gelmeden önce minibüsü havalandırıp hızlıca gözden geçiren, sitedeki iki arkadaşımızdı. Onları içeri davet ettik ve ne olup bittiğinden bahsetmeden masaya bakmalarını istedik. İkisi de spontane olarak İsa'nın resmini gördü.

'Bu masaları bilmem kaç kez cilaladım,' dedi Phyllis, 've daha önce böyle bir şey görmemiştim.'

Sonunda, bir şey görmediğimizi anlayacak kadar şaşkınlık ünlemi duyduğumuzda, Roffey'lere söyledik. Geldiler, baktılar ve Ted o kadar etkilendi ki fotoğraf çektirmek için masayı aldı.

'Tony,' dedim, 'Öyle olduğunu söylemiyorum ama sen bir işaret istedin...'

İkinci devam filmi gelene kadar birkaç ay geçti. Taşınma ve tur düzenlemeleriyle çok meşguldüm ve bu yüzden Roffey'leri tekrar görmeden önce birkaç hafta geçti. Sonra, Noel'den hemen önce London Palladium'da çok heyecan verici bir gösteri yaptım (daha sonra buna değineceğim) ve sonrasında, Tony ve Janet'in soyunma odasına girmesi beni çok sevindirdi. İkisi de iyi ve onları en son gördüğümden çok daha mutlu görünüyorlardı ve yazın veda sözlerim aklıma geldi.

'Umarım gelecek yıl bu zamanlar gelip vaftiz töreninde seninle bir içki içebilirim.'

Janet her zamanki gibi ince ve çevikti ama yine de onda bir şeyler vardı...

'Evet, bebek yolda,' diye fısıldadı kulağıma bir ses ve ben de çocuklara gülümsedim.

'Vaftiz töreni için yazı boş bırakıyorum' diye şaka yaptım.

Tony pişmanlıkla güldü. 'Hayır, Doris. Korkarım biraz daha beklemen gerekecek. Henüz şansımız yaver gitmedi.'

Ona şaşkınlıkla baktım. 'Ama eminim ki onlar...' sonra Janet'in arkasından çılgınca işaret ettiğini gördüm ve durdum. 'Ah, boş ver, aşkım,' diye bitirdim zayıf bir şekilde, 'zamanı gelince olacak.' Ve öylece bıraktım. Janet'in sürprizini bozmak istemedim.

Nitekim birkaç gün sonra Noel sabahı Tony aşağı indiğinde parlak bir şekilde paketlenmiş paketlerinin arasında sade, beyaz bir kart buldu.

'Sevgili Tony,' dedi. 'Hediyeni almak için 33 hafta daha beklemen gerekeceği için üzgünüm. Sevgilerimle Janet.'

Önceki gece oldukça özgürce kutlama yapan Tony, anlamadı. 'Otuz üç hafta mı?' diye sordu şaşkınlıkla, 'neden otuz üç hafta beklemem gerekecek?'

'Çünkü hamileyim aptal!' diye bağırdı Janet ve bir sonraki saniye onu çok nazikçe, zevkle sallıyordu. Alabilecekleri en iyi Noel hediyesiydi.

Bölüm 3

Mobil evin bahçesi, Lady Michaela Denis Lyndsay'e etrafı gezdirirken harika görünüyordu ve etrafımız gül kokusuyla doluydu. Güller benim en sevdiğim çiçektir. Minibüsü aldığımızda düzinelerce çalı dikmiştik ve şimdi hepsi çıkmış ve çılgınca çiçek açmıştı.

O kadar güzeldi ki Michaela ve ben, arka planda vızıldayarak her hareketimizi kaydeden kameraları unuttuk ve sanki yalnızmışız gibi muhteşem bir 'Mavi Ay'ın yanındaki koltuğa doğru sürüklendik.

'Ah bak!' diye bağırdım otururken. 'İşte mangusta Minnie!'

Merhum Minnie, Michaela'nın çok özel bir evcil hayvanıydı ve şimdi onu, güllerimi gördüğüm gibi açıkça görüyordum; bankta Michaela'nın bacağına sokulmuş, sivri yüzlü ve parlak gözlü, tüylü küçük bir yaratıktı.

'Ah evet,' dedi Michaela keyifle, 'Onu görüyorum. O sık sık benimle oluyor biliyorsun.' Ve Minnie'nin başını sevgiyle okşadı. Minnie'yi kendim okşamak için uzandım ve bunu yaparken kameramanlara gülümsedim. Bu onlar için güzel bir sahne olmalı, diye düşündüm, ne kadar da şanslılar, ve sonra gülümsemekten çok uzak olduklarını, belirgin bir şekilde beyaz ve gergin olduklarını ve koltuğa huzursuzca baktıklarını fark ettim.

İşte o zaman anladım. Elbette, Minnie onlar için görünmezdi. Çılgına döndüğümüzü, ince bir hava parçasına dokunup konuştuğumuzu düşünmüş olmalılar!

Kırk Dakika'nın o özel bölümünü hemen unutamayacaklardır ! BBC2 arayıp beni programın konusu yapıp yapamayacaklarını sorduğunda çok gururlandım. programı.

643

Çoğu kişinin bildiği üzere program, kendisine ayrılan ekran süresinin uzunluğundan dolayı bu ismi almış ancak yapımı kırk dakikadan çok daha uzun sürüyor.

Belgesel ekibi haftalarca beni takip edip her şeyi filme aldı, ta ki sonunda aileden biri gibi olana ve kameraları neredeyse hiç fark etmeyene kadar. Dairemizde, mobil evimizde, halka açık gösterilerde ve kilise ayinlerinde ve hatta Bert Weedon'ın bahçesinde bile film çektiler. Bert Weedon tabii ki LP'mdeki fon müziğini yazan ve çalan gitarist. Elbette filme aldıklarının yarısını kullanamazlardı çünkü saatlerce materyal kaydetmiş olmalılar ama bitmiş programdan çok etkilendim. Farklı konuların harika bir karışımından ilginç, anlaşılır bir belgesel çıkarmışlardı.

Çalışmalarımın ve inançlarımın hemen hemen her yönünü kapsamak istediklerini söylediler ve kesinlikle öyle yaptılar. Ruh rehberim Ramanov'u açıklamak için, onun onuruna adlandırdığımız mobil evin isim plakasına

odaklanmaya karar verdiler ve ardından bana ismin kökenini Michaela'ya açıklarken gösterdiler.

Michaela'yı yıllardır tanıyorum ve o sırada İngiltere'de olduğu için ortaya çıkmasının hoş olabileceğini düşündüler. Birçok kişi ilk kocası Armand ile yaptığı harika vahşi yaşam programlarını hatırlıyor. Armand öldüğünde Sir William Lyndsay ile evlendi ve bu yüzden şu anda unvanlı bir hanım. Sir William da artık diğer tarafta ve Michaela şu sıralar Kenya'da sevgili vahşi hayvanlarıyla çevrili olarak tek başına yaşıyor. Ancak çok az kişinin farkında olduğu şey, Michaela'nın aynı zamanda bir medyum olduğu ve her yıl Londra'ya SAGB akşam yemeği dansına katılmak ve onu ziyaret etmek için geldiği. spiritüalist dostlar.

Michaela ve Minnie sonunda ekrana ulaştı ancak diğer birçok sahne gelmedi. Bir noktada yapımcı

644

Telefonla görüşmeler yapabileceğim haberini duyduğumda oldukça heyecanlandım.

'Bu öğleden sonra bizim için bir tane yapabilir misin?' diye sordu. 'Posta çantandan bir mektup alırsak onları arayıp hemen yapabilir misin?'

'Deneyebilirim' dedim.

Böylece ekipten biri kocaman mektup yığınımı karıştırdı ve içinde bir telefon numarası bulunan bir not çıkardı. İçeriği hakkında hiçbir şey bilmediğimden iki kat daha emin olmak için numarayı kendisi çevirdi ve telefon açıldığında ahizeyi bana uzattı.

'Merhaba,' dedim diğer taraftaki kadına. 'Ben Doris Stokes. Sanırım bana bir seans için yazmıştınız.'

'Evet,' dedi.

'Peki,' diye açıkladım, 'BBC'nin kaydetmesini sorun etmezseniz sizin için telefonla bir tane yapabilirim. Şu anda burada bir belgesel çekiyorlar.'

'Ah,' dedi, 'saat kaçta?'

Yapımcı etkileyici sinyaller verdi.

'Saat bir buçuk olmalı.'

'Aman Tanrım,' dedi kadın, 'saat dört buçuğa yetişemedin mi ? Ben saat bir buçukta tombala oynamaya gidiyorum.'

Ancak yapımcı kararlıydı ve kadın bingosunu kaçırmak istemiyormuş gibi görünüyordu, bu yüzden çantadan bir harf daha çekildi. Bu sefer numarayı çevirdikleri sırada açtım ve anında Doug ismini duydum.

'Bak , mektupta ne yazdığını bilmek istemiyorum,' diye fısıldadım, 'ama söyle bana, Doug'ın adı geçiyor mu?'

Göz gezdirdiler. 'Evet.'

Çok şükür. Doğru kişiyle iletişime geçmiştim, TV ekibiyle bağlantılı biriyle değil. Çok fazla insan varken, kabloların karışması çok kolay, çünkü ruhen arkadaşları ve akrabaları genellikle onlara çok yakın oluyor.

Bu sefer şanslıydık. Sıradaki kadın yardım etmekten fazlasıyla memnundu ve 1.30 ona tam uygundu. Doug'ın kocası olduğu ortaya çıktı.

645

O sadece elli dört yaşındaydı ve aniden kalp krizinden ölmüştü. 'Jenny kim?' diye sordum.

'Gelinimin' dedi kadın.

'Doug bana, olay sırasında Jenny'nin yanında olduğunu söyledi.'

'Evet öyleydim,' diye kabul etti.

'Noel alışverişine çıkmışlardı,' dedi Doug. 'Marks and Spencers'daydı ve ben geçerken bana bir kazak alıyorlardı. Onlara zahmet etmemelerini söylemeye çalıştım çünkü ihtiyacım olmayacaktı ama onları duymalarını sağlayamadım.'

Kocasının söylediklerini kadına anlattığımda şaşkına döndü.

'Tam olarak yaptığımız şey buydu,' şaşkınlığını üzerinden attığında soluk soluğa kaldı. 'Marks'a bir kazak alıyorduk! Ah, onun bunu bilmesine çok sevindim.'

Ne yazık ki Doug ve kazağı final programına asla ulaşamadı, zaman da yetmedi, ama ona unutulmadığını bildirmek istiyorum!

Poplar'da verdiğim gösteri ekranda daha iyi sonuç verdi. Verdiğim her mesajın ekranda gösterildiğini söyleyemem. programa katıldı ancak iyi bir oran bunu başardı. o gece çok fazla kahkaha vardı ve özellikle bir mesaj seyircileri gıdıkladı. Bir çift kadın Mikrofonun başında yan yana duruyorlardı ve akrabalarından biri -sanırım babalarıydı- kulağıma bir şeyler söylüyordu.

'Ve duvarı yıktıklarında her şey ters gitti,' diye söylendi.

'Evde inşaat işi mi yapıyorsunuz?' diye sordum. 'Bir duvarın yıkıldığını ve her şeyin ters gittiğini söylüyor.'

Kadınlar birbirlerine bakıp kıkırdadılar.

'Evet!'

'Ne kadar da rezalet,' diye devam etti adam. 'Ve zemin için fayansları aldıklarında, yeterli değillerdi!'

Bunu onlara ilettim ve bu sırada kadınlar neredeyse gülmekten ağlayacak duruma gelmişlerdi.

646

'Evet, ama sorun fayanslarda değildi, yapıştırıcıdaydı!' diye düzelttiler.

'Ah, fayanslar, tutkal her neyse, tükendiler ve biraz daha almak için dükkana koştular,' dedi adam. 'Ve evde tutkal gelene kadar hareket etmeye cesaret edemiyorlar. Ne karmaşa! Her şey bitene kadar temizledim.'

Ayrıca, büyük bir izleyici kitlesiyle çalışırken katlanmak zorunda olduğumu öğrendiğim, her zamanki kafa karışıklığı anları da vardı. Genellikle bir mesajın kime yönelik olduğunu, onlara yakın gördüğüm ışıktan anlayabilirim, ancak genellikle sevdikleriyle konuşmak isteyen o kadar çok ruhani insan vardır ki, mekan ışıklarla doludur. Dahası, tiyatrolar genellikle çok kalabalıktır, koltuklar o kadar yakın doludur ki, tam olarak hangi kişiyi aradığımı söylemek imkansızdır.

O gece Poplar'da May adında bir kadın bana kırmızı elbiseli genç bir bayan aradığını söyledi. Ön tarafta, açıklamaya uyan bir kadının yakınında bir ışık süzülüyordu.

'Evet, o ben olmalıyım!' diye bağırdı ve hevesle öne doğru koştu.

Ama emin değildim. Bir şeyler pek doğru görünmüyordu. Arkaplanda biri bana Fred ismini verdi.

'Fred adında, ruhsal tarafta olan birini tanıyor musun?' diye sordum.

Başını iki yana salladı. Yanlış kişiydi. Fred adını andığım anda, Fred'in kendisi May'i tamamen boğarak içeri girdi.

'Kızımı istiyorum,' dedi, 've kırmızı giyiyor.'

Birdenbire salonun arka tarafında çılgınca sallanan bir elin farkına vardım.

'Fred adında birini tanıyorum,' diye seslendi.

'Kırmızı mı giyiyorsun aşkım?' diye sordum, çünkü ışıklardan gözlerim kamaştığı için arkamı göremiyordum.

'Evet, öyleyim' diye seslendi ve koşarak mikrofona doğru geldi.

Ancak kesinlikle emin olmak istedim ki

Doğru kişiyi bulduğum için daha fazla kimlik istedim. 'Kooperatifte çalıştığından bahset,' dedi. 'Kooperatifte kim çalıştı?' diye sordum.

'Babam,' dedi kız şaşkınlıkla, 'süt kamyonu şoförüydü.'

Rahat bir nefes aldım. Fred'in kızını bulmuştuk. 'Ona Eva'nın benimle burada olduğunu söyle,' dedi.

Kız nefesini tuttu. 'Bu benim annem! Birlikteler mi? Ah, çok sevindim.'

'O bizim bebeğimiz,' dedi Fred ve sesindeki tüm sevgi ve şefkati duyabiliyordunuz. Çok yakın olmalılardı. 'Ve annesinin yüzüğünü takıyor. Bu gece takıyor.'

Kızının gülümsemesi göz kamaştırıcıydı. 'Evet, öyle yaptım.'

Birdenbire kalabalık salon kayboldu ve gözlerimin önünde muhteşem bir leylak çalısı gördüm. Birçok bahçede gördüğünüz o incecik önemsiz küçük

ağaç değil, gerçekten yemyeşil, muhteşem bir çalı. Sonra resim gitti. Şimdi Fred'in bana neden bir leylak çalısı gösterdiğini merak ettim.

'Bahçenizde leylak çalısı yok mu?' diye sordum kıza.

'Elbette. Gerçekten çok güzel.'

'İşte bu,' dedim. 'Bana az önce güzel bir leylak çalısı gösterdiler ve leylaklar ilkbaharda açtığında bir dal kesip, anne ve babanın burada olduğunu söylememi istiyorlar.'

'Teşekkür ederim, yaparım,' diye temin etti beni; yüzü sevinçle aydınlanmıştı.

Bütün akşam ruh insanları akın akın geldi. Bazıları harika iletişimcilerdi, diğerleri heyecandan oldukça etkilenmişti. Bir büyükanne kızına dünyada hiç tanışmadığı torunlarını gördüğünü söyleyebildiği için o kadar heyecanlıydı ki tek yapabildiği isimlerini tekrar tekrar söylemekti. 'Rachel ve Rebecca! Rachel ve Rebecca!' diye bana neşeyle söylüyordu.

Bir kazada ölen başka bir genç, en sevdiği barın adının her şeyi değiştirdiğini düşünüyordu.

Kız kardeşini gerçekten orada olduğuna ikna etmek için gerekli bilgileri.

'Yeşil Adam'dan bahsetmeniz yeterli' dedi kendinden emin bir şekilde.

Ve bazı mesajlar bana kafa karıştırıcı geldi ama alıcılar için gayet mantıklıydı. Bir noktada Proctor ismini aldım ve bir değil iki kadın bu ismi talep etti. Meğer Proctor kardeşlermiş, eğlence dolu, neşeli bir ikili.

'Bu çok tuhaf,' dedim onlara, 'Burada bir hanım var, eminim hanımdır, ama ona Henry diyorlar.'

Kız kardeşler kahkahalar ve gamzelerle birbirlerinin kollarına yığıldılar. 'Evet, doğru. Henrietta ama babam ona her zaman Henry derdi.'

'Ve şimdi bir hanım daha var ama ona George diyorlar.'

Kız kardeşler neşeden konuşamıyorlardı. 'Haklısın,' diye geveleddiler, 'Georgina!' ve bütün tiyatro onlarla birlikte güldü.

Proctor kardeşlerin çok eğlendikleri belliydi. Öyle ki ertesi gün Clacton'a günübirlik bir geziye çıktıklarında bana bir hediye almaya karar verdiler. Kitaplarımda altın güllere özel bir düşkünlüğüm olduğunu okumuşlardı ve bir çiçekçinin önünden geçerken aradıkları şeyin tam olarak bu olduğunu gördüler. Tam tarif ettiğim tonda güzel bir gül aranjmanı. Tek sorun dükkanın kapalı olmasıydı ama Proctor kardeşler böyle ufak bir ayrıntı yüzünden yenilmezlerdi. Ertesi gün ta Clacton'a geri dönüp hediyeyi aldılar.

Poplar gösterisinden kısa bir süre sonra Forty Minutes ekibi beni kilise ayini yaptığım Deal'a kadar takip etti. Mümkün olduğunca sık kiliseye gitmeye çalışıyorum çünkü bunun bana iyi geldiğini düşünüyorum. Bana işimin ne hakkında olduğunu hatırlatıyor. Büyük tiyatrolar ve çeşitli

mesajlar bunun sadece küçük bir parçası. Gerisi, ölümden sonraki yaşam kadar şimdiki hayatınızı yaşamakla ilgili.

İtiraf etmeliyim ki, ibadetlerimiz genellikle oldukça hareketlidir. Diğer kiliseler gibi ilahilerimiz ve dualarımız da var elbette ama hepsi çok gayriresmî, senden biraz daha kutsal değil. Sonra,

649

Dini kısım bitti, kısa bir gösteri var.

Deal'i ziyaret etmek harikaydı. Güney kıyısındaki küçük ve şirin bir kasaba, deniz kenarında her zaman aldığınız tuzlu bir koku ve esen taze bir esinti. Kilise aydınlık ve davetkardı ve çiçeklerle doluydu ve cemaat o kadar sıkışık bir şekilde sıkışmıştı ki şarkı söyleyecek kadar nefesleri olması şaşırtıcıydı!

Rahat bir ayinden sonra bir gösteri yaptım. Sırtımdan acı çektiğim zamandı ve gösterinin gerçek detayları solmuştu, hatırlayabildiğim tek şey yüzümde görünmemesini umduğum donuk ağrıydı. Ancak bir şey dikkatimi çekti. Bir çocuk donanmayla bağlantılı olduğunu ve kendisini ele geçirdiğini söyleyerek geldi. Cemaatteki bir kadın tarafından hemen sahiplenildi ancak bir kez daha biraz uyumsuz görünüyordu. Ayrıntıların çoğu onun için hiçbir şey ifade etmiyordu ve mesajın kendisine ait olmasını istese de yanlış kişiyle konuştuğum konusunda rahatsız edici bir his vardı. Ancak sırtım ağrıyordu, sıcaklık artıyordu ve diğer ruh sesleri duyulmak için çabalıyordu. Bu yüzden normalde yaptığım gibi bunun üzerinde çalışmak ve karışıklığı çözmeye çalışmak yerine bir sonraki mesaja geçtim. Ancak Ramanov'un böyle bir özensizliği yapmama izin vermeyeceğini biliyor olabilirdim.

Ayinden sonra göz ucuyla bir kadın ve genç bir adamın yapımcıya yaklaştığını fark ettim. Birkaç dakika onunla sohbet ettiler ve sonra onları yanıma getirdi.

'Doris, mesaj alamamak onları çok üzdü,' dedi ve kadın elime bir fotoğraf sıkıştırdı.

'Bu o, Doris,' dedi yalvarırcasına.

Berrak, kremsi tenli yakışıklı bir sarışındı ama mavi gözlerindeki ifade bana bir çocuğunu kaybettiğini söylüyordu. Resme baktım. Gülümseyen, bronzlaşmış genç bir adam bana baktı ve baktığımda onun bizimle olduğunu fark ettim.

'Buradayım' dedi, 'Geçmeye çalışıyorum.'

650

'Sana ne diye hitap edeyim oğlum?' diye sordum sessizce.

'Stephen' dedi.

'Stephen adını duydum' dedim çifte ve diğer çocuk kadının kolunu tuttu.

'O odur. O benim kardeşimdir!' dedi.

'Bütün mücevherlerimi ve eşyalarımı takıyor,' dedi Stephen, 'ama aldırış etmiyorum. Artık bana faydası yok, öyle değil mi?'
'Evet, haklıyım,' diye haykırdı kardeş.

Kadının yüzü aydınlandı. 'Bir yıldır bunu bekliyordu,' dedi. 'Eskiden ruhlardan ve şeylerden korkardı ama kitaplarınızı okudu ve sizin yardım edebileceğinizden emin oldu.'

Ancak dava net değildi. Stephen'ın vefatı etrafında büyük bir gizem ve karışıklık seziyordum. Öğle yemeğinden beş dakika önce halledilebilecek bir şey değildi.

'Aldım,' dedim dürtüsel bir şekilde. 'Sanırım burada anlatılacak çok şey var. Yarın izinliyim. Neden gelip beni minibüste görmüyorsun ve neler yapabileceğimize bakıyoruz.'

Çok hevesle kabul ettiler ve oturuma başladığımızda onları tekrar davet ettiğime çok sevindim.

Dinlemeye başladığım anda, kafa karışıklığı hissi her zamankinden daha güçlü bir şekilde üzerime çöktü. Bu sıradan bir kaza kurbanı ya da hastalık hastası değildi. Bu zavallı kafası karışık çocuk kendi canına kıydı.

Annenin duygularını incitmemek için kelimelerimi dikkatle seçtim.

'Burada çok büyük bir gizem ve karışıklık var,' dedim. 'Stephen öldürülmedi, bulundu.'
Annesi dudağını ısırdı. 'Evet, onu buldum.'
Bir genç odasının kısa bir görüntüsünü yakaladım.
'Onu yatağında mı buldun?'
Başını iki yana salladı. 'Hayır, yatak odasındaki yerde.'

Bu yüzden bana odayı göstermişti ama Stephen henüz detayları tartışmaya hazır değildi. Ailesine bu kadar acı çektirdiği için hâlâ utanıyordu ve konuyu açtığımda hep çekiniyordu.
651

'Beni Gary'e hatırlatmayı unutma,' dedi sorumu duymazdan gelerek.
'Gary kim?' diye yüksek sesle sordum.
'En iyi arkadaşlarından biri.'

Tekrar Stephen'a saldırdım. 'Şimdi bak, zor bir aşk olduğunu biliyorum,' dedim sessizce, 'ama son izlenimlerini bilmem gerek. Bana biraz fikir verebilir misin - ne oldu?'

Birdenbire kafamdaki karışıklık beni sardı ve kafamda rahatsız edici bir his vardı. Başım ağrıyordu ve göğsüm sıkışmış gibi hissediyordum.

'Başımın üstünde bir şey varmış gibi hissediyorum,' dedim yüksek sesle düşünerek, 've nefes alamıyorum. Aşırı doz mu aldı yoksa başka bir şey mi?'
Annesi başını iki yana salladı. 'Hayır, kendini vurdu.'

Şaşırmıştım. Kafamdaki garip his çok güçlü bir izlenimdi. Bazen hatalar yaptığımı inkar etmiyorum ama ruhani insanlar bana net bir izlenim verdiğinde bu asla yanlış olmuyor. Benim yorumum çok uçuk olabilir ama izlenimin kendisi her zaman doğrudur.

'Şu kafamın içindeki his çok belirgin görünüyor,' diye ısrar ettim.

'Doris, bunu söylemen çok ilginç,' dedi Stephen'ın annesi. 'Çünkü Stephen ölmeden birkaç hafta önce başından şikâyet ediyordu.'

'Kafama bir şeylerin ters gittiğini takmıştım,' dedi Stephen, 'Delirmiş olmalıyım. Ne kadar da aptalca bir şeydi. Ama sanki kafamın tepesi kopuyormuş gibi hissettim. Hasta olduğumu düşündüm.'

Daha sonra bana Joan adını verdi.

'Joan kim?' diye sordum.

'Evet,' dedi annesi gülümseyerek.

Stephen onlara diğer tarafta gitar çaldığını ve bunun onları çok memnun ettiğini söyledi.

Kardeşi, 'Her zaman gitar çalmak istiyordu,' dedi, 'Aynanın karşısına geçip gitar çalıyormuş gibi yapardı.' Stephen ayrıca bir akşam yemeği servisinden bahsetmeye başladı

bu beni biraz şaşırttı çünkü genç erkekler genelde böyle şeylerle ilgilenmezler. Ama hiç de açık değildi ve ne demek istediğinden emin değildim.

'Neden bir akşam yemeği servisinden bahsediyor?' diye sordum. 'Bunun iş ile bağlantılı olduğunu söylüyor. Tabaklar ve benzeri şeyler olduğunu biliyorsun, diyor.'

Kardeşi heyecanlanmıştı. 'Sanırım beni kastediyordu. Ben de kâhya olarak yeni işe başladım. Tabaklarla ve diğer şeylerle çalışıyorum.'

Sonunda, oturumun hemen sonunda, Deal'daki tören sırasında donanmayla ilgili mesajı iletmeye çalışan kişinin Stephen olduğunu fark ettim. Cenazesinden bahsediyordu ve ailesine kendisine verdikleri çiçeklerden dolayı teşekkür etmek istiyordu. Babasının donanmada olduğu ortaya çıktı. Sonunda doğru kişiyi bulmuştum!

Forty Minutes belgeselinden kısa bir süre sonra , BBC'den bir telefon daha aldım, ama bu sefer BBC Radio 2'dendi. *Desert Island Discs'i yapmak ister miyim* diye sordular.

Bir an için bir hata olduğunu düşündüm, çünkü *Desert Island Discs'te kesinlikle sadece entelektüel insanlar var?* Ama hayır, dediler, Doris Stokes'u istediklerinden oldukça eminlerdi. Tek yapmam gereken, bana özel bir anlam ifade eden sekiz favori plak seçmek ve onlar hakkında konuşmaktı.

Yeterince kolay görünüyordu ve ben müziği seviyorum. Ama aslında favorilerimi sadece sekiz parçaya indirdiğimde düşündüğümden daha zor olduğu ortaya çıktı. Gerçekten acımasız davrandığımı ve listemi olabildiğince daralttığımı düşündüğüm anda, aniden onsuz yapamayacağımı unuttuğum gerçekten güzel bir parça aklıma geldi.

Günlerimi aldı. Listeler, gözden geçirilmiş listeler ve bitmek bilmeyen karalamalarla dolu yazı defterimin sayfalarını okudum. Ama sonunda sekiz güzel parçada karar kıldım.

Sunucu Roy Plomley ve yapımcı Derek Drescher çok hoş adamlardı. John ve beni öğle yemeğine davet ettiler.

653

Programı planladık ama lüks restoranlarda kendimizi rahat hissetmediğimizi anlattım.

'Gün ortasında büyük bir öğünü idare edemiyoruz,' dedim Roy'a. 'Eğer senin için de uygunsa ofiste çay ve sandviç yemeyi tercih ederiz.'

Çay ve sandviçler vardı ve tüm disklerimi dinleyerek ve çalacakları parçaları seçerek güzel bir saat geçirdik çünkü tabii ki kayıtları baştan sona çalamazlar. Sonra programı kaydetme zamanı geldi ve ben müzik arasında Roy ile konuştum.

'Sizi uyarıyorum, ben de saçmalayabilirim' dedim ama şaka yaptığımı sandılar.

'Hiçbir şey söylemeyen birindense bir woffler'ı tercih ederim,' dedi Roy ve yola koyulduk.

Hafif bir notayla başladık. Roy bir müzik aleti çalıp çalmadığımı sordu ve ben de . Çalmıyordum, ama her zaman çalmak istemiştim ve ruhlar aleminde öğrenmeyi umuyordum.

'Ne çalacaksın?' diye sordu Roy. 'Bir arp mı?'

İlk albümüm *One Day At A Time Sweet Jesus'du.* Her seferinde kelimelere gidiyorum ve bu şarkı kanser olduğumdan beri hayatımı nasıl yaşamayı öğrendiğimi özetliyor. Sonraki albümüm John için *I Love You Just Because'dı* çünkü o her zaman yanımda ve yorgun ya da hasta olduğumda ona ne kadar minnettar olduğumu söylemeyi her zaman hatırlamıyorum. *Morning Has Broken'dı* çünkü çok güzel bir şarkı ve her yeni sabahı görmenin verdiği hazzı yansıtıyor. Sonra da beni her zaman gülümseten *Mother Kelly's Doorstep vardı* çünkü ne zaman duysam Danny La Rue'nun Birmingham Odeon'da sahneye çıkıp bana çiçek dağıtmamda yardım ettiği ve *Mother Kelly's Doorstep'i onunla düet yaptırdığı zamanı hatırlarım.* Şimdi tek bir nota bile söyleyemem, bu konuda iki yol yok ama seyirci bayıldı. Sanırım bunu bir komedi rutini olarak ele aldılar!

Ondan sonra Freddie Starr *Have I Told You Lately That I Love You şarkısını söyledi* çünkü ne zaman telefon etse, bana bu şarkıyla serenat yapıyor. Sonra ruh halimi değiştirdim
654
May The Good Lord Bless and Keep You'yu çaldım . Bazı insanlar bunu seçmemin sebeplerini oldukça üzücü bulabilirler ama ben öyle düşünmüyorum. Öldüğümde yakılacağım ve bu şarkının ailem için çalınmasını istiyorum çünkü iyi olacağım. Uzakta olacağım ve diğer tarafta sevdiklerimle mutlu olacağım. Geride kalanların yardıma ve teselliye ihtiyacı olacak.

, bebeğim John Michael'ın ölümünün yasını tutarken bana verilen şiiri kendi okumamla birlikte *My Way* ile bitirdim : *In a Baby Castle.* O zamanlar bu sözler bana öyle bir teselli verdi ki, kayıp bir çocuğun yasını tutan her anneye, benim için yaptıkları gibi onlar için de aynısını yapmaları umuduyla, bunları vermek istiyorum.

Ve sonra aniden her şey bitti. Program kaydedildi ve kendimden çok keyif aldığımı fark ettim.

Derek Drescher'in başı kapının etrafında belirdi. 'Bu biraz fazla uzadı, Roy,' dedi.
Güldüm. 'Seni uyarmıştım, gevezelik edebilirim.'

Ve Roy, Allah onu korusun, sadece sırıttı ve masanın üzerinden eğildi. 'Ah, ama ne büyülü bir gevezelik,' dedi.

Son zamanlarda birçok programda yer aldım ama en son çıkanlardan biri olan ve sadece Granada TV bölgesinde yayınlanan *Glass Box'ta* ekrana çıkıp çıkamayacağımdan emin değildim.

Glass Box, Liverpool'daki TV stüdyolarında kaydediliyor ve bir tür görsel *Çöl Adası Diskleri.* Fikir, özellikle beğendiğiniz veya hayatınızdaki özel bir anı hatırlatan bir dizi film klibi seçmeniz ve bunları hayali bir çöl adasına götürmek yerine, sonsuza dek saklamak için bir cam kutuya kapatmanızdır.

Sunucu Shelley Rohde ile daha önce tanışmıştım ve iyi anlaşmıştık ve *Desert Island Discs'i çok beğendikten sonra Glass Box'ı da* beğeneceğimi biliyordum . Bunu iple çekiyordum. Film kliplerini seçmek benim için çok zor olmamıştı çünkü filmler nedense bu kadar
655
Hava kuvvetleri günlerimi bana hatırlatması için *Dambusters'tan* birkaç klip , arkadaşlığımızı ve diğer herkesi ne kadar harika bir aktris olduğunu hatırlatması için Diana Dors ile *Yield to the Night'tan bir parça* , takdir etmeyi yeni öğrendiğim için güzel bir bale ve son olarak bir korku filminden bir sahne vardı çünkü korku filmleri beni çok güldürüyor. Hepsi çok eğlenceli olacaktı, emindim.

Ne yazık ki, Liverpool geldiğimiz akşamdan itibaren ters gitti. Bir süre önce, on yaşında küçük bir kız bana dokunaklı bir mektup yazmıştı. Bana babasını kaybettiğini söyledi ve kitaplarımı okuduğu için onunla konuşabileceğimi biliyordu. Annesi onu bana getirebilir miydi çünkü babasına onu sevdiğini söylemek istiyordu? Adresten Liverpool'dan çok uzakta yaşamadığını gördüm ve Glass Box gezisiyle bir toplantıyı birleştirebileceğimizi fark ettim , bu yüzden Laurie'den gelip beni otelde görmesi için ayarlama yapmasını istedim.

Bunu yaptı. 'Ama lütfen saat altıda orada olmayı unutma,' dedi, 'çünkü Doris'in yedi buçukta dışarı çıkması gerekiyor.'

Glass Box'ın yapımcısıyla buluşacaktık ve bu ertelenemeyecek bir şeydi.

Bekledik ve bekledik. Saat altı geldi ve geçti ve küçük kız ve annesinden hiçbir iz yoktu. Altı buçukta ikna olmuştum.

'Gelmeyecekler, Laurie, bundan eminim,' dedim.

'Ama öyle olmalılar, çok istekliydiler,' diye ısrar etti. 'Belki bir yerlerde trafikte kalmışlardır.'

Saat yediye kadar bekledik, sonra üstümü değiştirmem gerekti.

'Eğer gelirlerse bana haber ver, hemen bir şeyler yapabilir miyim diye bakayım,' dedim, 'ama içimde Laurie, gelmeyeceklerine dair bir his var.'

Yedi buçukta Laurie bile benim haklı olduğumu kabul etmek zorunda kaldı. Ve ancak bir sonraki gece

neyin yanlış gittiğini keşfettim. Tarihleri karıştırmışlar ve bir gün geç kalmışlar. Liverpool'a vardıklarında neredeyse eve dönmüştüm. Zavallı küçük kız için çok üzüldüm. Babasıyla konuşmayı dört gözle bekliyordu ve hayal kırıklığıyla sonuçlandı. Hala bir gün görüşebileceğimizi umuyorum.

Kazalar devam etti. O akşam, toplantı biter bitmez Laurie yatağa koştu. Laurie için alışılmadık bir durumdu çünkü normalde gece kuşuydu ama sıcaktan şikayet etmesine rağmen yüzü solgun ve bitkindi.

'Kendini pek iyi hissetmiyor musun, Laurie?' diye sordum. 'İyi görünmüyorsun.'

'Oh, iyiyim, iyiyim,' diye ısrar etti çünkü hasta olduğunu kabul etmekten nefret ediyordu. 'Sadece iyi bir gece uykusuna ihtiyacım var.'

John gittikten sonra, 'Bana 'grip' gibi görünüyor,' dedi. 'Ama çok ani oldu,' diye belirttim. 'Toplantıda iyiydi.'

Ertesi sabah kahvaltıda Laurie'den hiçbir iz bulamayacağımızı umuyorduk ama işte oradaydı, sanki hiçbir şey olmamış gibi parlak ve neşeliydi.

'Evet şimdi iyiyim,' dedi. 'Ama dün gece kendimi çok kötü hissettim. Bir noktada bacaklarım jöleye döndü. Ayağa kalkamıyordum bile.'

Eh, bu günlerde etrafta dolaşan tuhaf böceklere kafamızı sallamaktan başka bir şey düşünmedik. Liverpool o gün Kuzey Kutbu gibiydi, rüzgarı kesinlikle bir buzuldan esiyordu ve hava durumu konuşmanın ana konusuydu.

Laurie daha önce bir veya iki noktayı kontrol etmek için stüdyoya kısa bir yürüyüş yapmıştı. Otelimizin hemen yukarısındaydı ama soğuk o kadar yoğundu ki geri yürümeyi göze alamadı ve bunun yerine taksiye binmek zorunda kaldı!

'Eğer durum o kadar kötüyse kesinlikle yürüyemem.' Dedim ki, 'Oraya vardığımda mosmor olacağım!'

Bu yüzden öğle vakti iki dakikalık yolculuk için tertemiz limuzinimize bindik. Çok

stüdyoda nazikti ve yönetmenlerin yemek odasında güzel bir öğle yemeği hazırlamıştı. Shelley Rohde ve ben hariç herkes açlıkla yiyip içiyordu. İkimiz de çalışmadan önce bir şey yiyemiyorduk, bu yüzden sadece yemeğimizi tabaklarımızda gezdirip diğerlerini izliyorduk.

Sonra en sonunda yemek bitti ve makyaj yapmak için götürüldüm. Ama merdivenlerin yarısında başım döndü ve yolu gösteren makyaj kızına doğru sallandım.

'Omzuna tutunmam gerekecek, aşkım,' diye açıkladım. 'Biraz başım dönüyor. Sıcaktan olsa gerek.'

Çünkü dışarıdaki buz gibi havadan sonra stüdyonun içi çok sıcaktı.

Ve büyük makyaj aynasının önündeki rahat koltuğa yerleştim ve kendimi iyi hissettim. Kız sakinleştirici bir şekilde saçımı taradı ve ısıtılmış bigudiler taktı ve sonra yüzümü düzeltti. Biraz solgun göründüğümü düşündüm ama fondöten kremi bunu kısa sürede düzeltti.

Sonunda, stüdyo katına çıkmama beş dakika kala, bayanlar tuvaletine girdim. Tamamen hazırdım. Sadece elbisemi giymem gerekiyor ve devam edebilirim diye düşünüyordum, aniden uyarı vermeden bacaklarım jöleye döndü ve başım döndü. Endişeyle kendimi sabitlemek için duvara tutundum. Öyle başım dönüyordu ki, dik durabileceğimi, hatta bir televizyon stüdyosuna girip yarım saat boyunca anlaşılır bir şekilde konuşabileceğimi bile düşünmüyordum.

Panik yükseliyor, atağın geçmesini bekledim ama geçmedi. Aman Tanrım, diye düşündüm, işte buradayım, makyajım ve her şeyim var ve bunu yapamayacağım. Her an beni arayacaklar ve tuvaletten bile çıkabileceğimi sanmıyorum.

Çaresizlik içinde ruh dünyasına bir dua gönderdim. 'Lütfen ruh dostlarım, bu bölümü atlatmama yardımcı olun. Sadece bu saati atlatmama yardımcı

olun. Eğer bu gösteriyi bitirebilirsem sonrasında ne olacağını umursamıyorum.'

Ve her zamanki gibi kozları ortaya koydular. Duamı bitirmeden önce bile kafam açılmaya başladı ve bacaklarım biraz daha güçlü hissetti.

658

Beni stüdyoya çağırdıklarında titrektim, ateş basıyor, üşüyordum ama ayaktaydım, yürüyordum ve sanki hiçbir sorunum yokmuş gibi gösteriyi tamamladım.

Bunu bilen tek kişi Shelley Rohde'du.

'Doris, pek iyi hissetmiyorsun değil mi?' diye sordu daha sonra.

'Aman Tanrım, çok mu korkunçtum?' diye sordum.

'Hiç de değil, harika geçti,' dedi. 'Başka kimse bir şey fark etmedi. Sadece eski arkadaşız ve ben anlayabiliyorum.'

Ve aslında daha sonra gösterinin bir kasetini izlediğimde haklı olduğunu görünce rahatladım. En iyi halimde görünmüyorum, itiraf ediyorum. Oldukça yorgun ve gözlerimden bitkin görünüyorum ve makyaja rağmen ten rengim iyi değil. Ama kameralar çalışmaya başlamadan sadece beş dakika önce ayağa kalkamadığımı, bırakın hafif yürekli bir sohbet etmeyi, kimsenin bileceğini sanmıyorum.

Gizemli böcek benimle işini bitirmemişti elbette ve Londra'ya dönüş yolculuğu oldukça sefil geçti ama şikayet edemezdim. Ruh dünyasından gösteri boyunca bana güç vermelerini istemiştim ve tam olarak istediğimi vermişlerdi.

İnsanlar sıklıkla ne kadar sık hastalandığım hakkında yorum yaparlar. Aslında söyleyebileceğim tek şey, bundan herkes kadar bıktığım! Bu konuda neden bu kadar şanssız göründüğümü anlayamıyorum. Bunun sadece ruh dünyasının çok fazla şey yaptığımda beni yavaşlamaya zorlamasının bir yolu olduğunu düşünebiliyorum.

Ama ironik olan şu ki Wogan şovuna çıktığımda hasta olan ben değildim; Terry Wogan'dı!

Şovda görünme davetini ilk aldığımda tedirginlikle dolmuştum. Sonuçta Terry konuklarına karşı biraz, yani tam olarak alaycı değil ama küstah olabiliyor ve ben de ideal bir hedef olabileceğimi düşündüm. Yine de Terry Wogan'a karşı her zaman zaafım olmuştur. Bence o yakışıklı bir adam ve bu yüzden sadece onunla tanışma şansı elde etmek için şovuna çıkmayı kabul etmekten kendimi alamadım!

Parmaklarımı ve ayak parmaklarımı çapraz tutuyordum ki

659

gösteriden önce soğuk algınlığı veya başka bir şey olmadı ve şanslıydım. Ama stüdyoya vardığımda zavallı yaşlı Terry kızarmıştı, burnu akıyordu ve kötü bir grip nöbetine rağmen gösteriyi atlatmaya çalışıyordu.

Bana müthiş bir destek verdi - psişik süperstar ve Tanrı bilir başka neler - ve sonra ben yürümeye başladığımda iki elimi de eline aldı ve yanağımı öptü. Eh, benim yaşımda bile omurgamda ürpertiler yarattı!

'Terry,' dedim oturduğumuzda, 'başlamadan önce söylemeliyim ki, çok muhteşemsin ve bunu söyleyebilecek yaştayım!'

Bana gözlerinde o kötücül pırıltıyla baktı ama çok iyiydi. Bana mantıklı sorular sordu ve cevaplamama izin verdi. Ona Sod It Kulübü'nden bahsettiğimde çok gıdıklandı - kanser hastalarıyla birlikte tek bir amaçla kurduğumuz kulüp - "Boşver, bunu yapmayacağım" demek, korkunç "C"ye.

Sod'u açıkladığımda Terry sandalyesinde geriye doğru sallandı . Hiçbir şey ifade etmiyordu, sadece "sod it" anlamına geliyordu.

'Bunun psişik şeylerle ilgili olduğunu sanıyordum!' diye güldü Terry.

Söylediğime göre röportajımız on dört dakika sürdü ve her saniyesinin tadını çıkardım. Sonrasında Terry ile misafirperverlik süitinde buluştuk ve onun hiç iyi olmadığını fark ettim.

'Hafta sonunu yatakta geçirmeye ne dersin aşkım?' diye sordum.

'Keşke yapabilseydim, Doris,' dedi Terry, 'ama çalışmam gerek.'

Çok mutlu bir akşamdı. Programda özellikle hoşuma giden şey, her konuğun baştan sona kendisine bakacak bir kişinin olmasıydı. Sizi kapıda karşılıyorlar, soyunma odanıza götürüyorlar, sonra makyaj yaptırıyorlar. Sizi sete götürüyorlar, çıkmanızı bekliyorlar ve sonra sizi misafirperverlik süitine geri götürüyorlar. Programda olmanızdan gerçekten memnun olduklarını hissettiriyor.

Bunların hepsi ve Terry Wogan da var!

Bölüm 4

Gösteri iyi gidiyordu. Birmingham Odeon'daki sahnede duruyordum, seyirciler eğleniyor gibi görünüyordu ve sesler kalın ve hızlı geliyordu. Bir kez daha, akşamın erken saatlerinde yorgun olmama rağmen, enerji hiçbir yerden akıyor gibiydi ve birkaç yıl önce mümkün olduğunu düşündüğümden daha fazla işi başararak bir psişik güç dalgası üzerinde kayıyordum.

"Bir soru sormak istiyorum," dedi alt kattaki mikrofona bakan ufak tefek, sevimli bir hanım.

'Hadi canım,' dedim ona.

'Ben dul bir kadınım ve kocamın her hafta mezarlığa gittiğimi ve her gittiğimde küçük bir kızılgerdan olduğunu bilip bilmediğini bilmek istiyorum. Eğer geldiğimde orada değilse, kısa bir süre sonra gelir ve ona yiyecek bir şeyler götürürüm.'

Tam ona, sevdiklerimizin yanımızda kaldığını ve tüm faaliyetlerimizle ilgilenmeye devam ettiğini, kocasının bunu bildiğinden emin olduğumu söyleyecektim ki, alaycı bir Brummie sesi düşüncelerimi böldü:

'Acaba benim lanet bir kuş olarak geri döndüğümü mü sanıyor *?'* diye sordu.

Ben kahkahalarla güldüm ve nedenini açıkladığımda seyirciler kükredi. Kadın da kıkırdadı.

'Evet ama sana garip bir şey söyleyeceğim,' dedi kahkahalar azalırken. 'O gitmeden önce bir şeyler tartışırdık ve ben gittiğimde bir kuş olarak geri döneceğimi ve bana kaka yapan herkesin üzerine kaka yapacağımı söylerdim.

661

'Hayatımda bana karşı dürüst ol!' (Bunun için özür dilerim ama tam olarak bunu söyledi.)

Neyse, seyirci coştu ve zaten mutlu olan atmosfer neredeyse coşkulu bir havaya büründü.

Seyirciyle olan her şeyi paylaşmayı seviyorum ve bu hikayenin eğlenceli olduğunu düşündüm, bu yüzden ertesi gece Odean'da tekrar göründüğümde onlara kızılgerdandan bahsettim, sadece espriyi biraz düzeltmem gerektiğini düşündüm.

ve dedi ki, "Hayatımda bana bulaşan herkesi s***ebilmek için bir kuş olarak geri dönmek istiyorum," diye alıntıladım.

Beklediğim gibi, seyirciler kükredi, ancak kargaşa dindiğinde ön sıradan çılgınca el sallayan zarif bir figür gördüm. Küçük dul kadındı.

'Buradayım, Doris! Tekrar geldim!' diye bağırdı. Sonra seyircilerin geri kalanına döndü: 'Bu kesinlikle doğru. Her kelime — sadece **** demedim "Böylece bana *sıçan herkesin üstüne sıçabilirim!" dedim.*
Ve tabii ki tiyatro adeta patladı.

Evet, bir şekilde çok eğleniyoruz. Sanırım gösterilere ilk kez gelen insanlar oldukça şaşırıyor. Kasvet ve kıyamet bekliyorlar ve bunun yerine şakalar ve kahkahalar alıyorlar. Elbette gözyaşları da var ama bunlar üzüntü değil, sevinç ve duygusal rahatlama gözyaşları.

Bazen komik şeyler söyleyenler ruhani insanlardır. Bir gösteri sırasında bir süredir diğer taraftaki bir adamla konuşuyordum ki aniden oldukça yaramaz bir şekilde, 'Dağ keçisinden bahset,' dedi.
Güçlerimin tuhaflaştığını düşünüyordum.

'Dağ keçisi mi?' diye sordum sessizce. 'Dağ keçisi mi dedin?'
Adam bana evet dedi.

Bu, şimdiye kadar bana iletilmesi istenen en beklenmedik mesajlardan biriydi ama o ısrarcıydı, bu yüzden kendimi biraz aptal gibi hissederek derin bir nefes aldım.
662

'Bunun senin için bir şey ifade edip etmediğini bilmiyorum canım,' dedim, 'Çünkü bana garip geliyor ama o bir dağ keçisinden bahsediyor.'

Kızın dağılıp gitmesi beni şaşırttı. 'Bana bundan daha iyi bir kanıt veremezdin,' dedi. 'Kayınpederime dağ keçisi derdik!'

Bazen mesajlar beni dilim tutulmuş halde bırakıyor çünkü çok açık sözlüler. Orada öylece durup onları nazik bir ifadeye çevirmeye çalışırken oyalanıyorum. Sonuçta kimseyi utandırmak istemiyorum.

'Kızıma karar vermesini söyler misin,' dedi öfkeli bir anne. 'İki adamla yaşıyor. Biri gece, biri gündüz.'

Peki bunu yüzlerce insanın önünde nasıl yüksek sesle söyleyebilirim?

Ama sıklıkla olduğu gibi, eğlenceyi sağlayanlar bu tarafta hâlâ bizimle olan insanlardır. Kısa bir süre önce büyük bir Midlands mağazasında kitap imza etkinliği yaptık. Sonrasında yağmurda koşarak arabaya gittik ve arabaya bindiğimde çok güzel sarışın bir kadının John'a el salladığını fark ettim.

Ne istediğini görmek için yanına gitti ve kolunu tutup onu otoparka kadar yürüttü. Gördüğümüz bir sonraki şey, yağmurluğunun açık olduğu ve John'un kafasının içeride olduğuydu.

Laurie ve ben bakıştık. 'Kocam ne yapıyor *yahu* !' diye haykırdım.

Birkaç dakika sonra John masumca geri döndü. "Orada bir kesme tahtası var!" dedi arabaya binerken ve kulaktan kulağa sırıtarak.
'Seni pis ihtiyar!' dedi Laurie.

John şaşkın görünüyordu. 'Neden? Şimdi ne yaptım?' 'Seni onun paltosunun içinde başınla gördük,' diye takıldı Laurie, 've şimdi bize onun kesik bir elbisesi olduğunu söylüyorsun.'

'Kesilmiş elbise mi?' dedi John şaşkınlıkla. 'Kesilmiş bir elbisesi yoktu. Doris'in kesilmiş bir elbisesini giymişti.'

Ve o kadar yaralı görünüyordu ki gülmeden edemedik. Kitapçıya döndüğümüzde birkaç büyük karton gördük

Bir standın üzerinde duran fotoğraflarımı kesip çıkarmıştım ve bu hanımın bunlardan birini koparıp paltosunun altında dükkandan gizlice çıkardığı belliydi.

Araba parkından çıkarken hala gülüyorduk. Bir virajı döndük ve yolun ortasındaki bir trafik refüjünde sarışın ve birkaç arkadaşı vardı, başlarının üstünde bu kesilmiş resmi sallıyor ve tıpkı bir futbol kalabalığı gibi 'Doris Stokes! Doris Stokes!' diye bağırıyorlardı. Biz geçerken neşeyle el salladılar ve hepimiz karşılık verdik.

Arabamızı nasıl değerlendirdiklerini bilmiyorum. Laurie bize baktığından beri büyük bir üslupla uzun mesafeler kat etmeye başladık. Genellikle bir randevuya gitmek için yüzlerce mil yol kat etmemiz gerekiyor ve geçmişte tren ve taksiyle gitmek zorunda kaldığımızda yolculuktan o kadar bitkin bir şekilde vardım ki çalışmak için yeterli enerjim kalıp kalmayacağından emin değildim. Laurie tüm bunları değiştirdi.

'Seyahat etmekten yorgun düşerseniz işinizi yapamazsınız,' dedi, 'Mümkün olduğunca konforlu seyahat etmeniz gerekir.'

Ve hemen bize bir sonraki uzun yolculuğumuz için televizyon, telefon ve kokteyl dolabıyla birlikte büyük gece yarısı mavisi bir Daimler kiraladı. O zamandan beri turlarımızda kullanıyoruz. Gördüğünüz en güzel araba ve sanki tiyatrolarda Kraliçe gibi hissediyorum. Sanırım otoyollarda bowling oynarken çok etkileyici görünüyoruz, ancak diğer sürücülerin görmediği şey, ayakkabılarımızı çıkarmış, ayaklarımızı uzatmış bir şekilde orada oturup ton balığı sandviçleri yiyip, kağıt bardaklardan çay içip şarkı söylememiz. Milleri kat etmenin tek yolu bu. Gülmesek ve şarkı söylemesek çıldırırdık.

Kağıt bardaktan *çay* içmiyorsun *!'* dedi dehşete düşen bir arkadaş. 'Böyle bir arabada şampanya olmalı.'

Ama her gün şampanyadan çok çay içmeyi tercih ederiz ve arabayı bir statü sembolü olarak görmekle ilgilenmiyoruz. Evdeki koltuğuma en yakın en rahat şey. Şunu da belirteyim, kimseyi etkilemek için yola çıkmasam da, yakın zamanda kuzenlerimden birinin tepkisine gülmek zorunda kaldım.

Tesadüfen memleketim Grantham'da bulunuyorduk ve

664
Yıllardır görmediğim kuzenim geldi. Bir süre sohbet ettik, eski günleri yad ettik ve gitme vakti geldiğinde bizimle arabaya kadar yürüdü.
Limuzinin görüntüsü neredeyse nefesini kesecekti. 'Ee, buraya mı geldin, Dol?' diye sordu.
Ona öyle olduğunu temin ettim.
Birkaç kez etrafında dolaştı, elini parıldayan gövde üzerinde saygıyla gezdirdi ve görkemli iç mekanı görmek için pencereden dışarı baktı.
'Dol, orada bir televizyon mu var?' diyorum.
Başımı salladım.
'Ve bu bir telefon mu?'
Kabul etmek zorundaydım.
Bilginin kafasına dank etmesi birkaç saniye sürdü ve o zaman bile inanmakta zorluk çektiği açıkça belliydi.
'Ee,' dedi sonunda başını sallayarak, 'orada ne kadar yaşayabilirsin ki!'
Evet, son birkaç yıl çok eğlenceliydi ama büyüyen telaşın sorun da getirmediğini söylemek doğru olmazdı. Mektupları çok endişe verici buluyorum. Her hafta kelimenin tam anlamıyla yüzlerce mektup alıyorum. Yeni evimize taşındıktan kısa bir süre sonra rahat bir nefes aldım çünkü o sabah hiç posta gelmemişti. Ama çok erken konuşmuşum. Dakikalar sonra kapı çalındı. Postacı kızdı.
'Bir bardak su içebilir miyim acaba?' dedi. 'Neredeyse bitirdim. Sonra da bebek arabasına binmek üzere eve gideceğim.'
Bebek arabası mı? diye düşündüm. Bu havada kesinlikle bir bebeği dışarı çıkaramazdı. Çok soğuktu ve dondurucu bir rüzgar vardı.
'Ah hayır,' dedi, 'senin gönderin için. Taşıyamayacağım kadar çok şey var, bu yüzden hepsini bebek arabasına koyup tekerlekli sandalyeyle gezdireceğim.'
Sorunu görebiliyorsunuz. Her gün bir sürü posta alıyorum. Her gün sadece mektupları cevaplamakla uğraşsam bile yine de bitiremem ve ertesi sabah bir parti daha gelir. Bununla başa çıkmak imkansız.
665
Dahası, mektupların kendisi yürek parçalayıcı. Her birinin trajik bir hikayesi var. Her muhabir, çok meşgul olduğumu ve herkesi göremediğimi söyleyerek başlıyor ve sonra neden özel bir durum olmaları gerektiğini açıklıyor. Sorun şu ki, herkesin özel bir durum olduğunu biliyorum ama herkesi göremiyorum.
Bazen beni umutsuzluğa sürüklüyor. Dışarıda çok fazla üzüntü var ve yardım etmek istiyorum ama sanki bir çay bardağıyla okyanusu boşaltmaya çalışıyormuşum gibi hissediyorum.

Daha da endişe verici olanı, cevap beklemekten bıkıp bunun yerine gelip arayan insanlardır. Birkaç hafta önce iki aydır ilk izin günümdü. Harika bir lükstü. Göz alıcı kiralık arabamız bazı insanlara iyi yaşamın zirvesi gibi görünebilir, ancak benim için evde oturup yapacak hiçbir şey olmamasından daha büyük bir lüks yoktur.

Doğru, diye düşündüm, o sabah. Hiçbir şey yapmayacağım. Kimseyle konuşmayacağım, kimseyi dinlemeyeceğim, hatta bir mektubu bile açmayacağım. Sadece sandalyemde oturup biraz televizyon izleyeceğim. Ama tahmin ettiğimden daha yorgun olmalıyım ki, program başlar başlamaz uykuya daldım. John öğle yemeğinde beni bir sandviçle uyandırdı ama sonrasında yine uyuyakaldım.

Etrafımda evin seslerinin belli belirsiz farkındaydım, ama binlerce mil uzakta olabilirlerdi. Sonra öğleden sonra bir noktada bir çanın çaldığını duydum.

'Ah, telefon,' diye düşündüm uykulu uykulu. John bakar.'

Ama sorun telefonda değildi, ön kapıdaydı ve John'un odaya hiç tanımadığı birini sokmasıyla aniden uyandım.

'Onu görmen daha iyi olur diye düşündüm, aşkım,' dedi. 'Uzun bir yol kat etti.'

Görünüşe göre bu kadın o sabah erkenden Hertford'dan yola çıkmış ve adresim olmamasına rağmen beni bulmaya kararlıymış. Kitaplarda engelli eski askerlerin dairelerinde yaşadığımı okumuş ve

Kensington bölgesinde olduklarını düşünerek Kensington'a gitti ve sokaklarda dolaşıp daireleri aradı ve bunları bilen olup olmadığını sordu.

Sonunda bir gazete bayisi ona aradığı yerin Fulham olabileceğini düşündüğünü ve Fulham'ın Kensington'dan oldukça uzak olması nedeniyle hangi otobüse binmesi gerektiğini söyledi. Ancak kadın otobüs beklemek için çok sabırsızdı. Sonunda Fulham'a kadar yürüdü ve daha fazla dolaştıktan sonra daireleri buldu. Şimdi eskiden yaşadığımız komplekste çok sayıda daire var. Her biri dört kat yüksekliğinde birkaç uzun blok var, ancak yılmadan kapıları çalmaya başladı, ta ki yeni adresimi bilen üç kişiden birine rastlayana ve onları adresimi kendisine vermeleri için ikna edene kadar. Sonra iki trene bindi ve kapımı bulana kadar bir adım daha yürüdü.

Ne yapabilirdim? Hiç memnun değildim ama bu kadar uzun bir yolculuktan sonra zavallı kadına bir fincan çay vermem gerektiğini hissettim. Ama yapmayacağım tek şey ona bir oturuş vermekti. Benzer koşullar altında bir zamanlar pes ederdim ama artık etmem. Şimdi, bazıları iki yıldır bekleme listesinde olan, sabırla ve nazikçe bekleyen tüm o insanlara karşı adil olmayacağını anlıyorum. Bu yüzden bu hanımla sohbet ettim, ona çay

verdim ve ailesini aramasına izin verdim çünkü ne yaptığını bilmiyorlardı ve eve çok geç gelecekti ve sonra nazikçe akşam yemeğimize başlamak üzere olduğumuzu ve gitmesi gerektiğini açıkladım.

Sonrasında bunun için büyük bir suçluluk hissettim ama aynı zamanda sinirlendim. Neden birileri izin günüm olduğu için beni suçlu hissettirsin ki? Bu adil değildi. Rahiplere bile izin hakkı veriliyor. Şimdi altmış beş yaşındayım ve kesinlikle ara sıra dinlenmeye hakkım var.

Etrafımdaki büyük keder okyanusu benim için çok fazla, bu yüzden mantıklı olmak zorunda kaldım. Şimdi kitlesel gösterilere odaklanıyorum çünkü eskiden rahatlamam gereken sürede birçok insana biraz olsun rahatlık sağlayabiliyorum

667

bir. Özel oturumlara gelince, hala birkaç tane yapıyorum, ancak ruh dünyasının beni yönlendirmesine izin veriyorum. Bana hangi insanların yardıma en çok ihtiyaç duyduğunu, hangi insanlarla görüşmem gerektiğini bildiriyorlar. Bazen bir torba postayı karıştırırken bir mektup tam anlamıyla elime fırlıyor. Bazen aciliyet hissi o kadar güçlü oluyor ki ne yapıyorsam hemen bırakıp göndereni hemen arıyorum, ancak hızın neden bu kadar önemli olduğunu her zaman anlamıyorum. Bazen gönderen, kaybettiği çocuğunun acısıyla neredeyse aklını kaçırmış perişan bir anne oluyor, ancak diğer durumlar daha az açık.

Bir sabah her zamanki gibi postayı karıştırırken yuvarlak çocuksu bir el yazısıyla yazılmış küçük bir zarf neredeyse kucağıma uçup gidecekti. İskoçya'da yaşayan ve yakın zamanda çok sevdiği Nanna'sını kaybetmiş on altı yaşında bir kızdan geliyordu. Üzücü ama alışılmadık olmayan bir hikaye olduğunu düşünebilirsiniz ama bundan daha fazlası vardı. Diğer taraftan büyük bir aciliyet hissi vardı ve bir kadının beni telefona doğru itmeye çalıştığı izlenimini edindim.

Mektuptaki imzaya baktım. Kızın adı Cheryl'di ve belli ki yardıma ihtiyacı vardı. Posta çantamın geri kalanını bıraktım ve adresinin altına yazdırdığı numarayı çevirdim.

Cheryl telefonu kendisi açtı ve şaşkınlığını üzerinden attıktan sonra, üzücü hikaye ağzından döküldü. Çoğunlukla büyükannesi tarafından büyütülen Cheryl, yaşlı kadın öldüğünde yıkılmıştı. Şimdi evde mutsuzdu. Üvey babasıyla anlaşamıyordu ve kendini rahatlatmak için çok miktarda yemek yemeye başlamıştı.

'O her zaman büyük bir kızdı,' dedi güçlü bir İskoç sesi diğer kulağıma, 'ama şimdi on dokuz taşa çıktı ve okula gitmiyor. Evden çıkmıyor. Çok büyük bir israf.'

Cheryl bunun doğru olduğunu kabul etti. 'Okula gidemem. Diğer çocuklar çok şişman olduğum için bana gülüyorlar' ve ağlamaya başladı.

Bir an önce bir şeyler yapılmazsa başka bir trajedinin yaşanabileceğini fark ettim.

668

'Şimdi, Cheryl, beni dinle,' dedim, 'Nine'ni çok mutsuz ediyorsun. O şimdi burada ve bana senin çok güzel bir çocuk olduğunu ve kendini salıvermene dayanamadığını söylüyor. Keşke biraz kilo verip kendini akıllı hale getirsen, herkes seni tanımak isterdi ve evde saklanmak istemezdin.'

'Eğer sadece şeker ve bisküvi almayı bırakıp açken bir elma veya havuç kemirseydin, kısa sürede kilo verirdin. Bunu yaparsan, sana yıl bitmeden harika vakit geçireceğine söz veriyorum. Sadece on altı yaşındasın, Tanrı aşkına. Nanna'n büyük büyükanne olmak istiyor ve sen evde kapalı kalırsan bunu yapmayacak...'

Cheryl hıçkırarak ağladı ama sonunda diyet yapmayı kabul etti.

'Kolay değil, Cheryl,' dedim, 'Tiroit sorunum var ve altmış beş yaşındayım ve kendime karşı gerçekten güçlü olmalıyım yoksa yirmi bir taş olurdum. Ama büyükannen fiziksel olarak sende bir sorun olmadığını söylüyor - sadece güvensizlik. Bu yüzden birkaç ay boyunca bir diyete sadık kalabilseydin kilonun azaldığını görürdün.'

Cheryl elinden gelenin en iyisini yapacağına söz verdi ve ben de ona telefon numaramı verdim. Böylece çaresiz hissettiğinde beni arayıp ilerleme raporları sunabilir veya sadece sohbet edebilirdi.

'Ve unutma Cheryl,' diye ekledim konuşmanın sonunda, 'işler zorlaştığında elini uzat ve Nanna'n sana yardım etmek için orada olacak. O çok uzakta değil ve seni izliyor.'

Sonrasında sadece o zavallı çocuğa ulaşabildiğim ve onu normal bir hayata geri döndürebildiğim için dua edebildim. Ruh dünyası kendi payına düşeni yapmıştı, ben de benimkini yapmıştım ve şimdi parçaları bir araya getirecek gücü bulmak Cheryl'e kalmıştı.

Ancak bazen posta çantam bana daha da rahatsız edici konularda haberler getiriyor. Dikkatimi çeken mektuplardan bir diğeri çok endişe verici bir hikaye içeriyordu. Otel işi olan bir kadından geliyordu.

669

uzun zamandır bir 'ortak arkadaşımız' aracılığıyla kendisine verdiğim 'tavsiye'ye rağmen neredeyse mahvolmuştu. Onun adına yaptığım iş için bana teşekkür etmek istiyordu, ancak şimdi ne yazık ki işin kurtarılamaz olduğu sonucuna varmıştı.

Dehşete kapılmış bir şekilde mektubu tekrar gözden geçirdim. Bu hanımı veya otelini hiç duymamıştım ve 'ortak arkadaşımızın' adı benim için

kesinlikle hiçbir şey ifade etmiyordu. Neler oluyordu? Bu sefer ruhlar aleminin beni harekete geçirmesine ihtiyacım yoktu. Hemen telefona sarıldım.

'Oh, iyi ki aradın,' dedi bu zavallı kadın, kim olduğumu ve tüm bu olanlardan oldukça şaşkın olduğumu açıkladığımda. 'Bir şeylerin yanlış olduğundan şüphelenen kızımdı. Kitaplarını okudu ve sonra tahminlerini okudu ve dedi ki, biliyorsun anne, bunlar sanki iki farklı kişi tarafından yazılmış gibi geliyor. Hiçbir karşılaştırma yok.'

'Tahminler mi?' diye sordum her zamankinden daha endişeli bir şekilde. 'Hangi tahminler? Ben tahmin yapmam, falcı değilim.'

'Ah evet, bu arkadaş seni tanıdığını ve insanların sorunlarını tartışmak için düzenli olarak seni ziyaret ettiğini ve senin de onların ne yapmaları gerektiği konusunda tahminlerde bulunduğunu söylüyor. Bir dakika, sana biraz okuyayım.'

Gitti ve bir kağıt parçasıyla geri geldi.

'Burada şöyle yazıyor, "Ben, Doris Stokes, beyan ederim ki ..." ' ve duyduğum en kötü çöp yığınını okumaya devam etti. İçinde otel bahçesindeki yaprakları süpürme, bir kavanoza koyma ve banyoda saklama talimatları da vardı. Bu tamamen saçmalık görünüşe göre benim adımla imzalanmıştı ve benden gelen bu sözde mesajlar bir süredir neredeyse her ay geliyordu.

'Şimdi kendimi çok aptal hissediyorum,' dedi zavallı kadın, 'ama o kadar inandırıcıydı ki. Seni ve evini tarif etti. Hatta, 'Elbisem hoşuna gitti mi? Doris Stokes bana bunu verdi,' gibi şeyler bile söyledi. Biz onun talimatlarının hepsini senden geldiğini düşünerek izledik ve şimdi neredeyse mahvolduk.'

Dehşete düşmüştüm. 'Ama ben hayatımda böyle bir kadınla hiç tanışmadım,' dedim. 'Muhtemelen beni ve dairemi televizyonda veya resimlerde görmüştür.'

İşlerini kurtarmak için yapabileceğim pek bir şey yoktu. Sadece sempati duyabilir ve banyodaki ölü yaprakları ve toplamalarını söylemem gereken diğer şeyleri atmalarını önerebilirdim. Sonunda 'ortak arkadaşımız'ın adresini ve telefon numarasını istedim. Durdurulmalıydı. İnsanlar nasıl bu kadar kötü olabilirdi? Ve benim adıma kaç kişiyi mahvediyordu?

Öfkeyle numarayı çevirdim ve hemen bağlandım. 'Eski dostum' benden haber aldığında oldukça şaşırmış gibi görünüyordu.

'Bak,' dedim, 'seni hiç görmedim, hiç konuşmadım ve sen de hiç evime gelmedin.'

'Eh. Peki. Hayır. Ama tanışmıştık,' dedi kadın zayıf bir sesle. 'Nerede?' diye sordum, 'Seninle hiç tanıştığımı hatırlamıyorum.' 'Önceki bir yaşamda tanışmıştık,' diye ısrar etti, ama sanırım ona bile saçma geliyordu.

Korkarım ona ne düşündüğümü söyledim. Arkadaşının muhtemelen oteli kaybedeceğini ve yaptığı şeyin oldukça kötü olduğunu söyledim.

'Peki başka kaç kişiye tahminlerini gönderdin?'

Tereddüt etti. 'Eh, pek çok değil. Bunu sadece onları rahatlatmak için yapıyorum biliyorsun. Zarar vermek istemedim.'

Bunu doğru düzgün düşünemeyecek kadar öfkeliydim, bu yüzden sakinleştiğimde tekrar aramayı planlayarak konuşmayı sonlandırdım. Ancak o andan itibaren telefon sürekli meşguldü. Sonunda, ona adıma daha fazla mesaj göndermesini yasaklayan sert ifadeli bir avukat mektubu göndermekle yetinmek zorunda kaldım.

İnsanların gidebilecekleri mesafeler ve sürekli olarak ortaya çıkmaya hazır oldukları saçmalıklar beni hayrete düşürüyor. Bunu neden yaptıklarını hayal edemiyorum. Belki dikkat çekmeye çalışıyorlar, belki de sorunları var ama ne olursa olsun

saf insanların yardım aramasından yararlanmaya hakları yoktur.

Bir gazete yakın zamanda beni arayıp bir okuyucunun sorusuna yardımcı olup olamayacağımı sordu. Bu kadın kocasının kaybolduğunu ve ölü mü diri mi olduğunu öğrenmek için bir medyuma danıştığını yazmıştı. Medyum parasını almış ve kocasının kesinlikle diğer tarafta olduğunu ancak kafasına aldığı bir darbe sonucu öldüğü ve sersem olduğu için kendisiyle konuşamayacağını söylemişti. Gazete bunun mümkün olup olmadığını bilmek istiyordu! Şimdi size soruyorum? Çok ciddi olmasaydı komik olurdu.

Başka bir kadın da bana, medyum olduğunu iddia ettiği ve vaktinin çoğunu ilahi söyleyerek geçiren biriyle yaptığı görüşmenin ses kaydını gönderdi.

'O oturuştan sonra o kadar üzgün ve kötü hissettim ki, dışarı çıkıp kendimi bir otobüsün altına atmak istedim.' diye yazdı.

Mektubu okurken Mark ismini çok net duydum, bu yüzden hemen kendisini aradım.

'Böyle kötü bir deneyim yaşadığınız için çok üzgünüm,' dedim, 'ama mektubunuzu okurken Mark ismini duydum ve bunun önemli olduğunu anladım.'

'Evet, doğru. Beklediğim şey buydu. Mark benim oğlum.'

'Aman canım, kendini ele verdi, değil mi?' dedim çünkü Mark az önce bana yaptıklarından çok utandığını söylemişti.

'Evet öyle yaptı,' diye şaşkınlıkla itiraf etti.

'Ve bunu bu ülkeden uzakta yaptığını söylüyor.'

'Evet.'

'Onlara üzgün olduğumu söyle,' diye yalvardı Mark, 'Çok uzun zamandır evli değildim.'

'Sadece dört ay,' diye hıçkırdı annesi, ama yoğun duygulara rağmen memnundu. 'İstediğim tek şey buydu,' dedi. 'Başta bir medyuma gitmemin sebebi de buydu. Seni rahatsız etmek istemedim çünkü biliyorum ki

meşgulsün ama bu diğer oturuştan sonra kendimi çok kötü hissettim. Korkunçtu. Tek istediğim dışarı çıkmaktı. Kendimi hasta hissettim.'

Ona verebildiğim birkaç parçadan oldukça memnundu ama kendisine özellikle medyum diyen birinden bu kadar kötü muamele görmesi beni çok üzdü.

Bazen insanları hiç anlamıyorum.

Sanırım en iç karartıcı okuma, her sabah posta kutusuna gazete şeklinde geliyor. Bu sadece benim hayal gücüm mü yoksa haberler daha da mı kötüleşiyor? Her gün insanlar birbirlerine karşı kötü davranmanın yeni ve daha korkunç yollarını düşünüyor gibi görünüyor. Ama en azından şimdi arkamda biraz para var ve bazen çok küçük bir şekilde birkaç yanlışı düzeltme şansı yakalıyorum.

Birkaç ay önce, pahalı işitme cihazını parçalayan serseriler tarafından saldırıya uğrayan zavallı bir çocuğun hikayesini okuduğumda üzüldüm. Zaten başa çıkması gereken yeterince sorunu olan bir çocuğa nasıl bu kadar zalim davranabiliyorlardı. Bilmiyorum ve kalbim o küçük çocuğa gitti. Hayatından çok kafası karışık ve hayal kırıklığına uğramış olmalı.

Dürtüsel olarak oturdum ve ona bir not yazdım. Ona yeni bir işitme cihazı alacağıma söz verdim ve ekledim: 'Sana şunu söylemek istiyorum ki dünyada kötü insanlar yok - iyi insanlar da var, seni seven ve mutlu olmanı isteyen insanlar.'

Yaşadığı acıyı ve sefaleti geri alamazdım ama belki onu biraz olsun neşelendirebilir ve insan doğasına olan inancını yeniden kazanmasına yardımcı olabilirdim.

Bu tür küçük jestler yapabilmek için tüm sıkı çalışmaya ve yorucu yolculuklara değer ve babamın bundan memnun olacağını biliyorum. Küçük bir kızken bana şöyle derdi: 'Eğer sevgiyi elinde tutmak istiyorsan, Dol, onu başkalarına vermelisin.'

Bölüm 5

Diana Dors gözden kaçırılamazdı. İşte oradaydı, kolsuz siyah bir elbise içinde iri ama göz alıcıydı, sarı saçları omuzlarına dökülüyordu, uzun, uzun kirpikleri neredeyse elindeki bardağın üzerine değiyordu ve bulaşıcı kahkahası odadaki herkesi aydınlatıyordu. Mekan tıklım tıklımdı ve tüm konuklar giyinmişti, ancak fark edilen Diana'ydı. Ellilerin seks sembolünün incecik vücudu sonsuza dek kaybolmuş olabilirdi ama Diana hala her santimiyle bir yıldızdı.

John ve ben gerçeği söylemek gerekirse biraz fazla şaşkındık, bu yüzden geçerken sadece kibarca merhaba dedik ve diğer misafirlerle kaynaşmak için ilerledik. Kesinlikle muhteşem bir işti. Kitaplarımı yayınlayan şirketin sahibi olan Robert Maxwell, tüm yazarlarını Oxford yakınlarındaki güzel evi Headington Hill Hall'da bir resepsiyona davet etmişti. Kale gibi inşa edilmiş, devasa bir merdiveni ve bir minstrel galerisi olan muhteşem bir evdi ve Maxwell'ler düzenlemeler için sonsuz bir zahmete girmişlerdi. Misafirler masif meşe kapıdan içeri girerken bir toastmaster onları anons etti; garsonlar şampanya ve şarap tepsileriyle dolaşıyordu ve farklı bir şeyler isteyenler için bir bar vardı. Dışarıda yüzme havuzunun yanında ve çadırın yanında olmak üzere iki grup çalıyordu ve kocaman masalara yayılmış açık büfe öğle yemeği oldukça göz kamaştırıcıydı.

John ve ben her şeyden biraz bunalmış bir şekilde, ilk yapmamız gereken şeyin bir içkiyle serinlemek olduğuna karar verdik ve ikimiz de alkole dokunmadığımız için... Garsonlara özür dilemek için yukarı, meyve suyu almak üzere bara çıktım.

'İki portakal suyu lütfen,' dedim ve tezgahta buzlu iki bardak belirdiğinde omzumun dibinde derin bir ses, 'Sen de mi aynı fikirdesin?' dedi.

Etrafıma baktım. Diana'nın kocası Alan Lake'ti. 'Hayır, sadece içemeyiz,' diye açıkladım. 'Bizim için uygun değil.'

Ama Alan dinlemiyordu. Sanki yüzü tam olarak hatırlayamıyormuş gibi bana bakıyordu. Sonra kaşlarını çatması kayboldu.

'Sen Doris Stokes'sun, değil mi? Kitabını beğendim. Gel ve Diana'yla tanış.'

Ve John ve ben Alan ve Diana ile böyle arkadaş olduk. Birbirimizi ziyaret etmeye hiç fırsat bulamadık Birbirimizin evlerindeydik ama bazı etkinliklerde ve televizyon kanallarında karşılaşıyorduk. Di'nin kanser olduğunu duyduğumuzda, bizim ona dediğimiz korkunç C kanserinden, onu düzenli olarak aradım.

Diana harika bir dövüşçüydü ve ilk başta kazanmış gibi görünüyordu. Kanseri olan herkesin bildiği gibi, kontrollere geri dönüyoruz ve ne kadar sağlıklı olursanız olun hissediyorum, endişe verici bir iş. Kolayca zihninizde oynayabilir ve bu zor zamanlarda moralimizi yükseltmek için, Diana ve birkaç arkadaşı ve aynı acıyı çeken diğer kişiler, Coronation Street'ten aktris Julie Goodyear, *One Day At A Time adlı güzel kitabın yazarı Pat Seed* ve ben Sod It Club'ı kurduk. Telefonla görüşüyorduk, iyi eğlenin ve birbirinize şunu söyleyin: 'Boşver! Bunu yapmayacağım!' Tıbbi olarak bilmiyorum Konuşmak, gülmek ve meydan okumak, korkulan C'ye tepki vermenin en iyi yoludur, ancak kesinlikle dördümüzün de kendini çok daha iyi hissetmesini sağladı. Düzenli kontroller ve testlerin olduğu sinir bozucu günlerde, bu telefon görüşmeleri bir tonik gibiydi.

Diana yeniden çiçek açmış gibi görünüyordu. Diyet yaptı, her gün egzersiz yaptı ve havuzunda yüzdü ve kilo verdi. düştüm. Diyetinin sonuna doğru bir sabah TV AM'de [ona] rastladım ve inanamadım.

675

gözler. Her zamanki gibi göz alıcıydı, eskisinin yarısı kadardı ve sansasyonel görünüyordu.

'Tükürmeme sebep oluyorsun!' diye şaka yaptım onu gördüğümde çünkü ikimiz de aylardır kilomuzla ilgili kaybetmeye mahkum bir savaş veriyorduk ve şimdi beni utandırıyordu.

Diana keyifle güldü. 'Sen asla çok yaşlı değilsin, Doris! Bana bunu hep söylüyorsun! Sen de denersen bunu başarabilirsin.'

'Denemekten asla vazgeçmem!' diye haykırdım. 'Ve bak beni nereye götürüyor!'

Alan ve Di, birbirlerine bağlı bir çiftti. Her zaman birlikteydiler. Partilerde ve resepsiyonlarda bazı çiftlerin yaptığı gibi ayrılıp insanlarla ayrı ayrı konuşmazlardı. Çift olarak dolaşmayı tercih ederlerdi, Alan her zaman taktığı kravatıyla esmer ve yakışıklıydı, Di ise neşeli ve eğlenceliydi, güldüğünde gümüş sarısı saçları zıplıyordu.

Elbette sorunları vardı. Alan bir alkolikti ve hastalığının zirvesindeyken çok şiddet yanlısı olmuştu ama Di onun yanındaydı.

'Her zaman sevdikleri kişiye sırt çevirirler,' dedi ve bunu bilerek kaldı ve bağımlılığını yenmesine yardım etti. Çok bilge bir kadındı. Diana o ortaklıkta güçlü olandı ve eski bir deyişin dediği gibi, gerçekten de onun annesi, sevgilisi, arkadaşı ve karısıydı. Alan ise ona tapıyordu.

Di'yi en son Robert Maxwell'de gördüm. Yıllık resepsiyon yine gelmişti ve ajandalarımızda düzenli bir tarih olmaya başlamıştı. Bu sefer içeri girdiğimizde Lakes'ten eser yoktu ama büfe masasında tabaklarımızı doldururken belirdiler.

Alan her zamanki gibi sevimli bir şekilde hemen yanıma gelip yemeğe yardım etti.

'Havyar, canım?' diye sordu, içinde minyatür siyah bilyelere benzeyen bir şey olan tabağı kaldırarak.

'Hayır, teşekkür ederim, beğenmedim' dedim.

Yemeği yenisiyle değiştirip bir başkasını denedi, 'Füme somon?'

676

'Hayır, teşekkür ederim, beğenmedim,' dedim tekrar ve diğer yanımda Diana kahkahalarla gülmeye başladı.

'Bu iyi değil, Alan. Doris ve John'un sadece soğuk tavukları ve bir domatesleri var!'

Ve ben gülmek zorunda kaldım çünkü haklıydı. Seçebileceğimiz o kadar zengin yemek varken John ve ben her seferinde tabaklarımızda sadece biraz tavuk ve salata ve muhtemelen ona eşlik edecek bir ekmekle ayrılıyorduk. İşin utanç verici tarafı, tüm bu görkemli yaşamın bizim için çok geç olması. Daha önce havyar ve füme somona alışma şansımız olmamıştı ve artık bu tür şeylere başlamak için çok yaşlıyız. Tadını beğenmemenin yanı sıra, muhtemelen korkunç bir hazımsızlıkla da karşılaşacaktık!

Öğle yemeği her zamanki gibi neşeliydi ama ilk kez Diana konusunda huzursuz hissettim. Kesinlikle çok güzel görünüyordu ve yine de uzun süredir diyet yaparak elde ettiği fiziğe bir şey olmuş gibiydi. Karnı kocaman görünüyordu. Elbette Diana da diğer kadınlar kadar yemeğinin tadını çıkarıyordu ama formunda pek de doğru olmayan bir şeyler vardı. Sanki bir yeme çılgınlığına kapılmış gibi görünmüyordu, bundan daha ciddi görünüyordu.

Uzaklaşırken John'a, 'Di'de bir sorun var, bundan eminim' dedim.

Kısa bir süre sonra mide rahatsızlığı nedeniyle hastaneye yattığını duyduk. O sırada turdaydım ve nefes almaya bile vakit bulamadan oradan oraya koşturuyordum ama randevular arasında Berkshire'daki Lakes'in evini arayıp nerede olduğunu öğrendim ve hastaneye çiçek gönderdim.

Sonra bir sonraki kasabaya doğru hızla yola koyulduk ve ben haberi aldığımda Diana eve dönmüştü. Çok şükür, diye düşündüm kendi kendime. Yanlış alarmmış.

Haftalar geçti ve sonra tekrar hastaneye gidip bir kitle daha aldırmam gerektiğini öğrendiğim gün geldi. Elbette her zaman olduğu gibi en kötüsünden korktum ve beni anlayacak biriyle konuşmayı özledim. Diana'nın uzakta olup olmadığını bilmiyordum ama onu eve çağırdım

677

bir ihtimal de olsa cevap verdi.

'Ah Diana, seni yakaladığıma çok sevindim...' dedim ve kısa sürede bütün dertlerimi döktüm.

Diana harikaydı. Tüm endişelerimi anlayışla dinledi ve bitirdiğimde, "Ah boş ver, evlat. Sadece bunu yapmayacağını söyle!" dedi.

Ve gülmeden edemedim. Sod It Kulübü'ne şükürler olsun. Ve ben tüm bu zaman boyunca Di'ye sızlanıyordum, kendisi de hastaneye geri dönmek zorunda kalacağını biliyordu ve şansları iyi görünmüyordu - ve tek kelime etmedi. Ne harika bir kadın.

Küçük ameliyatım oldukça çabuk bitti ve tekrar yola koyuldum, bir gün gazeteyi elime aldığımda Diana'nın tekrar hastanede olduğunu gördüm. O ana kadar kendimi oldukça neşeli hissediyordum, ama aniden depresyon beni ele geçirdi.

'Şuna bak John,' dedim hikayeyi işaret ederek, 'Sanırım bu sefer başaracak bir işi olacak.'

Kaybedecek bir an yoktu. Hastaneyi aradım ve kısa bir gecikmeden sonra Alan telefona geldi. Ameliyata girdiklerini söyledi ama Di şu anda konuşamayacak kadar güçsüzdü. Midemde giderek daha da aşağılara soğuk bir his yerleşti.

'İkinizi de düşünüyoruz, Alan, ve sizin için dua ediyoruz,' dedim ama ahizeyi yerine koyduğumda anladım.

'Di hakkında kötü bir his var içimde,' dedim John'a, 'Sanırım o bunu başaramayacak.'

Birkaç gün sonra, Diana'nın öldüğü haberi radyoda duyulduğunda otel odamızda kahvaltı ediyorduk. Bunu beklediğinizde bile, gerçek duyuru her zaman bir şok etkisi yaratır ve zavallı Alan için yüreğim sızladı. Diana'yı özleyecektim elbette, ama onun adına rahatlamıştım çünkü bu kadar çabuk bitmişti ve acı çekmek zorunda kalmamıştı. Artık ailesiyle ve diğer taraftaki yeni hayatıyla mutlu olacaktı. Yardıma ve sempatiye ihtiyacı olan Alan'dı. Onsuz nasıl idare edecekti, diye merak ettim. Hayattaki dayanağı o olmuştu. Tek başına ayakta duracak gücü bulabilecek miydi?

Dürüst olmak gerekirse Alan için ciddi anlamda korktuğumu söyleyemem. Elbette onun için endişeleniyordum ve onun için çok üzülüyordum ama intihara meyilli olabileceği aklıma bile gelmedi . O ve Diana, on beş yaşındaki oğulları Jason'a adanmışlardı ve Alan'ın umutsuzluğunun Diana'ya olan ihtiyacının babalık içgüdülerini alt edecek kadar büyük bir noktaya geleceğini hiç hayal etmemiştim. İyi bir babaydı ve ilk düşüncem Jason için çok şükür, babasının kurtuluşu olacak oldu.

Duyurudan kısa bir süre sonra Diana kendiliğinden yanıma geldi, 'Alan'a sadece bir fısıltı kadar uzağımda olduğumu ve Minnie'nin benimle tanıştığını söyle,' diye kulağıma fısıldadı.

Sesi kısık çıkıyordu çünkü uzun süredir yanımızda değildi ve iletişim kurmakta zorlanıyordu, ancak her zaman olduğu gibi Alan'a karşı duyduğu endişe o kadar büyüktü ki onu rahatlatacak birkaç söz söylemesi gerektiğini hissetti.

Hemen Alan'ı aradım. Uzun bir sessizlik oldu. 'Şu anda hiçbir çağrıyı kabul etmiyor, çok üzgün,' dedi hizmetçi, 'ama sen olduğun için, Doris, ona senin hatta olduğunu söyleyeceğim.'

Saniyeler geçti ve sonunda perişan bir haldeki Alan telefona geldi. 'Alan, ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Sana söyleyebileceğim hiçbir şey yok,' dedim nazikçe, 'sadece, asla unutma, o sadece bir fısıltı uzağınızda. Onunla konuştum ve Minnie'nin onunla tanıştığını bilmeni istedi.'

"Minnie benim annem," dedi kırgın bir sesle, ama Diana'nın iyi olduğunu ve yalnız olmadığını öğrenince rahatlamış gibiydi.

Cenazeye gitmedim. Mümkün olduğunca geleneksel cenazelerden kaçınmaya çalışıyorum çünkü spiritüalistler bir cenazenin mümkün olduğunca mutlu bir olay olması gerektiğine, ölen kişinin bizim dediğimiz gibi 'terfisini' aldığı ve sonunda tüm acı ve ızdıraptan kurtulduğu gerçeğini kutladığınız bir olay olması gerektiğine inanırlar.

Bu yüzden cenazeye gitmedim ama sonrasında her hafta, Pazar sabahları ayinden döndüğünde Alan'ı arayıp ona elimden gelen desteği vermeye çalıştım. Aylar

geçti ve hayatım giderek daha telaşlı bir hal aldı, ancak aklımın bir köşesinde Alan'ın kederinden gerektiği gibi kurtulmadığı yazıyordu. Telefonu ilk açtığında rol yapıyordu, ancak iyi bir oyuncu olmasına rağmen bunu anlayabiliyordunuz. Sonra aniden çökerdi ve telefon kapanırdı.

Dürüst olmak gerekirse, kimsenin bu trajediyi önleyebileceğini sanmıyorum. Alan'ın birçok arkadaşı onun ne kadar hasta olduğunu fark etmedikleri için kendilerini suçladılar ve ben de olaydan önceki pazar günü onu aramadığım için kendimi suçlu hissettim. Bu, sonsuza dek pişman olacağınız şeylerden biriydi. O yaz beni rahatsız eden sırt ağrımdan daha önce bahsetmiştim ve bu aşamada öyle bir noktaya gelmişti ki doktor beni hastaneye gönderip muayene ettirmeye karar verdi.

Ertesi gün hastaneye gidecektim ve o pazar günü acı içindeydim, ama öğle yemeği pişirmek, çantamı hazırlamak ve John ve Terry için her şeyi organize etmek için mücadele ediyordum. Bütün gün Alan'ı aramam gerektiğini düşündüm, Alan'ı aramam gerektiğini, ama bir şekilde buna fırsat

bulamadım. Ertesi gün hastanede de aynıydı. Telefon numarasını yanımda götürmüştüm ve aramayı çok istiyordum ama testler için her yere tekerlekli sandalyeyle götürülüyordum. Doktorlarla görüşmeler, ziyaretçiler ve telefon görüşmeleri vardı ve birdenbire yatma vakti gelmişti ve ben Alan'ı aramamıştım.

'Tamam, yarın mutlaka arayacağım,' dedim kendi kendime. Ama Salı günü de aynıydı.

Sonra Çarşamba günü, John, bir şey varsa diye odamdaki televizyonu açtı ve sonra her zaman yaptığı gibi kendi kendine gevezelik etmeye bıraktı. Kimse pek dikkat etmiyordu, aniden beni durduran bir haber bülteni geldi. Alan Lake o sabah Berkshire'daki evinde kendini vurmuştu.

Kendimi kesinlikle hasta hissettim. Keşke o çağrıyı yapsaydım — belki de her şey farklı olurdu. Neden zihnimdeki o sızlanmaya daha fazla dikkat etmemiştim? O kadar ısrarcıydı ki şimdi bunu ruh dünyasının beni uyarma girişimi olarak tanıdım

680

Alan'ın durumuna gelince, kendi sorunlarımla o kadar meşguldüm ki o zamanlar bunu göremiyordum. Ve ne olacaktı? Zavallı Jason'a ne oldu? Onu ne kadar çok düşünürsem kendimi o kadar kötü hissettim. Zavallı çocuk, her iki ebeveynini de bu kadar trajik bir şekilde ve bu kadar kısa bir sürede kaybetmiş.

Zihnimin içinde dönüp durdu ve günün sonunda tam bir karmaşanın içindeydim ve kendimi suçlamaya meyilliydim. Neyse ki, o gece Ramanov gelip bana biraz akıl verdi.

"Değiştirilemeyecek şeyler için endişelenme, çocuğum," dedi, ben umudumu neredeyse yitirdiğimde. uyumak. 'Bu bir enerji israfı. Yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Sonunda, o telefon görüşmesini yapıp yapmaman hiçbir fark yaratmayacaktı. Bundan ders çıkar ve ilerle. Geriye bakma.'

Ve tabii ki haklıydı, bunu daha sonra Alan'dan öğrenecektim.

Bir yaz gününde tesadüfen gerçekleşen bir karşılaşmanın nasıl bu kadar çok başka karşılaşmaya yol açabildiğini görmek garip. Noel'den hemen önce Westminster Abbey'deki özel Cesaret Çocukları ayinine *Woman's Own* tarafından davet edildim ve Jason'la karşılaştım.

Çok güzel bir çocuktu. Diana'ya çok benziyordu ama sarı yerine açık kahverengi saçları vardı, yine de hareket ettiğinde içinde Alan'ı görebiliyordunuz.

Ayinden sonra yanıma geldi ve gömleğinin yakasının yıpranmış olduğunu fark ettim ve annesinin bunu görürse çıldıracağını düşündüm. Ama çocuklar böyledir işte. En sevdikleri kıyafetleri vardır ve onları giymeyi bırakmazlar.

'Ben Amerika'ya gidiyorum, Doris,' dedi Jason, 'ne düşünüyorsun?' Diana'nın önceki evliliğinden olan üvey bir kardeşi vardı Amerika'da.

'Hadi canım, sen git,' dedim, 've Gary ile yaşamaktan mutlu olup olmadığına bak. Ama mutlu değilsen geri dön çünkü burada sana bir yuva vermek isteyen çok sayıda insan var.'

Jason'dan çok etkilendim. Gözlerinin arkasında hüzün vardı ama o çok cesur ve olgundu.

681

on beş değil on dokuz yaşında olduğunu düşünürdünüz. Bazı oğlanların olabileceği gibi babasına karşı hiç de kinli değildi.

'İlk başta öfkeliydim,' diye itiraf etti Diana'nınkine çok benzeyen o sabit bakışla, 'ama şimdi babamı suçlamıyorum. Annesi olmadan umutsuzdu.' Ve sonra tekrar güvenceye ihtiyaç duyan bir çocuk oldu. 'Onlar hala benimle, değil mi, Doris?'

'Öyle,' dedim kararlı bir şekilde, 've dahası, özellikle annen seni izliyor ve yolun her adımında sana yardımcı olacak.'

Ve birden etrafımızdaki gürültünün arasından Diana'nın sesi duyuldu. 'İnansan iyi olur.'

Lake ailesiyle olan temasım Jason Amerika'ya gittiğinde sona ermedi. Çok geçmeden, şaşkınlıkla, komedyen Freddie Starr'dan bir telefon aldım. Görünüşe göre Alan Lake onun en iyi arkadaşıydı ve trajik intiharından beri Alan'ın onunla iletişime geçmeye çalıştığı hissiyle rahatsız oluyordu. Acaba yardımcı olabilir miyim?

Ajandama şüpheyle baktım. Aylar öncesinden tamamen doluydu. Tek boş yer Pazar günleriydi, benim izin günüm. Şimdi, dediğim gibi, Pazar günleri benim için değerli. Pillerimi şarj edecek boş zamanım olmadığı sürece işimi düzgün yapamıyorum ve tabii ki herkes gibi ben de ailemle evde vakit geçirmeyi seviyorum.

Yine de Alan ve Diana benim için iyi arkadaşlardı. Özellikle Diana, Sod It Club'ın desteğine ihtiyacım olduğunda beni dinlemek ve neşelendirmek için her zaman zaman ayırmıştı. Eğer gerçekten Freddie'ye ulaşmaya çalışıyorlarsa ve benim yardımıma ihtiyaçları varsa, o zaman kesinlikle onu görmem gerekiyordu. Kalemimi aldım.

'Peki Freddie,' dedim, 'Korkarım sadece pazar günleri boşum.'

'Tamam, pazar günleri gelebilirim,' dedi Freddie adresi yazarken. 'Peki helikopteri hangi bahçeye indirebilirim?'

Bir şeyler duyduğumu sandım. 'Helikopter mi dedin?'

682

'Evet,' dedi Freddie, 'Helikopterimle oraya uğrayacaktım.'

Güldüm. 'Freddie, nerede yaşadığımı sanıyorsun? Cep mendilimin olduğu bahçede helikopter indirecek yer yok. Korkarım arabayla gelmek zorunda kalacaksın.'

Ama Freddie zihnini rahatlatmak konusunda o kadar istekliydi ki, rahatsızlık onu rahatsız etmedi. Bırakalım kendisi açıklasın.

'Alan benim en iyi arkadaşımdı ve öldüğünden beri bana hala yakın olduğu hissine kapıldım. Aramızda bitmemiş bir şey bırakmış gibiydi ve bana söylemek istediği bir şey vardı. Bu hissi her zaman yaşadım ama en güçlüsü, gömüldüğü mezarlığın önünden geçtiğimdeydi. Beni mezara çeken bir mıknatıs gibiydi.

'Bir keresinde sabahın üçünde arabayı durdurdum ve dışarı çıkıp mezara gittim çünkü sanki beni çağırıyormuş gibi hissettim. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım ne dediğini duyamıyordum. Öldüğü günden beri aylardır böyleydi ama kendimi sabahın üçünde mezarın başında bulduktan sonra bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum.

'Ertesi gün Doris'i aradım.'

Herkes Freddie Starr'ın dünyada hiçbir derdi olmayan çılgın bir komedyen olduğunu düşünür, ama aslında çok hassas, sevgi dolu bir adamdır. Ölmeden hemen önce Alan, Freddie'nin evini ziyaret etti ve ayrılırken veda etti ve bir bahçe kapısından yürüdü. Freddie onu bir daha hiç görmedi ve o andan itibaren o bahçe kapısına bakmaya dayanamadı. Ona o kadar çok acı verdi ki sonunda onu tuğlalarla ördürdü.

Ama tabii ki ilk buluşmamızdan önce Freddie'nin ne kadar iyi olduğunu bilmiyordum ve biraz tedirgindim. Ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Yine de o Pazar öğleden sonra saat dörtte kapı çalındı ve içeri sarı saçlı, ince yapılı, bir erkekte gördüğüm en güzel mavi gözlere sahip bir adam girdi.

Bazı komedyenlerin gerçekten çok ciddi adamlar olduğunu ve sahne dışında hiç komik olmadıklarını duydum. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum ama tek söyleyebileceğim Freddie'nin bizi kahkahalara boğduğu.

O zamanlar fark etmemiştim ama o harika bir karın konuşmacısıydı ve daha yeni oturmuştu ki, ziyaretçiler için arabada bulundurduğumuz içecek şişeleri konuşmaya başladı. Şaşkınlıkla yukarı baktım ve bir şişe romun açıkça şöyle dediğini duydum:

'Kulağına ihtiyacım yok, Doris, ben bir ruhum!'

Peki! Kesinlikle diğer taraftan gelen bir mesaj değildi, bu kesindi, ama annem her zaman tahmin ettiği gibi sonunda çıldırmış mıydım? Diğerlerinin de duyup duymadığını görmek için endişeyle etrafa baktım ve sonra Freddie'nin gözlerindeki yaramazlığı fark ettim.

'Freddie!' diye soludum. 'Sensin!'

"Ben bir ruhum, ben bir ruhum!" diye ısrar etti rom, Freddie kıpırdamadan otururken, dudakları kıpırdamıyordu. Ama sonra kahkahalarımızı patlattı ve oyunu ele verdi. Cesaretini kaybetmeyen diğer şişeler de gevezelik etmeye başladı ve John ve ben, çok fazla acı çektiğimiz için Freddie'ye durması için yalvarmak zorunda kalana kadar güldük.

Ama tabii ki Freddie bir oturum için gelmişti, bu yüzden öğleden sonra sadece eğlenceyle sınırlı değildi. Yapılacak işler de vardı. Yine de iş zor değildi çünkü Alan hemen oradaydı. Freddie haklıydı. Alan onunla konuşmak için can atıyordu. Eski arkadaşına neden kendi canına kıymak zorunda hissettiğini açıklamak ve Freddie'ye bunu hiçbir şeyin engelleyemeyeceğine dair güvence vermek istiyordu.

'Alan, canım!' dedi hemen, konsantre olmaya başladığım anda ve sesi hatırladığım kadar derin ve zengindi. 'Freddie'ye siyah kravattan bahset. Siyah kravata bakıyordu.'

Kafam karışmıştı ama ruhani varlıkların bana söylediği şeyler beni sık sık şaşırtıyordu, bu yüzden mesajı Freddie'ye ilettim.

İlk başta boş boş baktı ama sonra gülümsedi. 'Dün gece Alan'ın fotoğraf albümünü çıkardım ve bir resme bakıyordum

'Alan ve benim birlikteliğimizi,' dedi. 'Alan'ın Diana'nın ölümünden sonra da sürekli taktığı siyah kravatını taktığını fark ettim.'

'Alan dün gece seninle olmalı, aşkım,' dedim.

'Şimdi beni duyabiliyor mu?' diye sordu Freddie.

'Elbette yapabilir.'

'Haklısın, Alan,' dedi Freddie omzumun üzerinden. 'Yaptığın şey için sana çok kızgındım. Bunu biliyor muydun? Çok sinirlenmiştim.'

'Bak Freddie, doğruyu söyle,' dedi Alan, 'eğer aynı durumda olsaydın ve kaybettiğin kişi Sandy olsaydı, devam edebilir miydin?'

Freddie'nin gözleri yaşlarla doldu ve yere baktı. 'Hayır, yapabileceğimi sanmıyorum.'

'Bunu yapmayı planlamamıştım,' diye devam etti Alan, 'ama Di olmadan bir gelecek göremiyordum. Sosa (içeceğe) hiç geri dönmedim ama tekrar sigara içmeye başlamıştım ve çok depresiftim.'

Sonra itirazlarıma rağmen bana ne olduğunu anlatmakta ısrar etti. Görünüşe göre bir sabah ansızın yeter demişti. Daha fazla devam etmek istemiyordu. Buna dayanamıyordu. Silahını aldı, dipçiği bacaklarının arasına yere koydu, eğildi, namlunun ucunu ağzına koydu ve tetiği çekti.

'Çenemde bir ağrı hissettim, sonra boğazıma kan geldi

'Ve hepsi bu kadardı,' dedi Alan.

Freddie'ye o zamandan beri aile Cadillac'ının satıldığını ama eskiden kullandığı kırmızı arabanın hala orada olduğunu söyledi. 'Şimdi birlikteyiz,' diye devam etti, 'ama buraya ilk geldiğimde Diana'dan azar işittim. Jason konusunda çok öfkeliydi.'

Sonra titreşimde bir zayıflama oldu ve bir kadının sesi araya girdi. Diana'ydı:

'Çok öfkeliydim,' diye geveledi, 'öfkeden kudurmuştum. Jason'ı böyle bırakmayı ne düşünüyordu? Ona bencil bir piç olduğunu söyledim. Sonuçta benim bir seçeneğim yoktu ama *onun* vardı. Ama sonra Jason'ın muhtemelen bu şekilde daha iyi durumda olduğunu fark ettim.

685

Alan o kadar zayıf ki içkiye geri dönmüş olabilir ve bu uzun vadede Jason için daha kötü olurdu. Şimdi en azından babasını olduğu gibi hatırlayabiliyor.'

Ve sonra ekledi, kadın kadına, eskiden yaptığı gibi, 'Bilmiyorum. Hala ona annelik ediyorum. O zaman da annelik ediyordum, şimdi de annelik ediyorum, ama unutmayın, onu seviyorum.'

Artık başka sesler de gelmeye başlamıştı ve bir grup insanın Freddie ile konuşmak için birbirleriyle itişip kakıştıklarını gördüm.

'Ben Richard'ım ama herkes bana Dick der,' dedi bir adam yüksek sesle.

'O benim babam,' dedi Freddie.

'Ondan beni affetmesini ister misin,' dedi Dick. 'Çok gösterişli olmadığım için onu sevmediğimi düşünüyordu ama seviyordum. Sorun şu ki Freddie'mizin akıl hastası mı yoksa dahi mi olduğunu asla anlayamadım.'

Freddie güldü. 'Ben bunun yarısına razıyım. Ben zihinsel bir dehayım!'

Dick, Freddie'nin üvey babası Jack'ten bahsetmeye devam etti ve Freddie'nin annesinin tekrar evlenmiş olmasından ne kadar memnun olduğunu ve bu konuda suçluluk duymaması gerektiğini çünkü onun mutlu olmasını istediğini söyledi. Ayrıca Muriel'den de bahsetti.

'O benim teyzem Muriel,' dedi Freddie şaşkınlıkla. 'Ben teyzem Muriel'i yirmi beş yıldır görmedim.'

'Dick, Muriel'in yakın zamanda hastanede yattığını söylüyor,' dedim.

Freddie başını iki yana salladı. 'Bilmiyorum. Onu uzun zamandır görmedim.'

Ama aslında Freddie ertesi gün annesine danıştı ve teyze Muriel'in işitme duyusunu iyileştirmek için bir ay önce ameliyat olduğu ortaya çıktı.

Dick ayrıca Freddie'nin gösterilerini beğendiğini ve onunla birlikte Barbados ve Kanada'ya gittiğini belirtti.

'Umarım ödemiştir!' dedi Freddie.

Sonra, elektrikler kesildiğinde sonlara doğru, Alan

686
yaptıklarından dolayı üzgün olduğunu ve Jason'a baktığı için Freddie'ye teşekkür etmek için geri döndü.

Daha sonra, Alan ve Diana ile tekrar konuşmak harika olsa da, kendimi bitkin hissettim. Duygusal bir deneyimdi.
özellikle de kişisel arkadaşlar oldukları için oturuyorlardı ve Freddie yorgunluğumu hissetmiş gibiydi. Ateşin yanındaki halının üzerine oturdu ve sessizce konuştu.

'Tanrı'nın ne olduğunu düşünüyorsun, Doris?' diye sordu aniden. Büyük bir soruydu ama oldukça samimiydi.

'Tanrı'yı bir kişi olarak hayal edemiyorum,' dedim. 'Benim için o ilahi bir güç. Bunu kelimelerle ifade etmenin tek yolu bu.'

Freddie bir an sessiz kaldı ve sonra şöyle dedi. 'Yanlış yazdıklarını biliyorsun. TANRI olmamalı. İYİ ol çünkü iyi olan her şey Tanrı'dır.' Bunun güzel olduğunu düşündüm.

Freddie toplamda beş saat kaldı. Yarım saat veya daha fazla kalma niyetiyle saat dörtte gelmesine rağmen yani, gece saat dokuza kadar ayrılmadı. Ve Freddie, ciddi ruh hali kısa sürede geçti ve John ve beni tekrar kahkahalara boğması uzun sürmedi. Yıllardır bu kadar çok güldüğümüzü sanıyorum. Freddie kesinlikle bize doktorun yazabileceği herhangi bir ilaçtan daha çok iyi geldi.

Giderken kollarını bana doladı ve sımsıkı sarıldı.

"Sana bir hediye vereceğim," dedi, mavi gözleri o muzip tavırla parlayarak.

'Ah ne kadar hoş,' dedim. Çiçeklere bayılırım ve insanlar bana bir oturmadan sonra sık sık çiçek verirler. Bakıcılarım sayesinde ev her zaman taze çiçek kokusuyla dolar.

'Evet,' diye devam etti Freddie, 'sana bir yarış atı vereceğim.'

Neredeyse sandalyemden düşüyordum, verdiğim sakin cevap boğazımın bir yerinde boğuldu.

'Yarış atı mı?' diye sordum yarı boğulur gibi. 'Freddie, beni sinirlendiriyorsun.'
"Hayır, değilim," dedi Freddie, yüzü yine ciddileşti.
687
'Az önce iki tayımız oldu ve birini sana vermek istiyorum. İki yıl boyunca evimde besleyeceğim, sonra sen renklerini seçebilir ve bir eğitmenle eşleştirebilirsin.'

Çok etkilenmiştim ve gerçeği söylemek gerekirse ciddi olduğuna inanamıyordum. Yani Londra'da bir yarı römorkta yarış atı sahibi olan yaşlı bir kadından kim duymuş ki?

Ama Freddie bunu gerçekten kastetti; bunu birkaç hafta sonra bizi tayı görmeye davet ettiğinde anladım.

Yağmurlu ve rüzgarlı bir pazar sabahıydı, hava durumuna bakıp baharın gelip gelmeyeceğini depresif bir şekilde merak ettiğiniz türden bir gündü. Yine de hava beni bir kez olsun rahatsız etmedi. Noel sabahı tayımı göreceğim için bir çocuk kadar heyecanlıydım. Ama itiraf etmeliyim ki biraz da gergindim çünkü atlardan her zaman biraz korkmuşumdur.

Damlayan Berkshire patikalarında millerce yürüdük ve sonunda düzgün bir tuğla girişten içeri girdik. Her iki tarafta da görebildiğim tek şey atların olduğu padoklar ve dönümlerce çimenlik ve ağaçlıktı. Yol sonsuza kadar devam ediyormuş gibi geldi ve sonra aniden önümüzde güzel bir malikane ve Freddie kapıya el sallıyordu.

Bizi salona doğru götürdü ve daha paltomun düğmelerini açmadan iki küçük sarı kafa bana doğru hücum etti.

'Merhaba, Doris!' diye bağırdı küçük kız kollarını bana dolayarak. Bu dokuz yaşındaki Donna'ydı.

"Merhaba, Doris!" diye bağırdı beş yaşındaki küçük çocuk Jodie de aynı şekilde.

Çok tatlı çocuklardı. İspanya'daki tatillerinden yeni dönmüşlerdi, bu yüzden sağlıklı kahverengi yüzleri ve bronz tenlerine daha da mavi parlayan babalarının parlak mavi gözleri vardı.

Jodie'nin break dans gösterisiyle canlanan bir fincan çay için oturduk, ardından hepimiz çizmelerimizi giyip ahıra doğru yürüdük ve tayımı karşıladık.

Çamurda ilerlerken Jodie yanımda dans ediyordu.

'Benim de bir atım var,' dedi bana, 'ama seninki kadar büyük değil, Doris.'

'Atım büyük mü?' diye sordum, telaşla. 'Ben onun sadece bir bebek olduğunu sanıyordum.'

'Ah evet,' dedi Jodie. 'Benimkinden daha büyük.'

Ve aslında at beklediğimden daha *büyüktü* . Freddie bunun bir tay olduğunu söylediğinde, annesinin peşinden kibrit çöpü bacaklarla sendeleyerek yürüyen minik, narin bir yaratık hayal etmiştim, ama seyisin ahır avlusuna götürdüğü hayvan benim kadar uzundu. Yine de belli ki çok genç, gergin ve oldukça sevimliydi. Tüyleri güzel bir kızıl kahverengiydi, alnında beyaz bir elmas ve bir beyaz çorabı vardı ve onu okşamak için elimi uzattığımda, kadife kadar yumuşak olan burnunu avucuma koydu.

'Çok tatlısın değil mi *!'* dedim ona, 'Sana Stoksie diyeceğim.'

Freddie onu sakinleştirmek için gezdirdi ve sonra oynaması için bir çayıra bıraktı. Onu izlemek çok keyifliydi. Çimenlerin ve yağmurun tadını çıkararak ve bahar kuzusu gibi topuklarını tekmeleyerek dörtnala koştu.

'Freddie, o en güzel hediye,' diye haykırdım sevinçle. 'Onu seviyorum.'

Ama eğlence bitmemişti. Freddie ve eşi Sandy bize güzel bir gün yaşatmak için çok uğraştılar. Freddie'ye öğle yemeği organize etme zahmetine girmemesini söylemiştim.

'Sandy Pazar günü çalışmak istemiyor,' dedim, 'bir sandviç iş görür.'

, vol-au-vent ve füme somon gibi lezzetli yemekler hazırlamıştı ve bu, rosto yemeği kadar emek gerektiriyor olmalıydı.

Daha sonra Freddie bana evi gösterdi. Kesinlikle muhteşemdi. Sadece misafir yatak odaları otel süitleri gibiydi ve bunlardan biri yatak, banyo, kanepe, piyano, TV ve video ile birlikte geldi. Freddie'nin kendi kişisel banyosu tamamen kırmızı ve altındı ve sütunlar ve parlak bir duvardaki inanılmaz lüks bir resim gibi şeyler

dergisi ve yatak odası kırmızı pileli ipekle kaplıydı. Daha önce buna benzer bir şey görmemiştim. Gerçekten nefesimi kesti.

Freddie beni tekrar aşağıya doğru götürürken, "Bu yaptığın işlerin hepsi senin olmalı, Doris," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Freddie, beni korkuturdu," dedim ve o da korkuturdu. Üç yatak odalı müstakil evim için minnettarım. Büyük bir malikaneyle baş edemezdim.

Oturma odasında küçük Jodie zıplıyor ve babasıyla anlamlı bakışlar alışverişinde bulunuyordu.

'Şimdi başlayabilir miyiz, baba? Zamanı geldi mi?' diye fısıldamaya devam etti.

Freddie belli ki bunun sebebinin yerlerimize oturmamız istenmesi ve baba ile oğulun bir an sonra gitarlarla geri dönmek üzere ortadan kaybolması olduğunu düşündü. Orada duruyorlardı, baba ve oğul, Freddie gitarıyla ve onun yanında minyatür bir kopyası gibi, Jodie minik gitarıyla. Sonra Freddie çalmaya ve şarkı söylemeye başladı ve Jodie bir akoru tıngırdattı. Freddie tek dizinin üstüne çöktü ve Jodie tek dizinin üstüne çöktü ve küçük oğlan her zaman doğru şeyi yapıp yapmadığını kontrol etmek için babasına bakmaya devam etti.

Performansın sonunda hepimiz yürekten alkışladık, ama Jodie henüz bitirmemişti. Küçük davul seti köşede duruyordu ve alkışlar dindiğinde resmi bir duyuru yapıldı.

'Hanımlar ve beyler, şimdi Doris'in onuruna Jodie Starr'ın sahne alacağı bir kabare olacak.'

Jodie hevesle sırıtarak davullarına atladı ve bize modern bir şeyin çok canlı bir yorumunu yaptı. Ne olduğunu bilmiyorum ama çok iyiydi ve sonrasında Jodie aşağı atladı ve ciddi bir şekilde eğildi ve hepimiz alkışlamak zorunda kaldık, sonra mutfak kapısından koşarak uzaklaştı ve tekrar çalmak için geri geldi. Büyüleyiciydi. Kesinlikle büyülüydü.

O akşam eve mutlu, karnımız tok ve Starr'ların tanışabileceğiniz en iyi, en şımartılmamış ailelerden biri olduğuna ikna olmuş bir şekilde döndük.

Bölüm 6

İlk başta sadece bir dehşet hissi vardı. Sert, korkutucu, saf dehşet. Sonra bir dizi karmaşık görüntü. Bir arabada sarsılarak ilerleme, sonra loş bir oda ve tüm bu süre boyunca dehşet giderek büyüdü, ta ki aniden izlenimler bir çocuğun tiz çığlığıyla paramparça olana kadar. Görüntüler karardı ve başımın etrafında yankılanan korkunç çığlıktan başka bir şey yoktu, 'Annemi istiyorum! Annemi istiyorum'.

Soğuk ve titrek bir halde bir sigara yaktım. Bir medyumun işi rahatlatıcı bir iş değildir. Diğer taraftan konuşmaya gelen herkes, geçiş biçimlerini anlatır ve herkes uykuda nazikçe gidecek kadar şanslı değildir. Hastalıklar ve kazalar, intiharlar ve cinayetler duyuyorum. Kendilerini vuran genç oğlanlarla ve bıçaklanarak öldürülen küçük çocuklarla konuştum, ancak şimdiye kadar karşılaştığım hiçbir şey beni, kötü şöhretli Moors Katilleri Ian Brady ve Myra Hindley'nin kurbanlarından biri olan Lesley Anne Downey davasına hazırlamadı.

Başka hiçbir vaka beni midem buzla dolmuş gibi bu kadar hasta ve soğuk bir hisle bırakmadı. Sonunda zihinsel ve fiziksel olarak bitkin düşmüştüm ve merkezi ısıtma ve şöminenin sonuna kadar yanmasına rağmen, kendimi gerçekten tekrar sıcak hissetmem saatler sürdü.

O sabah kalktığımda kendimi neye bulaştırdığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ajandam, çocuğunu kaybetmiş Bayan West ile bir görüşme yaptığımı söylüyordu. Görünüşe göre bir gazete muhabiri Laurie'yi aramış ve bu hanımı görüp göremeyeceğimizi sormuş çünkü o tamamen çaresizmiş.

başka ayrıntı yok ve aylar öncesinden dolup taşıyordum ama bir şey bana bu anneyi görmenin önemli olduğunu söyledi. Ruh dünyası beni böyle dürttüğünde onu görmezden gelmek çok akıllıca değil . Bu yüzden tarihlerde biraz değişiklik yaptık ve Bayan West için bir randevu ayarladık.

Tam gelmesinden hemen önce, kanalı açtım ve hemen Lesley ismini duydum, ardından da kırılgan, koyu saçlı küçük bir kızın kısa bir anlığına görüntüsü geldi. Çok güzel bir şeydi. Sonra zil çaldı ve ön kapıyı açmak için aceleyle koridora çıktım.

Bayan West kesinlikle içeri daldı, bunu tarif etmenin başka bir yolu yok. Koridora uçtu ve bana yıllarca bastırılmış duyguları anlatan büyük bir sarılma verdi.

'İnanamıyorum,' dedi, 'Gerçekten burada olduğuma inanamıyorum.'

Zavallı ruh, diye düşündüm, kalbim ona acıyarak. Uzun zamandır arıyordun ve yardım edebilmek için çok dua ettim.

Anne West çekici bir kadındı, güzel kıyafetleri, özenle sarıya boyanmış saçları ve güzel gözleri vardı. Yine de o gözlere baktığınızda büyük bir umutsuzluk ve boşluk kuyusu görebiliyordunuz. Mutsuzluğunda öyle kasvetli bir kalite vardı ki kızının ölümünün onu çok kötü etkilediğini biliyordum.

'Hadi içeri gelin,' dedim onları oturma odasına götürerek, 've neler yapabileceğimize bakalım.'

Bayan West'i getiren muhabirin bir teyp kaydedicisi vardı ve sonrasında bana çok nazik bir şekilde oturumun bir dökümünü verdi. Şöyle oldu:

DORIS: Sana hiçbir şey vaat edemem, aşkım. Ama biliyorum ki kalbindeki tüm bu sevgiyle buraya geldin ve sana yardım etmek için bir şeyler yapabilmeyi umuyorum. Tek bildiğim, adının West olduğu ve küçük çocuklarından birinin trajik bir şekilde öldüğü. Bu sabah izlemeye başladım ve Lesley adını aldım ama diğer adı West değildi.

BAYAN WEST: Hayır, Downey'di. Tekrar evlendim.

DORIS: On rakamını nereden buldum? Öldüğünde on yıl önce miydi?

BAYAN WEST: Öldüğünde on yaşındaydı.

DORIS: Önce çocuk olarak geri dönecek ve sonra da şu anki yetişkin kadın olarak. Bana dört kez öldüğünü söyledi. Annem başka trajediler yaşadığı için yalnız olmadığımı söylüyor. Terry kim?

BAYAN WEST: O benim oğlum. En büyük oğlum.

DORIS: Birisiyle konuşuyor. Sanırım Alice, Annie, Alan. Bana doğru anlamadığını söylüyor, Doris. Dinle. Evet, aşkım. Alan.

BAYAN WEST: Alan benim kocam.

DORIS: Alan'dan bahsediyor. Diğer tarafta biriyle konuştuğunu ve bana dikkatlice dinlememi söylediğini sanıyordum. Bana anneme karşı çok iyi olduğunu söylüyor. Onu bu yüzden seviyorum. Bill kim?

BAYAN WEST: Babam.

DORIS: Bill'in bu tarafta olduğunu söylüyor Doris. Tekrar dene canım. O Millie miydi? Molly. Hayır, Mary. Senin tarafında Mary tanıyor musun? Hayır? Almıyoruz canım. Doğru yapmadık canım? Affet beni, Myra'dan bahsediyor. Gazetelerde onun şartlı tahliye edildiğiyle ilgili okudukların yüzünden kendini üzme anne diyor. Bu olmayacak çünkü o kadın asla düzelmeyecek. Sadece rol yapıyor. O kötü, Doris, gerçekten kötü. Seni nereye götürüyorlardı canım? Seni onlarla gitmeye mi zorladılar? Balık ve patates kızartması yemeye gidiyorduk. İkimiz onlarla birlikte patates kızartması dükkanının yerini göstermeye gittik. Bir daha asla eve dönmedik, Doris. Bunu tekrar yaşama canım. Annen bununla yıllarca yaşamak zorunda kaldı. Vickie kim, canım?

BAYAN WEST: Torunum.

DORIS: Annemin resim çerçevemin yanında kırmızı bir gülü var — bunun için teşekkür ederim Anne. Alan benim hakkımda annem kadar düşünüyor, biliyorsun. Edward merhaba demek istiyor çünkü kimse onunla konuşmuyor. Geldiğin için çok mutluyum Anne

693

çünkü sana her şeyin yolunda olduğunu söylemek istiyordum.

Zamanımı çocuklarla geçiriyorum Annem. Kimse istemediği için geri götürülen çocuklar ve bebekler. Ama onları seviyorum ve tüm zamanımı onlarla geçiriyorum. Hiç kendi çocuğum olmadı ama burada sevebileceğim bir sürü çocuğum var. Bill burada, Annem. Ve Jim merhaba demek istiyor.

BAYAN WEST: Kardeşim.

DORIS: Çok güzel bir kız oldu, aşkım. Kestane rengi saç veya kestane rengi dokunuşlarla kahverengi. Güzel bir kadın. Hayatımı tamamladım, anne. Üzerinde resmi olan bir madalyon hakkında soruyor.

BAYAN WEST: Genellikle takıyorum. Bugün evde bıraktım.

DORIS: Elsie'den bahsediyor.

BAYAN WEST: O benim kız kardeşim.

DORIS: Çok heyecanlanıyor ve taşmaya başlıyor. Bu zor bir aşk. John. Trajik bir şekilde düştü. Düşmemeliydi.

BAYAN WEST: John benim yeğenimdi. Lesley'den üç yıl sonra basit bir operasyon ters gittiğinde öldü. Birbirlerine bağlıydılar.

DORIS: İyi misin canım? Evet, zor olduğunu biliyorum. Hayır Lesley, annenle konuşuyorsun ve seni yakalayamıyorum. Mill Street?

BAYAN WEST: İlk olarak kaybolduğunu bildirdiğimiz polis karakolu. Öğleden sonra saat dört buçukta gittik ve bilmek istemediler. Eve dönmediyse daha sonra geri dönmemizi söylediler. Onu aramaya başlamaları saat on buçuktu ve arada bir kar yağışı olmuştu. Bu, onu bulma şanslarını mahvetti.

DORIS: Burada Frank adında bir adamla tanıştım. Mill Street'te polis memuruydu.

BAYAN WEST: Evet. Frank Rimmer. O bir çavuştu.

DORIS: Bana olduğunda yardım etti ve artık bitti. Yardım etmeye çalıştığı için ona teşekkür edebildim. Keşke bunu durdurabilselerdi dedi. Ama Denediler değil mi anne?

694

Annemle çok görüşüyorum, Doris. İspanya'ya gitmekten bahsettiklerini dinliyordum.

BAYAN WEST: Alan işini kaybetmek üzere olduğu için İspanya'da tatile gidebilecek miyiz diye anlamaya çalışıyorduk. Bu sadece iki gece önce evde mutfaktaydı. Başka kimseye bile bahsetmedik.

DORIS: Dinliyordum, Doris. Hadi anne ve baba diyordum. Yapın. Hayat hiçbir şeyi kaçırmak için çok kısa. Benimkinin ne kadar kısa olduğuna bakın.

Çok keyif aldığı bir karavan tatilinden bahsediyor.

BAYAN WEST: Evet. Ölmeden üç ay önce Pazar okuluyla birlikte Galler'e gitti.

DORIS: Hayatımda geçirdiğim en iyi tatil. İyi vakit geçirdim, sonra bunun olması gerekiyordu. Şimdi büyüdüm, senin de bunu yapman gerektiğini anlıyorum. çocuklara asla yabancılarla dışarı çıkmamaları gerektiğini öğretin, ama çocukken bunu düşünmezsiniz. Herkese güvenirsiniz.

O aşkla devam etme. Bu sadece anneni ve seni üzüyor.

Ne gülüyorsun, aşkım? Bir pub'a mı? Yeşil Adam'a mı? Onlara Yeşil Adam'da onlarla birlikte olduğumu söyle, Doris. Alan ve Tony ile.

BAYAN WEST: Tony, Alan'ın kardeşidir. Manchester'dan Londra'ya onları ziyarete geldiğimizde onlarla bir gece dışarı çıkmıştık.

DORIS: Endişelenme Alan. Her şey yoluna girecek. Bu taraftan görebiliyorum. Hayatını yaşa, anne, yeterince acı çektin. Mutlu ol ve yapmak istediğin şeyleri yap. Ben iyiyim. Mutluyum. Geldiğimizde hastanedeydik. Bizi tekrar emzirdiler. Büyüyene ve büyükbabam gelene kadar bir süre ruh annem vardı. Bu yüzden kimse bana bakmadığı için endişelenme. Tek başıma olduğumdan korktuğunu biliyorum ama değiliz. Hiçbir şey ruh çocuklarına zarar vermez. Masumdurlar, bu yüzden sevilirler ve bakılırlar.

Keşke gülmeyi bıraksaydın, canım. Onları sallayacağım. Emma Louise adında bir bebekten bahsediyor.

BAYAN WEST: Ben öyle birini tanımıyorum.

DORIS: Muhtemelen henüz doğmamıştır. Teyze Mo.

BAYAN WEST: O Alan'ın kız kardeşi.

DORIS: Bebek, Teyze Mo ile bağlantılı. Mezarlıktaki bir taştan bahsediyor. Açık bir kitap şeklinde.

BAYAN WEST: Lesley'nin yanındaki bir mezar. Kitap açık ve anma mesajı sayfalarına kazınmış.

DORIS: Annem mezarımın başında küçük bir ağlama töreni yaptığında sık sık gidip bakarım, Doris. Cesedimi oraya gömdüler ama tabii ki orada değilim. Muhteşem bir cenaze törenim oldu, Doris. Orada çok fazla insan vardı. Annem bana çiçeklerden oluşan büyük bir kalp verdi ve mezara tek bir kırmızı gül koydu. Çok uzun zaman oldu, Anne, ama bunun için sana her zaman teşekkür etmek istedim. Bunu bana sevgiyle verdin, Anne ve ben de

sevgiyle geri getirdim. Annemin evdeki resmimin yanında tek bir kırmızı gülü var, Doris. Çok güzel.

BAYAN WEST: Evet, salondaki çerçeveli resminin yanında, küçük bir gül bardağında ipek bir gül var.

DORIS: Gerçekten çok küstah, biliyorsun. Ailedeki boşanmalardan bahsediyor. Üç tane.

BAYAN WEST: Benim aklıma sadece ikisi geliyor.

DORIS: Lesley, kendikini unutma diyor, anne. Onu unutma.

Bill geri geliyor. Bana bir şeyler anlatmaya çalışıyor, sadece Rutland Caddesi de, aşkım, diyor, o zaman ne demek istediğimi anlayacaktır.

BAYAN WEST: Rutland Caddesi, çocukluğumda yaşadığımız yerin köşesindeydi. Babam Bill, orada Joe Daleys' adlı bir pub'da içki içerdi.

Her gece dua ediyorum, Doris, Lesley bir gün bana görünecek diye. Ama henüz olmadı.

DORIS: Çok uğraşıyorsun, canım. Rahatla. Olabilir. Annemin beni hala son halimde gördüğümü söylüyor. Bunu aklından sil, anne. Hastanede temizlendik.

Claire adında biriyle oynadığını söylüyor. Yan komşumuzdu. Artık büyüdü ve evlendi. Ben her zaman Claire ile oynardım, Doris. Eğer olay olduğunda Claire ile oynuyor olsaydım şimdi burada olmazdım.

DORIS: Bu aşk ne? Ne? Onu gerçekten sevdin.

BAYAN WEST: Muriel, karavan tatilinde bir pazar okulu öğretmeni. Lesley'nin cenazesinde onunla konuşuyordum ve ancak o zaman bana tatil boyunca Lesley'nin eve dönmek için sabırsızlandığını söyledi. Muriel'e beni sevdiğini ve özlediğini söyleyip durdu.

DORIS: Bir kasetten bahsediyor. Bir kaset hakkında bir şey. Hayır, duruşmadaki o berbat kasetlerden değil. Annemin saklamayı dilediği kasetten bahsediyorum. Üzerinde şarkı söylediğim ve kaybolan kaset.

Lesley'nin kardeşi Terry'nin onun en sevdiği şarkı olan *Bobby's Girl'ü söylediği* bir kasetti . Teypli bir stereo plak çalarımız vardı ve o kaydı yaptı. Sonra bana seti bir gitarla değiştirebilir miyim diye sordu ve kaset kaydını da verdi. O zamanlar pek bir şey ifade etmiyordu. Ama iki ay sonra Lesley öldü. Ve onun sesinin tek kaydı buydu. O zamandan beri saklamadığımız için kalbim kırıldı.

DORIS: Edward adında birinden bahsediyor. Edward burada ve merhaba demek istiyor. Çünkü kimse onunla konuşmuyor. Teşekkür etmek istiyor. Kimse onu ziyaret etmiyor.

BAYAN WEST: Brady ve Hindley'nin bir diğer kurbanı Edward Evans. Lesley'den sadece birkaç adım öteye gömülmüş. Mezarına gömüldüğünden beri

dokunulmamış gibi görünüyor. Mezarını düzenli tutmaya çalışıyoruz. Çimleri temizliyoruz ve yabani otları temizliyoruz.

Lesley ayrıca Lillian isminden de bahsetti ancak Anne West bunu çıkaramadı ama sonradan hatırladı.

697

beline kadar uzanan saçlarını sekiz yaşındayken kestirdi. Eve geldiğinde Alan ona bir erkek çocuğuna benzediğini ve ona George adını vereceğini söyledi. Lesley hemen ona karşılık verdi ve Alan'a, eğer bana George diyeceksen, ben de sana Lillian diyeceğim! dedi.

Lesley'nin bana anlattığı birkaç şeyi annesini üzme korkusuyla oturum sırasında yüksek sesle tekrarlamadım ama sonradan Anne West'in bunları zaten bildiğini keşfettim. En rahatsız edici olanı ise çocuğun cesedi bulunmadan önce farelerin onu yemiş olmasıydı. Anne bunun doğru olduğunu ve kimliğini belirleyecek tam bir cesedinin bile olmadığını doğruladı.

Hikaye her açıdan bir kabustu. Altmışlı yılların başlarında, Ian Brady ve Myra Hindley adında görünüşte zararsız genç bir çift, Manchester sokaklarında kurban aramaya başladı. Aileleri ve komşularına göre sessiz, sadık bir çifttiler. Birlikte çalışıyorlardı, birlikte yaşıyorlardı ve her zaman birbirlerinin yanında oluyorlardı. Çok fazla arkadaşları yok gibiydi ve gürültülü partilere veya birçok insan gibi dans etmeye ilgi duymuyorlardı. Bunun yerine Myra'nın küçük minibüsünde dolaşıp sık sık bataklıklara gitmekten memnunlardı. Ian ve Myra harika kırsal aşıklarıydı.

Hiç kimsenin şüphelenmediği şey, Ian ve Myra'nın cesetleri bataklıklara gömüp daha sonra mezarların üzerinde pikniğe gitmeleriydi.

Üç çocuk yakalanmadan önce öldürüldü, 12 yaşındaki John Kilbride, 10 yaşındaki Lesley Anne Downey ve 17 yaşındaki Edward Evans. John ve Lesley ikisi de bataklıklara gömüldü ve katiller cesedini taşıma şansına sahip olmadan önce tutuklanmasaydı Edward da muhtemelen orada son bulurdu. Myra'nın kayınbiraderi, Edward Evans'ın cesedini taşımalarına yardım etmesi için onu ikna etmeye çalıştıklarında polisi aramasaydı kim bilir kaç çocuk ölecekti.

Zavallı küçük Lesley, bu olay olmadan önce çok mutluydu.

698

Annesi onu en son 1964'ün Noel Günü'nde, iki küçük kardeşi ve yolun yukarısındaki üç küçük arkadaşıyla birlikte köşedeki özel Noel panayırına gitmek için evden kaçtığında görmüştü.

Herkesin anlattığına göre harika vakit geçirmişler. Aslında Lesley o kadar eğlenmiş ki gitme zamanı geldiğinde kendini ayıramamış. Arkadaşı

Linda'dan küçük kardeşlerini eve götürmesini istemiş, kendisi de döner kavşaklara son bir kez bakmak için geri dönmüş.
Ailesi onu bir daha canlı göremedi.

Dünya, altmışlı yılların başından itibaren giderek daha şiddetli bir yer haline geldi ve günümüzde çocuk cinayetleri giderek daha yaygınlaşıyor, ancak insanlar hâlâ Moors Cinayetleri'ni özellikle dehşetle anıyor.

Sadece çocukların öldürülmesi değil, öldürülmeden önce işkence görmeleri ve Lesley Anne Downey'in çektiği acının, muhtemelen kötü çiftin daha sonra korkunç eğlencesi için, kasete kaydedilmesiydi. Brady ve Hindley'nin yargılanması sırasında kasetler dehşete kapılmış bir mahkeme salonunda çalındı ve sonrasında yargıç şunları söyledi:

'Hiçbirimiz onları uzun süre unutamayız.'

O acı dolu çığlıkların anısı muhtemelen dinleyenlerin ömürleri boyunca hafızalarından silinmeyecektir.

Acı çekmeye inanmıyorum ama Anne West'in nasıl hissettiğini anlayabildiğimi söylemeliyim, özellikle Myra Hindley'nin şartlı tahliye için geldiği ve hatta yakında hapisten çıkabileceği söylentileri yüzünden. Lesley benim çocuğum olsaydı Romanov'un hoşgörülü ilkelerini eyleme geçirmem neredeyse imkansız olurdu.

'Beni ayakta tutan nefret,' dedi Anne West sessizce ve ölümcül bir samimiyetle. 'Myra Hindley ölene kadar yaşayacağım.'

Sözleri istemsizce ürpermeme neden oldu. Ona inandım...

Bölüm 7

Gözlerimi kapatıp konsantre olursam şimdi müziği duyabiliyorum. Da da, da da da. da da da... *Sunday Night At The London Palladium'un kendine özgü açılış ölçüleri.* Her pazar o tanıdık melodinin sesi bizi ne yapıyorsak oradan aceleyle televizyonun önündeki yerlerimize, ihtişamlı geceler, büyük isimler ve iyi eski moda eğlence için götürürdü.

Milyonlarca başka aile gibi biz de Bruce Forsyth, Norman Vaughan veya daha sonra sanırım Jimmy Tarbuck'ın sahneye çıkıp sahneye çıkışlarını izlerken sahneye kilitlendik ve uzun bacakları ve göz alıcı başlıklarıyla göz kamaştırıcı Tiller Kızları ünlü dönen sahnede tekmeler savurdular.

Sunday Night At The London Palladium bizim haftanın en önemli olayıydı ve sahneye çıkan yıldızlar için de kariyerlerinin en önemli olayıydı.

O eski varyete şovlarını izleyerek geçirdiğimiz saat sayısını unuttum ve söyleyebileceğim tek şey, iyi ki falcı değilim. Bir gece başımı kaldırıp kendimi o sahnede görseydim, delirdiğimi düşünürdüm. Bir gün Londra Paladyum'da görünebileceğim fikri tamamen imkansız ve aynı zamanda oldukça korkutucu görünürdü. John ve benim Buckingham Sarayı'na taşınmamız kadar olasıydı.

Yıllar beni yavaş yavaş sahneye doğru sürüklerken ben de farkında değildim. Nereye gittiğimi fark etmeden, yavaş yavaş cereyanlı kilise salonlarından daha büyük toplantı odalarına, küçük taşra tiyatrolarından daha büyük tiyatrolara doğru ilerledim, ta ki en sonunda 1984'te bana

Palladium'da görünmeyi düşünün.

Palladium *!* Neredeyse yavrularım olacaktı.

'Ah, Laurie, bilmiyorum,' dedim. Bu düşünce bile beni soğuk terler dökmeye sevk etti. 'Dünyanın en ünlü tiyatrolarından biri. Yani Beatles ve diğer büyük isimlerin hemen hepsi oradaydı...'

Yani Lewisham Belediye Binası bir şeydi, ama Londra Palladium...

'Ama Doris, Tottenham Court Road'daki Dominion'u yaptın,' dedi Laurie en ikna edici haliyle. 'Bu hiç sorun değildi. Palladium da buna çok benziyor.'

Benim aklımda değildi. Tüm o lüks balkonları, kırmızı kadifeyi, Royal Box'ı düşündüm. Hayır, Palladium felç edici derecede farklıydı.

'Onu asla dolduramayız Laurie,' dedim, duraksayarak.

Sırıttı. 'Hadi deneyelim ve görelim.'

O noktada bunu gerçekten yapacağıma gerçekten inanmadım. Laurie her şeyin 16 Aralık'ta düzeleceğini söylediğinde bile sadece başımı salladım ve onu eğlendirdim. Gerçekten olacağını düşünmemiştim. Hala satacak

biletlerin var, oğlum, diye düşündüm kendi kendime. Ve onları değiştiremediğinde iptal edip her şeyi unutmamız gerekecek.

Biletlerin satışa çıktığı gün, Laurie arayana kadar, her şeyi iptal etmemiz gerektiğine hâlâ ikna olmuştum.

'Doris, harika!' diye bağırdı, sesi o kadar neşeliydi ki, futbol turnuvasını kazandığını sandım.

' Ne oldu Laurie?'

'Az önce Palladium'dan haber aldım. Biletler bir buçuk saatte tükendi. Rekor olduğunu söylüyorlar!'

Alıcıya boş boş baktım. 'Birilerinin seninle dalga geçtiğinden emin misin, Laurie?'

'Olumlu. Gittiler. Bir buçuk saat içinde hepsi gitti.

Elbette heyecandan kendimden geçmiş olmam gerekirdi, ama düşünebildiğim tek şey "Aman Tanrım - bu demek oluyor ki bunu yapmalıyım. Palladium'da gerçekten devam etmeliyim!" oldu.

16 Aralık yaklaşırken heyecan ve panik arasında gidip geliyordum. Tüm elbiselerimi denedim, birkaç tane daha aldım ve hala hangisini giyeceğime karar veremedim. Daha da kötüsü, saçlarım karmakarışıktı ve tırnaklarım her yere dağılmıştı. Ama detaylara bu kadar takılmam sadece içerideki gerçek paniği örtbas etmek içindi. Palladium'da, biletleri tükenmiş bir seyirci topluluğunun önünde, bir oyunum, bir senaryom, şarkı söyleme, dans etme veya oyunculuk yapma yeteneğim olmadan, hiçbir kesin şeyim olmadan sahneye çıkmayı planlıyordum ve orada durup en iyisini umacaktım. Seyircileri iki saat eğlendirecek bir şeyin olmasını umuyordum. Şimdi bu kesinlikle delilikti.

Annem her zaman akıl hastanesine kapatılacağımı söylerdi. Sonunda haklı mı çıkıyordu? Sonunda aklımı mı kaçırmıştım? Ya hiçbir şey olmasaydı? Ya da televizyonu açtığımda duyduğum tek şey kendi düşüncelerimin sesi olsaydı? Her dakika daha da düşmanca bir hal alan bu boş suratlarla nasıl başa çıkardım?

İnsana kabuslar yaşatmaya yetiyordu.

'Güven,' dedi Romanov bana defalarca. 'Güven.'

Ve şüpheleri zihnimin çok gerilerine ittim. Sonuçta bu, her oturum yaptığımda veya herhangi bir tiyatroda göründüğümde karşılaştığım aynı sorun değil miydi? Yine de korkunç düşünceler düşünmemekle meşgulken, küçük kararlar aniden bunaltıcı derecede zorlaştı. Gardırobumu defalarca karıştırdım. Şimdi pembe mi, mavi mi yoksa belki turkuaz mı olmalı...?

En sonunda 16 Aralık'ta yumuşak şeftali rengi güzel bir elbiseyle sahnenin kulislerinde oturmuş, sahneye çıkmayı bekliyordum ve baştan ayağa titriyordum.

Yönetici John Avery yanıma geldi ve bana nazikçe gülümsedi. 'Bu kadar gergin olma, Doris,' dedi, 'ama gergin olmasaydın yıldız olmazdın. Buraya gelen tüm büyük yıldızlar, devam etmeyi beklerken hep aynıdır.'

Roy Castle'ın benim kadar kötü hissedebileceğini merak ettim.

yaptı. İnanması zordu. Televizyonda onu gördüğünüzde her zaman çok rahat görünüyor. Roy'u düşünüyordum çünkü bana soyunma odası verilmişti. Haftada altı gün o ve Tommy Steele *Singing in the Rain'de oynuyorlardı* ve Pazar, izin günleriydi, ben de taşınmıştım. Umarım aldırmazdı. Eşyalarına dokunmamaya çok dikkat ediyordum. Her yerde iyi şans telgrafları ve kartları ve peluş oyuncak maskotlar vardı ve soyunma odasının kendisi de güzeldi. Sevimli ve sıcaktı, yumuşak halılar ve tavan kubbe gibi pilelerle kaplıydı. Başladığım kilise salonlarından çok uzaktı, tuvalette elbisenizi değiştiriyordunuz çünkü sahne arkasındaki tek oda çay içen ve dedikodu yapan insanlarla doluydu.

Devam etmeden önce her zaman birkaç dakika sessizce rahatlamaya çalışırım, böylece uyum sağlayabilir ve umarım bana bir başlangıç sağlayacak bir veya iki isim duyabilirim. Bu yüzden Roy Castle'ın soyunma odasında otururken gözlerimi kapattım ve konsantre oldum. Şanslıydım. Bir veya iki dakika sonra genç bir çocuğun sesini duydum. Çok yaşlı değildi, on dörtten fazla değildi derdim.

'Bu gece annem geliyor,' dedi bana, 'Adı Rita.'

'Peki senin adın ne, güzelim?' diye sordum ona.

'Ben Stewart'ım' dedi.

Ve hepsi bu kadardı. Ama bir başlangıçtı. O seyircilerin önünde durduğumda dişlerimi geçirebileceğim bir şeydi.

Sonra birdenbire gösteri başlamıştı. *Psychic News editörü Tony Ortzen* beni tanıştırmıştı ve Palladium'daki sahneye doğru yürüyordum. Televizyon programından hatırladığım kat kat balkonlar, avizeler ve dönümlerce kırmızı kadife vardı ve sahnede, bir halı parçasının üzerinde ve çiçeklerle çevrili, Royal Box'tan sandalyeler vardı. Ne kadar gergin olsam da, oturduğumda, aman Tanrım, Kraliçe muhtemelen bunun üzerinde oturuyordu diye düşünmeden edemedim. Garip bir histi.

Her zaman yaptığım gibi, başlangıçta küçük dedikodumu yaptım.

insanları rahatlatın ve onlara tıpkı onlar gibi olduğumu ve ışıkların etrafında sallanmayacağımı, kollarımı sallamayacağımı veya insanların maalesef

medyumlarla ilişkilendirdiği tuhaf şeylerden hiçbirini yapmayacağımı temin edin. Sonra onlara daha önce nasıl uyum sağladığımı anlattım.

'Stewart adında annesini arayan küçük bir oğlum var,' dedim. 'Adı Rita ya da Anita olabilir. İkisi de bana benziyor. Burada Stewart adında küçük bir oğlu olan bir Rita ya da Anita var mı?'

Beklenti dolu bir sessizlik vardı, giderek büyüdü ve midem taklalar atmaya başladı. İlk mesajımı mahvetmemiş miydim?

Ve sonra, tam ciddi şekilde endişelenmeye başladığım sırada, bir kadın ayağa kalktı ve yarı şaşkın bir şekilde mikrofona doğru yürüdü.

'Ben Rita'yım ve oğlum Stewart'tı,' dedi zayıf bir sesle. Yola koyulmuştuk.

Haftalarca süren kaygıdan sonra akşam benim için uçup gitti. Stewart ailesinden ve sütçü Philip'ten bahsetti. Philip'i severdi çünkü ona süt dağıtımında yardım ederdi. Bir bebeğin doğacağını ve Philip'e bunu soracağını söylediğinde kahkaha attı ve bir bisiklet kazasında nasıl öldüğünü anlattığında birkaç gözyaşı döktü.

Sonra zihinsel engelli çocuklarla çalışan ve kendisi de medyum olma potansiyeline sahip olan Margaret ile konuşmaya gelen çeşitli arkadaşlar ve aile üyeleri vardı. Oğlu ve kız arkadaşının mutlu bir şekilde bebek bekledikleri ancak evlenme planları olmadığı için endişelenen anne vardı. Ölen bebeğiyle gömülen ve yetim çocuklarına hala yanlarında olduğunu ve Noel'lerinin tadını çıkarmalarını istediğini garanti etmek isteyen bir diğer trajik anne vardı. Annesi Jane Jones'u arayan oğul ve dişleri takılmadan gönderilen baba vardı. Ve böyle sürüp gitti.

Bir veya iki kez yüksek sesli, açıklanamayan sesler duyuldu

patlamalar ve seyirciler arasında görünürde hiçbir sebep yokken bir ışık patladı ve Palladium'un perili olması gerektiğini hatırladım. Ancak yerleşik hayalet görünmedi ve seyircilerle konuşmak isteyen ve başka kimseyle iletişime geçmeye çalışmayan tüm ruh insanlarıyla yeterince uğraştım.

Sonra, aniden her şey bitti. Mesaj alan insanlara vermeyi sevdiğim çiçekleri dağıttık, her yerde kameralar çalışıyordu ve sonunda uzun bir fincan çay içmek için soyunma odasına kaçabildim.

Oturduğumda ne kadar bitkin olduğumu fark ettim. Saçlarım ve sırtım terden ıslanmıştı ve konuşamayacak kadar bitkin hissediyordum. Tommy Steele'in soyunma odasının koridorunda parti yapıyorlardı ama ben buna dayanamıyordum. Ne kadar iyi olurlarsa olsunlar, tüm o insanlarla sohbet etmek çok fazla çaba gerektiriyordu. Tek istediğim eve gidip yatağa girmekti ve bu yüzden John ve ben arabaya doğru gizlice ilerledik ve hepsini baş başa bıraktık.

"Hey, bunu unutma, aşkım," dedi John, ben gizlice uzaklaşırken.

Geriye baktım. Kapıcının akşam getirdiği büyük kutuydu. Üzerinde 'kırılgan' yazıyordu ve daha önce sahne kapısından bana teslim edilmişti. Yine de tiyatroda bırakılan mektuplara gitmeden önce asla bakmamaya dikkat ediyorum ve artık merak edemeyecek kadar yorgundum.

'Ah. Hayır. Onu getirebilir misin canım, elbisemi taşımam gerek.'

John onu aldı. 'Ağırmış,' dedi şaşkınlıkla. 'Acaba nedir?'

Eve döndüğünde artık kendini tutamadı. Daha ceketini bile çıkarmadan mutfağa gidip kutuyu aldı ve ipi bir bıçakla kesti.

Koltuğuma gömüldüğüm oturma odasından alçak bir ıslık sesi duydum.
'Kızım, buna bir baksan iyi olur.'
Kendi kendime homurdandım. 'Onu buraya getirebilir misin, John?' Bir duraklama oldu ve sonra en iyisiyle geldi.
705
Sarı kurdeleyle bağlanmış, sarı güllerle süslenmiş ve üzerinde 'Doğum Günün Kutlu Olsun Doris' yazan devasa doğum günü pastası.

Öylesine duygulandım ki gözlerimden yaşlar boşaldı. Pat adında bir çocuktandı ve kendisi yapmıştı. Görünüşe göre kitaplarımdan birinde John ve Terry'nin doğum günümü unutmaya meyilli olduklarını, Noel'den hemen sonra geldiğini ve ruhlar aleminin bir zamanlar beni neşelendirmek için duvara altın bir gül çizdiğini okumuştu. Bu yıl doğum günümün unutulmamasını sağlamak istedi ve bu yüzden bana kendi doğum günü pastamı gönderecekti.

Dahası, ruhlar alemi aynı nazik genç adam aracılığıyla benim için bir Noel hediyesi bile ayarlamıştı. Palladium akşamı, ülke çapında üç haftalık bir turun ve üstüne bir de ev taşımanın sonuna denk gelmişti. Şimdi Noel'den bir hafta önce buradaydım ve kendimi o kadar yorgun hissediyordum ki neredeyse hareket edemiyordum. Noel arifesinde birkaç arkadaşımı bir gün erken Noel yemeğine davet etmiştim. O zamanlar iyi bir fikir gibi görünmüştü. Noel arifesinde tüm yemekleri bitirebilir ve Noel Günü'nde soğuk büfeden başka endişelenecek bir şey olmadan rahatlayabilirdim. Ama şimdi ikinci kez düşünüyordum. Akşam yemeği takımımı henüz açmamıştım. Hala bir yerde bir kasada saklıydı ve açıkçası bir teneke kutuyu açmaktan daha yorucu bir şey yapacak halim yoktu.

Ertesi gün Pat'i arayıp güzel pastası için teşekkür ettiğimde bu sorun hala aklımda dönüp duruyordu. Uzun süre sohbet ettik ve sonra konu Noel'e geldi. Patrick, bu yıl Noel'de ne yiyeceğimi merak etti.

'Biliyor musun, Pat, umursamayacak kadar yorgunum,' dedim. 'Asıl istediğim şey, birkaç organizatörün gelip her şeyi benim için yapması. Bu, herhangi bir hediyeden daha iyi olurdu.'
'Ben yaparım,' dedi Pat hemen.

'Ama Pat sen bir organizatör değilsin, değil mi?' diye sordum. Pastaların onun için bir tür hobi olduğunu varsaymıştım.
'Hayır, ben aşçıyım' dedi.
706
'Bak, çok tatlısın,' dedim, 'ama ciddi değildim. Sadece hayal ürünüydü. Daha akşam yemeği takımımı bile açmadım ya da başka bir şey.'
'Endişelenme,' dedi Pat, 'Ben benimkini getiririm. Şimdi zahmet etme. Ben her şeyle ilgilenirim.'
Ve sözünü tuttu. Noel arifesinde bir akşam yemeği takımı, kahve takımı ve çatal bıçak takımıyla geldi. Hatta bir şamdan bile getirdi. Sonra beni ayaklarımı uzatıp hindiyi, sebzeleri ve Noel pudingini pişirirken gönderdi. Yemek lezzetliydi ve sonrasında Patrick ortalığı topladı ve bulaşıkları yıkadı. Parmağımı bile kıpırdatmama gerek kalmadı. Alabileceğim en iyi Noel hediyesiydi.
Ancak Palladium bağlantısı burada bitmedi. Noel'den kısa bir süre sonra, oğlu Stewart'ın hemen başında gelip akşamı başlatan Rita Broadfield, özel bir seans için geldi. Bu sefer kocasını da yanında getirdi.
'Açıkçası, eşim için korktuğum için geldim,' dedi bana sert bir şekilde ve tüm bu olay hakkında derin bir şüphe duyduğunu görebiliyordum. Muhtemelen eşinin bir tür tuhaf tarafından kandırılacağından korkuyordu.
'Önemli değil aşkım,' dedim. 'Korkacak bir şey yok. Sadece Stewart'a sevgini gönder ve ne yapabileceğimize bakalım.'
Daha önce olduğu gibi, Stewart ben kanalı açar açmaz geldi. Bu sefer onu oturma odamda, anne babasının yanında dururken görebiliyordum. Uzun boylu, açık renk saçlı ve canlı yüzlü bir çocuktu. İlk düşündüğüm gibi 14 değil 13 yaşında olduğu ortaya çıktı.
Bana kaza hakkında daha fazla bilgi verdi.
'İlk başta dört kişiydik,' dedi, 'sonra ikisi patladı ve sadece ikimiz kaldık. Baypas yolundan yukarı çıkıyordum ve sonra pat... Başımın arkası vuruldu...'
Cenaze töreninde ailesinin kendisine verdiği çiçeklerden oluşan kalpten, inşa ettikleri eklentiden bahsetti.
707
evine ve hatta kazadan önce gittiği Wilson Okulu'na bile gitti.
Sonra, tam en son, oturmamızı bitirdiğimizde ve elektrik en düşük seviyedeyken, Rita Broadfield üzgün bir şekilde, 'Kız kardeşinden hiç bahsetmedi' dedi.
Stewart bir anda yanındaydı.
'Caroline'ı mı kastediyor? Caroline'ı unutmam.'
Ve bu babası için de geçerliydi. Geçtiğimiz ağustos ayında trajedi yaşandığından beri bastırdığı bastırılmış duygular dışarı taştı ve ağladı.

'Doris, bunların hepsini bilmene imkan yok,' dedi daha sonra. 'Harikaydı.'

Palladium'da görünmek herkesin kariyerinin zirvesi olmalı ve büyük gün sona erdiğinde her şeyin yatışacağını düşünmüştüm. Garip bir şekilde tam tersi oldu. Aksine, yaygara artmaya devam etti.

Olağanüstü bir haber memleketim Grantham'dan geldi. Orada, doğduğum yerin üzerine inşa edilmiş bir salonda yapılacak gösteri için biletler satışa sunulmuştu. Çince'de Fresh Fields anlamına gelen One Wong Row. Görünüşe göre biraz isyan çıkmış. Sıra, benim sahneye çıkacağım eğlence merkezinin etrafından dolanıyordu, böylece son, başlangıçla buluştu ve bazı kişilerin satın alabileceği bilet sayısı konusunda ufak çaplı tartışmalar yaşandı. Hakaret üstüne hakaret, bilet simsarları aşağı yukarı dolaşıp her biri 10 ve 15 sterline bilet satıyorlardı.

Bilet simsarları! diye düşündüm hayretle. Herkes bunun bir pop konseri olduğunu düşünürdü. Şaşkınlıkla, bunun memleketim olması ve muhtemelen birçok insanın yerel kızın başına ne geldiğini merak etmesine bağladım.

Ancak daha da garip haberler, Büyük Britanya Spiritüalist Derneği'nin Belgrave Meydanı genel merkezi olan SAGB'den geldi. Londra'ya ilk geldiğim günlerde yaptığım gibi, orada da olabildiğince sık gösteriler yapmaya çalışıyorum ve bu hafta boş bir akşamım vardı. Ancak biletlerin satışa sunulduğu gün bir

Başkan Tom Johannson'dan çaresiz bir telefon görüşmesi.

'Doris, ne yapacağımı bilmiyorum,' dedi, sesinde panik yükseliyordu. 'Bütün gece uyku tulumlarında uyudular. Bin kişi geldi ve bende sadece 180 kişiye yer var ve kaldırımları o kadar çok kapatıyorlar ki polis geldi.'

Sonunda vardığımda yer bir mülteci kampı gibiydi. Her küçük alana insanlar tıkış tıkış yerleştirilmişti. Koridordaki kutuların üzerinde oturuyorlardı, ayakta, arka duvar boyunca tıkış tıkış duruyorlardı, hatta ayaklarımın dibindeki platforma bile taşmışlardı.

Korkutucu bir ihtimaldi ve ilk defa belli belirsiz bir korku hissettim. 'Benden ne istiyorlar?' diye merak ettim endişeyle. 'Ne bekliyorlar? Mucizeler yaratamam.'

Yine de mutlu bir akşamdı. Çok sayıda hayvan vardı. Barnaby adında bir köpeğimiz, Doodie adında bir kedimiz ve Candy adında başka bir kedimiz vardı. İlk başta bir kızdan bahsettiklerini düşündüm ama hayır. Candy'nin bir kedi olduğu ortaya çıktı!

O gece iki tane Andrews da aldım. İlki Cambridge yakınlarındaki Wisbech'ten bir aileye aitti.

'Andrew adında genç bir adamım var,' diye açıkladım, 've o polisle ilgili bir şey.'

'Evet,' dedi babası, 'o bir polisti.'

Sonra başka bir adam ayağa kalktı. 'Oğlumuz da Andrew. Bir Andrew'umuz var.'

Ve konuşmasını bitirmeden önce diğer Andrew yüksek sesle ve net bir şekilde geldi ve onun da polisle bir bağlantısı olduğu ortaya çıktı. Babası bir polisti.

Çok sevindim çünkü ebeveynlerin Cheshire'dan taa buraya kadar geldikleri ortaya çıktı. Sabah saat ikide evden ayrılmışlar, saat dörtte Londra'ya varmışlar ve sıraya girmişler.

O sıralar çok kötü bir kışın ortasındaydık ve turlarımı en aza indirmiştim. Hava kötü olduğu için boş durmam gerekmiyordu.

korkunç. Zamanımı bazı özel seanslar yapmak için kullanabildim - mümkün olan her yerde çocuklarla - ve kısa süre sonra üzücü vakalar tekrar kapımın önünden içeri dolmaya başladı.

Özellikle bir oturum isteği içeren bir mektup beni endişelendirdi ve çiftin de benimle gelmesini istedim. Bunu yaptığım için çok mutluyum çünkü oturum sırasında oğulları Alan bana babasının hobisinin atıcılık olduğunu ve umutsuzluk anlarında intihar etmekten bahsettiklerini söyledi. Baba karısını vurup sonra silahı kendine doğrultmayı planlıyordu. Alan elbette bu fikirden dehşete düşmüştü. Onlara bir daha asla bunu düşünmeyeceklerine dair söz vermelerini rica etti.

'Onlara iyi olduğumu söyle. Mutluyum ve zamanları geldiğinde onları karşılamak için orada olacağım,' dedi. 'Ama henüz değil. Kendilerini getirmemeliler. Yaşamaları gereken hayatları var.'

Daha sonra toplantıyı organize eden Laurie onlardan güzel bir mektup aldı, mektupta bana hediye olarak güzel bir kabartma da vardı.

Annesi, 'Doris, oğlumuzu bize geri getirmede Alan ve bana gerçekten çok yardımcı oldu,' diye yazdı. 'İnanılmazdı. Neredeyse bütün öğleden sonra bizimle konuştu.'

Benzer birçok hikaye daha vardı. Kan hastalığından muzdarip olan bir çocuk vardı. İki kez yendiğini düşündü ve sonra tekrar başladı. Sadece on yedi yaşındaydı ama mizah anlayışını kaybetmemişti.

'Roger'a söyle, Sue'yu gördüm ve bence fena değil,' dedi bana çapkınca göz kırparak.

Roger onun kardeşiydi ve Sue da Roger'ın yeni kız arkadaşıydı. Ayrıca Roger'ın yüzüğünü taktığını, ailesinin mezarına bir gül fidanı diktiğini ve koğuşunun son yatağındaki yaşlı adam olan yaşlı Walter'ın o zamandan beri öldüğünü ve diğer tarafta tanıştıklarını biliyordu.

Sonra Almanya'da seyahat ettiği askeri aracın devrilmesi sonucu hayatını kaybeden, henüz 19 yaşında olan genç asker vardı.
'Üç kişiydik,' dedi iğrenerek. 'Ve ben
710
geçen tek kişi. Eve gidiyorduk. Kaza ile eve gitmem gereken zaman arasında sadece kırk sekiz saat vardı.'
İlk başta bana çok öfkeli olduğunu söyledi. Nişanlıydı, evlenmeyi dört gözle bekliyordu ve sonra bunun olması gerekiyordu.
'Artık yerleştim,' dedi, 'ama ilk başta öfkelendim. Neden benim başıma geldi diye düşündüm.'
Sonra Sarah vardı, tüplü dalış yaparken çok derinlere inen bir hostes. Konuşurken gelip annesinin yanına dikildi ve uzun sarı saçları ve kocaman gözleriyle en güzel kız olduğunu gördüm.
'Evet çekiciydim ve bunu biliyordum,' dedi. 'Bu tamamen benim hatamdı. Her zaman bir cesaret canavarıydım. Her zaman herkesten daha iyisini yapmam gerekiyordu.'
Bana ne olduğunu hissettirmek için çabaladı. Aniden etrafım sularla kaplandı ve burnumun üstüne bir şey koydu. Etrafta yüzerek bir şeylere baktığım izlenimini edindim, sonra kulaklarımda gümbür gümbür bir ses oldu ve başka hiçbir şey olmadı.
'Evet, yüzeye çok hızlı çıktı ve tutarsızdı,' dedi annesi. 'Maskesini çıkarmaya çalışıyordu. Arkadaşı onu tekneye çekmeye çalıştı ama çok ağırdı ve onu boğuyordu. Arkadaşı onu bıraktı ve resiflerden kaydı.'
Ama Sarah da hâlâ kendine gülebiliyordu.
'Dişlerimin hepsi yeni yapılmıştı. Tüm dişlerim kaplandı. Bunun olacağını bilseydim paramı biriktirirdim. Bana bir bombaya mal oldu!'
Sarah'ın annesi daha sonra uzun zamandır çocuğunu kaybetme korkusuyla yaşadığını itiraf etti.
'Her zaman onlardan birini kaybedeceğimi biliyordum,' dedi. 'Bunun kötü bir düşünce olduğunu düşünüyordum ama bir şekilde biliyordum. Ve eğer olması gerekiyorsa, çabuk olsun diye düşündüm.'
Çok hızlı olmuştu. Sarah eğleniyordu.
711
sonra aniden bilincini kaybetti ve diğer tarafta uyanana kadar bu konuda daha fazla bir şey bilmiyordu. Zavallı annesine sunabileceğim küçük bir teselliydi bu. Sarah hiç acı çekmedi.
Bu tür oturumların ardından üzgün hissetmemek zor. Yas tutan ebeveynlerle tanıştığınızda ve gençlerle konuştuğunuzda, hepsi sevimli çocuklar, bir israf duygusu hissetmemek zor. Yine de genç oldukları için

dünyadaki zamanlarını doldurduklarını ve şimdi diğer tarafta yeni hayatlarında mutlu ve tatmin olduklarını biliyorum.

Onlar için ağlamamalıyız çünkü artık onlara hiçbir şey zarar veremez.

Bölüm 8

Emlakçılara karşı cesurca bir çaba sarf ediyorlardı. Pencerenin üzerine büyük bir pano çakılmıştı ve satılık evlerin düzgün sıralanmış fotoğrafları indirilmişti, ancak dükkanın adı hala üstte kalın bir şekilde çizilmişti ve içeride her zamanki gibi işler devam ediyordu.

Gazete bayileri ve marketler arasında rahat bir banliyö bölgesinde yer alan bu ev, sahibinin özellikle iyi durumda olmasına rağmen, evi sadece güzelleştirdiğini düşünürdünüz. Aslında sıradan görünen bu emlakçı, diğerlerinden farklı görünmeyen, perili olduğu söylentisi yayıyordu.

Bir dizi rahatsız edici olay personeli tedirgin etmiş, yaşanan garip olaylar yerel gazetenin dikkatini çekmişti.

Anladığım kadarıyla, küçük ama açıklanamayan olaylarla serpiştirilmiş bir dizi sıra dışı kaza olmuştu. Önce, elektrik kesintisi sırasında işçiler mobil gaz ısıtıcıları takmaya gelmişlerdi ve garip bir kazada gaz silindirlerinden biri patladı ve adamlardan biri yaralandı. Çok geçmeden bir su borusu patladı, dükkanı su bastı ve dükkanı kurutur kurmaz dışarıda korkunç bir kargaşa oldu ve bir araba yoldan hızla geçti, kaldırıma çıktı ve emlakçının penceresinden içeri daldı, sahibini birkaç santimle ıskaladı.

Sanki bu yeterince kötü değilmiş gibi, daha az dramatik ama aynı derecede endişe verici şeyler neredeyse her gün oluyordu. Dükkanın arkasında bir oda vardı ve orada bir

belirgin bir atmosfer vardı - sanki görünmeyen bir varlık izliyordu ve personelden birine ait bir köpek bu odaya girmeyi açıkça reddediyordu.

Bir gün, sahibi orada oturmuş çalışmaya çalışırken, aniden etrafında tuhaf bir atmosfer oluştu. Bunu olabildiğince uzun süre görmezden geldi ama sonunda o kadar baskıcı hale geldi ki odadan dışarı koşup kapıyı arkasından çarpmak zorunda kaldı. Yaşadığı deneyim onu o kadar sarsmıştı ki, ertesi güne kadar tekrar eşiği geçmeye kendini getiremedi.

Dış dükkanda nesneler sık sık yer değiştiriyordu, ön kapının üzerindeki kapalı tabelası dükkan kapalıyken gizemli bir şekilde 'Açık' olarak çevriliyordu ve bir sabah çalışanlar içeri girdiğinde zeminin ortasında bir ev tuğlası buldular. Bir önceki gece kapıyı kilitlediklerinde orada değildi, dükkanda başka kimse yoktu ve zorla girildiğine dair bir işaret yoktu ve yine de, bir şekilde, tuğla halının ortasına yolunu bulmuştu.

Gazetelerin basmayı ve okuyucuların okumayı sevdiği türden bir hikayeydi ama işin içindeki insanlar için pek de ilgi çekici değildi. Thames News bunu alıp çay saati şovu için eğlenceli bir küçük haber olabileceğine karar

verdiğinde, dükkandaki insanlar umutsuzluğa kapılmaya başlamıştı. En çok da neler olup bittiğini bilmek istiyorlardı.

Bunu ilk duyduğumda, bir gün öğleden sonra saat 2'de Thames News beni arayıp acil bir iş yapıp yapamayacağımı sormuştu.

'Peki aklında ne zaman vardı?' diye sordum belirsizce. Yayıncının fotoğrafçısı gelmişti ve yeni kitabımın kapağı için resimler çekiyorduk.
'Hemen' dediler. 'Sana bir araba gönderelim.'

'Üzgünüm ama yapabileceğimi sanmıyorum.' diye açıkladım, 'Fotoğrafçım burada ve bir fotoğraf çekimi yapıyoruz.' Telefonun diğer ucunda aceleyle bir konuşma oldu.
714
telefon, sonra araştırmacı geri geldi. 'Ne kadar kalacaksın?'

'Bilmiyorum, bir dakika soracağım.' Elimi ahizenin üzerine koydum, 'Ne kadar daha sürecek?' diye seslendim fotoğrafçıya.

Zaten düşündüğümden daha uzun sürmüştü çünkü değişmem gerekiyordu. Kendimi güzel göstermek için çok uğraşmıştım. Benekli yeni bir lacivert elbise, lacivert çoraplar ve lacivert ayakkabılar giymiştim ve harika göründüğümü, gerçek anlamda modern bir Millie olduğumu düşünüyordum. Ve kapıyı açtığımda fotoğrafçının söylediği ilk şey, "Ah. Daha açık bir şeyin yok mu?" oldu.

Bu yüzden yukarı çıktık ve gardırobumu karıştırdı ve daha önce onlarca kez giydiğim eski pembe bir elbise seçti! Tamamen modern Millie'ye ne demeli!

Neyse, ben tekrar üstümü değiştirip saçımı düzeltene kadar bir rulo film çekmiş olurduk.

Neyse ki fotoğrafçı iyi huylu bir adamdı ve acele ettirilmesinden rahatsız olmadı. 'Sen Doris olduğuna göre bir saat içinde hallederiz,' diye söz verdi.

Televizyondakilere saat üçten hemen sonra bizi almalarını söyledim ve hızla fotoğraf çekimine geçtik, sonra tekrar üstümü değiştirmek için yukarı koştum, çünkü fotoğrafçı üzerime uzun bir elbise giydirmişti ve izleyiciler beni çay saatinde gece elbisesi içinde emlakçının etrafında dolaşırken görmeyi garip bulabilirlerdi.

Artık nefesimin kesildiğini hissediyordum. Farkına varmadığım şey, emlakçıları etkileyen tuhaf uğursuzluğun artık televizyon hikayesini de kapsayacak şekilde genişlemiş olmasıydı. Ve uğursuzluğun bunun için çok güçlü bir kelime olduğunu düşünüyorsanız, olanlara bakın.

Öncelikle şirketin kullandığı sürücünün Çağrı geldiğinde ve Essex'teki evimizde olduğumuzda Bize ulaşması için biraz zaman istedi. O vardığında yoğun saatlerdeki trafik yoğunlaşmıştı ve önümüzde Londra'da yapabileceğiniz en kötü yolculuklardan biri vardı.

715
Güney Doğu Londra ve dükkan Kuzey Batı Londra'daydı ve bizi ayıran şey, arabaların yürüme hızında ilerlediği, sıkışık, egzoz sisli sokaklardan oluşan bir şehirdi. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde yolculuk saatlerce sürdü ve biz vardığımızda yapımcı o akşamki programa yetişme şansı konusunda oldukça endişeliydi.

'Seni aceleye getirmek istemiyorum Doris,' dedi, 'ama gerçekten hemen çekime başlamamız gerekiyor.'

'Önemli değil aşkım. Sen başla, ben elimden geleni yapacağım.'

Ancak kameralar daha yeni çekime başlamıştı ki, tekrar durdular.

'Üzgünüm, Doris. Sesin pilleri bitmiş.'

Piller değiştirilirken bir mola verdik ve sonra tekrar yola koyulduk, ancak birkaç dakika sonra aynı şey oldu. Artık yapımcı sessizce perişandı. Stüdyoları arayıp kuryeyle yeni piller göndermek için aceleyle giderken bana durumun neredeyse duyulmamış olduğunu söyledi.

Üç partide de çekime başlamayı başaramadan piller bitti ve ardından ekip saat 6.30'da bitirdiklerini ve eve gideceklerini duyurdu. Zavallı yapımcının felç geçireceğini düşünmüştüm ama bunun yerine bitkin görünüyordu.

'Şimdi haberi alma şansımız yok,' dedi. 'Panik yapmanın bir anlamı yok.'

Yeni ekibin gelmesini beklemek için oturduk ama geldiklerinde, tüm felaketler boyunca etrafta dolaşan şoförümüz aniden bir randevusu olduğunu ve daha fazla bekleyemeyeceğini söyledi. Gitti. Arabasına bindi, yoldan hızla uzaklaştı ve onu en son o zaman gördük. John ve ben birbirimize baktık ve kahkahalarla güldük. Komik tarafını görmeniz gerekiyordu yoksa delirirdiniz.

Neyse ki oturma çekimden daha iyi geçti. İlk geldiğimizde sahibi beni odaya aldı
716
atmosferin bazen bunaltıcı olduğu yer. Sorunun bu odadan kaynaklandığına inanıyordu ve ben de muhtemelen haklı olduğunu düşündüm. Dikkatlice etrafta dolaşıp bir varlık olup olmadığını kontrol ettim. Ne yaptığımı fark etmeyen insanlara bu biraz garip görünebilir ama aslında soğuk noktadan bir varlığın mevcut olup olmadığını anlayabilirsiniz. Bu, görünürde hiçbir sebep yokken dondurucu soğuk olan, aksi takdirde sıcak bir odadaki bir yer. Yerden yukarı doğru tırmanan ve sizi kemiklerinize kadar ürperten garip bir soğukluk. Bir kere hissettiğinizde, bir daha asla soğuk bir noktayı sıradan bir hava akımıyla karıştırmazsınız. Hissiyat oldukça farklıdır.

Etrafta dolaştım, odanın her yerini arşınladım ve hiçbir şey olmadı. Sıcaklık zemine eşit şekilde yayılmıştı.

'Şu anda burada değil,' dedim sonunda, ama ortaya çıktı ki bolca vaktimiz vardı.

Çekimler sonunda başladığında odaya geri döndüm ve bu sefer hemen hissettim. Masanın yanından geçerken aniden yerden buz gibi bir hava akımı yükseldi ve sağ tarafım dondu. Durdum ve durduğumda oda kaydı, gözlerimin önünde sallandı ve bir şekilde kendini yeniden düzenledi. Masa farklıydı. Bir diktafon, iki telefon ve üstte bir gelen kutusu ve yanında büyük bir döner sandalye gördüm.

'Ofisim olduğu zamanlar da böyleydi,' dedi bir erkek sesi.

Görüntü bir an daha sabit kaldı, sonra dağıldı ve ben kamera ekibiyle birlikte geri döndüm. Gördüklerimi anlattım ve yeni sahibi nefesini tuttu.
'Doğru. Bizim de buna benzer bir fotoğrafımız var' dedi.

İş hayatındaydık. Adam konuşmak istiyordu. Görünüşe göre birkaç yıl önce emlakçıyı yönetmiş ve kendini biraz karmaşaya sokmuş. Sonunda kendi canına kıymış.
'Garaja gittim ve bunu arabada yaptım' dedi.

Şimdi asıl endişesi karısıydı. Çok uzun zamandır evli değildi ve karısının, sebep olduğu sefalet için ne kadar üzgün olduğunu bilmesini istiyordu.
'İki çocuğumuz vardı,' dedi, 'karımın bir çocuğu vardı ve ben de

Bir tane vardı. Korkarım ki endişelendiğim için ona oldukça kötü davrandım.'

Mağazada eşyaları hareket ettirdiğini itiraf etti çünkü dikkat çekmeye çalışıyordu. Yeni sahibini olası bir iş sorunu konusunda uyarmak istiyordu ve en önemlisi karısına iletilecek bir mesaj istiyordu. Ona sevgisinin bir göstergesi olarak çiçek alabilir ve üzgün olduğunu söyleyebilirler miydi?

Dükkanın önceki sahiplerinden biri olduğunun daha da kanıtı olarak, anahtarları çok sıra dışı bir yerde sakladığını söyledi.

'Diyorum ki,' dedi yeni sahibi, 'onları radyatörün arkasında tutuyordu.'

Ancak yapmayacağı tek şey, dükkanı etkileyen kazaların sorumluluğunu üstlenmekti. Bunların sadece kazalar olduğunu ve bu kadar çok kaza olmasının talihsiz bir tesadüf olduğunu ısrarla savundu.

'Ve sonuncusuna gelince, camdan içeri giren araba, orada ne olduğunu anlatacağım. Kadın yolun kenarına çekiyordu, ayağını frene basmak için gitti ve bunun yerine gaza bastı. Arabanın kontrolünü kaybetti ve kaldırımdan doğruca camdan içeri doğru fırladı. Ama beni suçlamalarına izin vermeyin. Ben böyle bir şey yapmazdım. Birisi ölebilirdi.'

Sohbetimizin sonunda adam çok daha mutlu görünüyordu. Mesajın karısına gideceğine söz verdik ve dükkandan huzur içinde ayrılacağını söyledi.

Sonunda çekimler bitti. Akşam haberlerini çoktan kaçırmıştık ama yapımcı hikayeyi saklayıp başka bir gece kullanacaklarını söyledi. Çok uzun bir gün olmuştu. Eve vardığımızda saat dokuz olmuştu ve ben yemeğe bile başlamamıştım. Sadece emlakçılarda biraz yardımcı olabildiğimi umuyordum çünkü bir medyum her zaman böyle 'musallat olmalara' son veremez. Bir ruh kişisini kendi isteği dışında bir şey yapmaya zorlayamam. Sadece onu neyin rahatsız ettiğini bulabilir, düzeltmeye çalışabilir ve

Ona dünya hayatının bittiğini kabul etmesinin ve daha yüksek şeylere geçmesinin zamanının geldiğine ikna edin. Ancak ruhsal insanlar benim tavsiyemi buradaki insanlardan daha fazla dinlemek zorunda değiller.

İnsanların 'hayaletler' ve 'musallat olma' hakkında çok komik fikirleri vardır. Aslında 'hayaletler' insanları korkutmak için asla bir yeri 'musallat' etmezler - ya da en azından ben böyle birine hiç rastlamadım. Ya dünya hayatlarının bittiğini kabul etmeyi reddettikleri için ya da umutsuzca biriyle iletişim kurmaya çalıştıkları ve bunu başarana kadar rahat edemeyecekleri için bildikleri yerlere tutunma eğilimindedirler. Çok nadiren boş yere sürüklenirler.

Son yıllarda karşılaştığım en sıra dışı ve dokunaklı 'musallat' olaylarından biri gazeteci Michael Hellicar tarafından dikkatime sunuldu. *Daily Mirror için ölümden sonraki yaşam hakkında bir makale yazmıştı* ve sonrasında okuyucularından biri çaresizlik içinde onu aramıştı. Bu zavallı adam, sadece birkaç gün önce ölmüş olan karısını görmeye devam ettiği için delirdiğini düşünüyordu. Michael beni aradı ve akıl sağlığını kurtarmama yardım edip edemeyeceğimi sordu.

Bir oturum yaptım ve eşini çok kolay bir şekilde kucağıma aldığımı hatırlıyorum çünkü perişan kocasına çok yakın duruyordu. İyi gidiyor gibi görünüyordu ama benim açımdan davada özellikle dikkat çekici bir şey yoktu. Trajik bir olaydı ama ne yazık ki günümüzde buna benzer çok fazla hikaye duyuyorum. Çok geçmeden Michael Hellicar'dan tüm hikayeyi duydum ve sonra gerçekten çok sıra dışı bir şeye bulaştığımı fark ettim. Michael'ın bunu bana anlattığı şekilde size anlatmasına izin vereceğim.

Michael Hellicar: 'Ölümden sonraki yaşam hakkındaki hikayeme oldukça büyük bir tepki aldım ancak en garibi, bir hafta önce evlerinin yakınındaki bir gökdelenden atlayarak intihar eden karısının sahibi bir adamdan gelen telefondu. Görünüşe göre ölümü tamamen beklenmedik değildi çünkü daha önce akıl hastalığı geçirmişti ancak daha yirmi yedi yaşındaydı, genç bir aile bırakmıştı ve adam çok üzgündü.

Beni aramasının sebebi delirdiğinden korkmasıymış. Görünüşe göre polisle konuştuktan, cesedi teşhis ettikten ve tüm korkunç formaliteleri yerine getirdikten sonra eve gitmiş, banyoya girmiş ve oradaymış. Üzerinde beğendiği elbise ve her zamanki parfümüyle sağlam ve gerçekmiş. Uzanıp ona dokunmuş ve eli doğrudan içinden geçmemiş. Teni sıcak ve gerçekmiş ve dahası onunla konuşmuş. Yaptığı şeyden ne kadar üzgün olduğunu söylemiş ama neden yaptığını açıklayamadığını söylemiş. Sonra ona çocukları nasıl yetiştireceği konusunda tavsiyelerde bulunmaya devam etmiş.

'Adam tamamen kafası karışmıştı. Duyuları ona bir şey söylüyordu ve zihni bunun mümkün olmadığını söylüyordu. Bu gerçekten olmuş olabilir miydi yoksa deli miydi?

'Şimdi itiraf etmeliyim ki bu noktada onun kederden geçici olarak delirdiğini düşündüm. Ama ben 30 yıldır gazetecilik yapıyorum ve artık bir manyakla mı yoksa başka biriyle mi konuştuğumu söyleyebilirim. Garip olan şey, bu adamın tamamen aklı başında görünmesiydi. Dahası, hikayesine devam ettikçe, daha garip ve yine de tuhaf bir şekilde daha makul hale geldi.

'Ertesi gün uyandığında, her şeyi rüyasında gördüğüne ve kederin rüyayı özellikle canlı hale getirdiğine ikna olmuştu. Bunu aklından çıkardı ve haberi aileye vermek için yola koyuldu. Ancak yolda bir komşusuna çarptı ve karısının bir önceki sabah öldüğünü söylemek için durdu.

' "Ah hayır," dedi komşu şoku atlattığında, sabah olamazdı. Yanılıyor olmalısın. Dün öğleden sonra onu pencerede gördüm, her zaman yaptığı gibi eve gelmeni bekliyordu."

'Şaşkın adam karısının sabah kesinlikle öldüğüne dair ona güvence verdi. Daha sonra ailesinin evinde masada oturmuş korkunç haberi verirken küçük kardeşinin pencereden geçtiğini gördü. Kardeşi el salladı ve birkaç dakika sonra başını kapının arkasına uzattı.

"Merhaba," dedi. "Jan nerede?"

'Herkes irkildi ve ebeveynler ona nazikçe şunu söyledi:

Jan ölmüştü.

' "Saçmalama," dedi, "Pencereden baktığımda onu seninle otururken gördüm," ve giydiği elbiseyi tarif etti. Bir önceki gece banyoda giydiği elbiseydi.

'Her zamankinden daha fazla kafası karışmış bir şekilde eve dönen koca, karısının parfümünün evi doldurduğunu ve köpeğin yukarı çıkmayı reddettiğini gördü. Banyoya girdi ve işte yine oradaydı. Bu sefer karısı ona

neden yaptığını düşünmemesini, hayatına devam etmesini ve tekrar evlenmesini yalvarıyordu.

'Kısa bir süre sonra telefon çaldı. Kayınvalidesiydi. "Buna inanamayacaksınız," dediler, "ama dün gece Jan'ı gördük. Eve geldi ve duvardan eridi."

'Bu aşamada adam beni aradı. Makalemi okuduktan sonra bu tür şeylerde uzman olduğumu düşündü. Aklını mı kaçırıyordu, bilmek istiyordu ve eğer aklını kaçırmıyorsa karısına ne olmuştu? Onun öylece ortalıkta dolaştığını düşünmek istemiyordu.

'Onunla tanıştım ve ne kadar açık sözlü ve normal göründüğünden çok etkilendim. Hikayesi inanılmazdı ama dengesiz ya da yalancı gibi görünmüyordu. Tek sorun, sorularını cevaplayamamamdı ve durum daha uzun sürerse stres altında çökeceğini hissettim. Sonunda Doris'i aradım ve yardım edip edemeyeceğini sordum. Ona detayları vermedim. Ona sadece bu adamın karısını kaybettiğini ve ölümünden sonra onu gördüğünü düşündüğünü söyledim...'

Eh, bu sıra dışı hikayeyi duymamış olsam da bu adamın karısının onunla konuşmak için can attığı oldukça açıktı. Ben yayını açtığım anda oradaydı ve bana adının Jan olduğunu ve bir çatıdan atladığını söyledi.

'Ona yakın olduğumu hissettiğinde oldukça haklı,' dedi. 'Dün gece çok sakardı ve bir çaydanlığı kırdı ve bugün dışarı çıkıp bir tane daha aldı. Çok sarı bir tane. Beğendim.'

Şaşkınlık içindeki koca da bunun doğru olduğunu kabul etti.

721

Jan, ilk gittiği zamana göre şimdi daha iyi hissettiğini söylemeye devam etti. Ailesini terk ettiği için hala suçluluk duyuyordu ama zihninde daha rahat hissediyordu.

'İlk başta ona neden yaptığımı söylemek istemedim. Sorun çıkarmak istemedim,' dedi, 'ama şimdi onun bilmesi gerektiğini ve öğrenene kadar rahat etmeyeceğini biliyorum.'

Ve annesi ve kız kardeşiyle bir tartışma yaşadığını anlatmaya devam etti. Görünüşe göre o anın heyecanıyla ona çocuklarını düzgün yetiştiremediğini, çünkü sürekli akıl hastanelerine girip çıktığını söylemişlerdi.

'Sen olmadan daha iyi durumda olurlardı,' demişlerdi. Ve Jan, rahatsız bir halde, hemen ertesi gün dışarı çıktı ve kendini bir çatıdan aşağı attı.

'Ama lütfen onları suçlama,' diye yalvardı kocasına. 'Onların suçu değildi. Aklım hastaydı. Er ya da geç bunu yapacaktım zaten.'

Bir sürü aile ismi sıraladı, kocasına öldüğünde taktığı küpeleri çıkarıp yerine en sevdiği küpeleri taktığı için teşekkür etti ve son olarak planladığı küçük bir sürprizden bahsetti.

'Çocukları deniz kenarına götürüp bir şeyler yemek için 15 sterlin biriktirmiştim,' dedi, 'Gardırobun üstündeki dolapta bir yastığın altında saklı. Lütfen onlara aşkımla güzel bir gün geçir.'

Kocası parayı bulursa bunu yapacağına söz verdi. Artık güç zayıflıyordu. Çok az kişi, ruh insanlarının bir medyumla iletişime geçmesinin, bir medyumun onlarla iletişime geçmesi kadar zor ve yorucu olduğunu fark eder, özellikle de ruh insanı henüz ölmemişken. Jan çok yoruluyordu ve sesi kısılmıştı.

'Ona başka biriyle tanışırsa kendini suçlu hissetmemesini söyle,' dedi. 'Onun mutlu olmasını istiyorum,' ve sonra gitti.

Oturum bitmişti. Michael ve kocası biraz daha kalıp kahve içtiler ve adamın çok daha mutlu göründüğünü görmek beni mutlu etti.

'Yani delirmiyorum, Doris,' dedi, 'Onu gerçekten gördüm?'

'Eminim onu sevmişsindir,' diye cevapladım ona, 'O sana çok yakın. O tabutun içinde sadece eski paltosu var.'

Ve tabii ki insanların vefat eden sevdiklerini görmesi alışılmadık bir durum değildir. Ne kadar medyum olduklarına ve ne kadar uğraştıklarına bağlıdır. Çocuklar yetişkinlerden daha medyumdur ve çok daha sık ruh insanları görürler ancak ya alay edilme korkusuyla hiçbir şey söylemezler ya da ebeveynleri onlara inanmaz. Yetişkinlere gelince, en az beklediğimiz anda ruh insanları görmemizin bir tesadüf olmadığından eminim. Yaslı anneler veya dullar bana tekrar tekrar kocalarını veya çocuklarını görmeye çalıştıklarını ancak hiçbir şey olmadığını söylerler. Sadece çok uğraştığınızda işe yaramadığı sonucuna varabilir. Belki de bilinçli zihniniz psişik kısmı bastırır ve iletmeye çalışan tüm psişik mesajları boğar. İşimi iyi yapmak için çok çabaladığımda çoğu zaman sonuçlardan hayal kırıklığına uğradığımı biliyorum, ancak bazı zamanlarda, aklım bir nedenden ötürü tam olarak işimde olmadığında, kendimi çok iyi hissetmediğimde veya başka bir şey düşündüğümde mesajların ne kadar net bir şekilde iletildiği beni şaşırtıyor.

Neyse, Michael Hellicar ve okuyucusu sonunda gittiler ve bu konu hakkında düşündüğüm son şeydi. Ancak Michael Hellicar, davayla çok ilgilenmişti. Kocasını eve bıraktı ve meraktan adamla birlikte içeri girip gardıropta saklı parayla ilgili onlara verdiğim mesajın doğru olup olmadığını görmek istedi.

'Yatak odasına gittik ve iki gardırop arasında bir köprü ünitesi olduğunu gördüm,' dedi Michael bana. Koca üniteyi açtı ve içinde bir yastık vardı. Yastığı kaldırdı ve altında tam da ona söylediğin gibi 15 £ vardı. Harika bir şeydi.

'Ama hikayenin sonu bu değildi. Birkaç hafta sonra tekrar aradım ve oturumun işe yarayıp yaramadığını sordum. Çok daha iyi geliyordu.

'Görünüşe göre oturumdan sonra tuvalet masasının üzerinde karısının el yazısıyla yazılmış bir not bulmuştu, ancak daha önce orada değildi. Şöyle yazıyordu: "Üzgünüm ama şimdi en azından anlıyorsun."

723

Ve o zamandan beri geri dönmemişti ve köpek tekrar yukarı çıkmaktan oldukça mutluydu.

'Şimdi oldukça mutluyum,' dedi. 'Eşimin iyi olduğunu ve hayatıma devam etmemi istediğini biliyorum.'

Ve bildiğimiz kadarıyla tam da bunu yaptı.

Bölüm 9

'Doris,' dedi mikrofondaki kadın, 'bana yardım edebilir misin?'

Fairfield Halls, Croydon'da soru sorma zamanıydı ve o, sıradaki sırasını sabırla bekliyordu. Kırılgan küçük bir kadındı ama başını dik tuttu ve cesurca konuştu.

'Acı içinde yaşıyorum çünkü bu dünyada uzun süre kalmayacağımı biliyorum. Ölümden korkmuyorum ama onu beklemekten korkuyorum,' durakladı ve güçlükle yutkundu. 'Ve... ve ailemi geride bırakmak istemiyorum.'

Kalbim ona acıdı. Zavallı kadın. Kanseri vardı, bundan emindim ve ne kadar acı çektiğini biliyordum. Ben de aynı şeyi yaşadım. Şimdiye kadar şanslıydım ama modern tıpla yardım edilemeyen zavallı ruhlar için bunun nasıl bir şey olduğunu bir anlığına gördüm. Onu rahatlatmak için sadece birkaç dakika içinde ne söyleyebilirdim?

'Pekala, canım,' dedim nazikçe, 'aileni de yanına alamazsın, değil mi? Ama unutma, sadece bir sonraki odaya gidiyorsun. Sadece bir fısıltı kadar uzağımdasın. Bana göre ölüm korkulacak bir şey değil. Şimdi gitmek istemiyorum, itiraf ediyorum çünkü daha yeni evimi aldım ve tadını çıkarmak için zaman istiyorum. Her şey yolunda giderken terliklerimi çıkarmak benim için büyük şans olurdu!'

Ortam aydınlandı ve kadın gülümsedi.

'Ama cidden, ölüm büyük bir maceradır,' diye devam ettim, 'Umarım hiç acı çekmezsin... Ayrıca, nasıl...

Ne kadar zamanın olduğunu biliyor musun? Mucizeler olur. Zamanı gelene kadar gideceğime inanmıyorum. Neden Sod It Kulübümüze katılmıyorsun? Ne zaman testlere girsem, 'Boşver, gitmeyeceğim!' diyorum.

Kadının gerginliği yavaş yavaş azaldı ve birkaç dakika sonra gülmeye başladı. Daha sonra Laurie'den telefon numaramı vermesini istedim, böylece morali bozuk olduğunda bana telefon edip destek olabilirdi ve Ros'u bu şekilde oldukça iyi tanıdım. İkimizin de aynı anda testler için hastaneye gideceğimiz ortaya çıktı ve daha sonra nasıl olduğunu görmek için onu aradım. Kötü bir haberdi. Kanser yayılmıştı ve pek fazla umut yok gibiydi.

'Ya sen, Doris,' diye sordu, 'senin sonuçların çıktı mı?'

Ve kelimeler boğazımda düğümlendi. Ona bu kadar kötü şans yaşadıktan sonra nasıl iyi olduğumu söyleyebilirdim.

'Ros, nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Haberlerinden sonra kendimi çok kötü hissediyorum. Ama her şeyin yolunda olduğunu öğrendim.'

'Ah Doris, çok memnunum,' dedi sıcak bir şekilde ve sesindeki rahatlama o kadar içtendi ki gözlerimden yaşlar geldi. Kendi karmaşasına ve trajedisine rağmen hala benim için mutlu hissedebiliyordu.

O kadar cesur bir kadındı ki. O sabah, karısının kaçıp onu üç yaşında bir oğulla bıraktığı genç cam temizleyicisiyle konuştuğunu söyledi.

'Doris, dünyanın nesi var diye düşündüm,' dedi. 'Yaşamak için her şeye sahip olan bir kız var, iyi bir koca ve küçük bir çocuk ve o gidiyor ve onları terk ediyor. Ve işte biz, çok yakın bir aileyiz ve onları terk etmeye zorlanıyorum.'

Ve yine de, o çocuğa karşı hala bir şeyler hissedebiliyor ve onun mutsuzluğuna sempati duyabiliyordu. Ruh dünyasına yaklaştığınızda olan budur. Kendi kaderinizi kabul ediyor ve diğer insanlara karşı yeni bir anlayış ve şefkat buluyor gibisiniz.

Ros'a nasıl yardım edebileceğimi bilmiyordum, bu yüzden sonunda

Bana gönderilmiş olan bir şiiri ona gönderdim, umarım ona güç verir:

O Koğuşlarda Yürüyor

Eğer Mesih bu dünyaya tekrar gelseydi
Acı çekenlerin yanında mı otururdu?
Geceleri hastanelerde dolaşır mıydı?
Çok yumuşak ve hafif adımlarla
Her yatağın yanında durup dua eder miydi?
O'nun sizi şöyle söylerken duymasını umarak:
'Acımı çekmek daha kolay, İsa Mesih
Artık burada olduğunuzu biliyorum.'
İşte Mesih orada dostum seninle
Bütün gece koğuşta dolaşıyor
Her yatağın yanında durup dua ediyor
Eğer yapabiliyorsanız, lütfen söyleyin
Acın daha kolay katlanılır
Çünkü O'nun orada olduğunu biliyorsun.
O kadar acı çekenin,
Kenara çekilip seni bırakacağım
Geçirdiğin tüm o saatler boyunca
Acı içinde ve baygın ama yine de sıkı tutunuyor
Bütün cesaretinle hayata?
İsa Mesih neden her zaman oradadır.
Verdiğin mücadeleyi biliyor
Sadece o senin kalbini ölçebilir
O, hissettiğin anları bilir

Gerçek olan tek şey senin acın
O bilir ve sana ellerini uzatır
Geçinceye kadar dayanmak.
O yüzden pes etme, çok şey ifade ediyorsun
727
Hiçbir zaman iletişiminizin koptuğunu hissetmeyin
Hayat ve dışarıdaki tüm halkla
Çünkü hiçbiri tatmin olmuyor
Onlar da seninle aynı fikirde olmadıkça
İsa bugün hayatımı devraldı.
Ve koğuşunuzda ve yatağınızın başında
Bu sözler çok doğru söylendi
Çünkü Mesih her zaman yakınlarda kalacaktır
Gözyaşına yakın yaşayan herkes
Ve O, gözlerini kurulayacak ve sana Gücünü verecek
sana
Böylece O'nun Kalbinde yaşayabilirsin
Ve orada yaşamak acınızı çok daha az hissettirecek ayı.

Bu şiiri okumak beni ağlatıyor. Çok güzel olduğunu düşünüyorum. Aslında bana bir sürü güzel şiir gönderiliyor. En anlaşılmaz insanlar bile aniden ruhlar aleminden etkilenir ve onlardan kelimeler dökülür. İşte en sevdiklerimden bazıları:

Anne

Sen bizi hep izlerdin
Geç kalırsak endişeleniriz
Kışın pencere kenarında
Yazın kapının önünde.
Ve biz seninle şefkatle alay etsek de
Kim böyle sevgi dolu bir bakım gösterdi
Eve giden uzun yol daha güvenli görünüyor
Çünkü orada bekledi.
Düşünceleri hep bizim içindi
O asla unutamazdı
Ve ben de onun nerede olduğunu düşünüyorum
O hala bekliyor olmalı
Ona gelene kadar bekliyoruz
728
Geç kalırsak endişeleniriz
Cennetin penceresinden seyrederken,
Cennetin kapısına yaslanıyor.

Yaş
Yaş bir zihin niteliğidir
Eğer hayallerinizi geride bıraktıysanız
Eğer umut soğuksa
Artık önceden plan yapmıyorsanız
Eğer tüm hırsların öldüyse
O zaman yaşlanmışsın.
Ama eğer hayatı en iyi şekilde yaşarsan
Ve hayatında hala bir coşku var
Eğer sevgiyi elinde tutuyorsan
Yıllar nasıl geçerse geçsin
Doğum günleri nasıl uçarsa uçsun
Sen yaşlı değilsin.
Çok uzun zaman önce gibi görünmüyor
Vedalaşmaya geldik,
Elini tuttuk, yüzünü öptük
Ve bizim özel ağlamamız oldu.

Orada yatarken çok huzurlu görünüyordun
Anlamak zordu
Bizi bu dünyada bıraktığında
Sadece gözlerinizi kapattınız.
Yani eğer insanların söyledikleri doğruysa korkmamız için hiçbir neden yok
Çünkü Tanrı seni elinden tutacak
Ve seni her zaman yakınımda tutacağım.
729
Kalmanızı istemeyiz
Ve her geçen gün acı çekiyorum
Böylece Tanrı senin elini tuttuğunda
Sanki şunu demek istiyordu
Artık daha fazla acı çekmeye gerek yok
O halde sessizce uzaklaşalım.

Bayan Blanche Lloyd

Onları Bir Öpücükle Yatağa Gönder

Sık sık umutsuzluğa kapılan annelere,
Günlük koşuşturmacadan bitkin düşmüş,
Sık sık yorgun, sinirli ve sabırsız oluyorsun,
Gürültüden ve oyundan şikayet edin,
Çünkü oyun çok fazla sıkıntı getiriyor,
Ama anneler, sizi ne rahatsız ederse etsin,

Çocukları bir öpücükle yatağa gönderin.
Sevgili küçük ayaklar sık sık dolaşıyor,
Belki de hak yolundan,
Sevgili küçük eller yeni yaramazlıklar buluyor,
Seni sabah akşam denemek için,
Ama bir düşünün, kimsesiz anneleri,
Senin mutluluğun için tüm dünyayı kim verir?
Ve sonsuz nimetine bir teşekkür olarak,
Çocukları bir öpücükle yatağa gönderin.
Bir gün gürültü seni rahatsız etmeyecek,
Sessizlik sana çok daha fazla zarar verecek,
Tatlı çocuk seslerini özleyeceksin
Kapınızda tatlı bir çocuk yüzü için
Ve bir çocuğun yüzünü koynuna bastırmak,
Sadece bunun için tüm dünyayı verirdin,
Çünkü teselli seni üzüntüye sürükleyecektir,
Çocukları bir öpücükle yatağa gönderin.
730

Shado'nun Şiiri

O kadar küçüktü ki, o kadar şişman ve yuvarlaktı ki
Karnı neredeyse yere değiyordu
Elimde boşluk kalacak şekilde durdu
Bana kahverengi gözlerle baktı, o kadar farkındaydı ki,
Beni ölçtü, sonra da bu özel yavruyu benim için evlat edindi.
Hem boyu uzadı, hem de bilgeliği arttı
Her zaman yapacak bir şeyler arayan,
Çocuklar onun özel bebekleriydi
Hiç kimse onlara dokunmaya cesaret edemedi, onlar onundu
Aşk ve yalamalar ve her zaman bir öpücük.
Futbol onun özel aşkıydı,
İster sahilde, ister çimlerde, ister televizyonda olsun
Her şeyi biliyordu ama hakem...
Onun neden olduğu öfkeyi asla bilemedim
Top bir duraklamadan fazla tutulduğunda!
Babasının hasta ve yorgun olduğunu biliyordu
Bu yüzden onun yanında nöbet tuttum,
O bilge kahverengi gözler bizden çok daha fazla
Kaçınılmazı bekleyenler.
Sonsuza kadar süren o zaman boyunca yanımda kaldı,
Sonra aniden dinlenmeye ihtiyacı oldu,

Zamanı gelmişti, benim özel dostum,
O en iyisini hak ediyordu.
Onu hala o güzel ovada görebiliyorum, Esneyecek ve gerinecek, artık acı çekmeyecek
O çok sevilen ses ona diyecek ki
'Aferin oğlum, babasının oğlu nerede?'
Yeni hayatının tadını çıkar güzel oğlum,
Sevgili babanızla yürüyüşe çıkın, oyunlar oynayın,
731
Herkese çok fazla sevgi verdin,
Senin için en iyisi henüz gelmedi.
Gezme zamanım bittiğinde
Kalbim keşfetmekten çok mutlu olacak
Siz ikiniz orada bekliyorsunuz -
Biri kuyruğunu sallıyor, biri kapıya dayanmış!

Güzel şiirlerim Shakespeare'e layık olmayabilir ama yine de gözlerimi yaşartıyorlar. Her birinin yürekten yazıldığını ve kişisel deneyimin acısından ve cesaretinden kaynaklandığını söyleyebilirsiniz.

Shado'nun şiirine Cathie Cluff'un dokunaklı bir mektubu eşlik ediyordu:

Sevgili Doris,

Sevgili kocam David'in geçen yıl aramızdan ayrılmasından bu yana kitaplarınızın bana sağladığı tüm rahatlık için teşekkür ederim.

Kasım 1984'te Usher Hall'da sizin aracılığınızla bir bağlantı kuracak kadar şanslı olan birçok kişiden biriydim. David, RAF Bomber Command'da küstah olandı. David'in o Filoda uçtuğunu açıklayana kadar Guy Gibson ile olan bağlantıya şaşırmıştın. Dediğin gibi 'Ben Guy Gibson'ın şoförüydüm, bu yüzden onunla hiçbir bağlantın olmadığını biliyorum - yine de bir bağlantı var!' Ne kadar da haklıymışsın. Hemen 'Lancaster' dedin.

Peki, Doris, biliyorum ki ara sıra şiirleri seversin, umarım bu şiiri de beğenirsin. Shado'nun David'e hayran olduğunu, sonuna doğru yanından hiç ayrılmadığını ve David öldüğünde perişan olduğunu görüyorsun. Ona veterineri götürmek zorunda kaldım Veteriner köpeğe ve doktor bana — nasıl bir şey olduğunu hayal edebilirsin!

Shado'nun bu geçmişte benimle kaldığına ikna olmuştum
732
bana yardım etmek için de yıl, aslında akıl sağlığımı korudu. Hemşirelik yılları etkisini göstermeye başlamıştı. Bu yılın Ocak ayında Shado bana zamanının geldiğini söylüyordu. Artrit arka tarafını kötü bir şekilde etkilemişti. Bu yüzden Shado öldüğünde ben de oradaydım. Garip bir şey bu, Doris, bana nasıl olduğunu sorma ama David ve Shado'nun tekrar

birlikte olduğunu biliyorum. Birbirlerine eşlik ediyorlar ve bu amaçla, Shado öldükten iki gün sonra kendimi Shado'nun Şiiri'ni yazarken buldum. Görmek isteyebileceğini düşündüm.

Umarım John iyidir. Arnhem'de neler yaşadığını anlıyorum.

Aşk

Cathie Cluff. Edinburgh.

Evcil hayvanların 'sadece bir hayvan' olduğunu söyleyen insanlar, evcil hayvanların ne kadar rahatlık ve sevgi getirdiğini ve sahiplerinin onlar öldüğünde ne kadar üzüntü duyduğunu açıkça bilmiyorlar. Sanırım birçok okuyucu, geçmiş kitaplarımdan hayvanların da yaşamaya devam ettiğini keşfettiğinde şaşırmış olmalı, çünkü bu konuda çok sayıda mektup alıyorum.

Chatham,
Kent

Sevgili Bayan Stokes,

Köpeğimin üç hafta önce ölmesinin ardından yakın zamanda kitaplarınızdan biri bana verildi — A Host of Voices. O sadece bir hayvan olmasına rağmen, benim için daha çok ailemin bir üyesiydi — neredeyse bir çocuktu ve boğaz kanseri nedeniyle onu uyutmak zorunda kalmam büyük bir kayıptı.

Kitabınızı okumak bana büyük bir teselli verdi, sadece bu kaybım için değil, aynı zamanda çok yakın bir arkadaşımın kaybı için de.

geçen yıl intihar eden — ve gelecekte kesinlikle karşılaşacağım diğer ölümler için. Şimdi bir gün ikisini de tekrar göreceğimden ve bu arada köpeğimin koşabileceği tüm alanlara sahip olduğundan eminim. Hala her akşam iyi geceler diyorum çünkü kitabınızı okuduktan sonra onun hala ortalıkta olduğunu biliyorum.

Bir kez daha, kitaplarınızda bana verdiğiniz yardım ve teselli için çok teşekkür ederim. Kederimin çoğu insanın kaybıyla karşılaştırıldığında küçük olduğunu biliyorum, ancak Spiritüalizmi keşfetme fırsatı bulduğum için mutluyum.

Çalışmalarınızda başarılar dilerim, Allah yardımcınız olsun.

Bayan B. Edwards.
Matlock Derbyshire

Sevgili Bayan Stokes,

Çok büyük bir teşekkür etmek için küçük bir not. Geçtiğimiz yıl 27 Kasım'da birçok arkadaşımla birlikte Sheffield Belediye Binası'na gittim ve siz tüm hayatımı değiştirdiniz.

4 Mart'ta sevgili Rupert'ımız (fox terrier/poodle melezi) aramızdan ayrıldı. Sadece Tanrı'ya şükrediyorum ki, neredeyse 15 yaşında olmasına rağmen

kaliteli ve harika bir hayat geçirdi. Çok sevildi ve kollarımı ona dolamak ve onu kucaklamak için can atıyorum. Kucaklaşmayı çok seviyordu. Sadece bir fısıltı kadar uzağımda olduğunu biliyorum.

Saygılarımla Bayan V. Kembery

Elbette kesinlikle haklı. Evcil hayvanlarımız yaşamaya devam ediyor ve bu bana sadece birkaç hafta önce bir kez daha kanıtlandı. Güzel pastayı yapan Patrick'ten bahsettim

doğum günü pastası yaptım ve sonra Noel yemeğimi pişirdim — Patrick ve ben çok iyi arkadaş olduk. Düzenli olarak uğruyor ve uğruyorsa da her zaman küçük bir hediye getiriyor — bahçe için bir bitki veya ruh çocuklarım için birkaç çiçek veya bazen başka bir pasta.

'Patrick, her geldiğinde bir şeyler getirmek zorunda hissetmemelisin canım,' dedim bir sürü hediye geldikten sonra. 'Seni görmek çok güzel.'

Ama bunun ona zevk verdiğini söyledi. Annesini kısa bir süre önce kaybetti ve beni bir yedek anne olarak düşünmeyi seviyor. Neyse, beni ziyaret ettiği bir cumartesi günü annesi, paylaşması zor bir haberle geldi. Görünüşe göre Patrick'in sevgili köpeği Sally ölmek üzereydi. Aman Tanrım, diye düşündüm. Bunu ona nasıl söyleyeceğim. O köpeği bir çocuk gibi seviyor.

'Patrick, aşkım,' dedim nazikçe, 'çok cesur olmalısın. Annen az önce geldi ve bana Sally'yi ruhlar alemine kabul etmek için beklediğini söyledi.'

Patrick'in yüzü bembeyaz oldu. 'Ah hayır, kesinlikle hayır. O kadar da kötü görünmüyor.'

Sally zaten on altı buçuk yaşındaydı ve sağlık durumu değişkendi.

'Üzgünüm Pat ama annen öyle diyor ve eğer Sally için bir yer hazırlıyorlarsa bu doğru olmalı. Sanırım yarın ya da pazartesi günü es geçecek.'

Zavallı Patrick ne diyeceğini bilmiyordu. Uzun zamandır Sally'nin bir Pekinez için harika bir yaşta olduğunu ve daha fazla dayanamayacağını biliyordu ama bunun olmayacağını varsaymaya çalışmıştı.

O gece, daha sonra bana Sally'nin çok kötü görünmediğini söyledi, ancak ertesi sabah belli ki hastaydı ve öğleden sonra Patrick onun gideceğini anladı. Perişan bir halde beni aradı.

Hemen televizyonu açtım ve annesinin orada olduğunu, köpeği almaya hazır olduğunu gördüm.

'Artık onun bize gelmesinin zamanı geldi' diye açıkladı.

'Şimdi Patrick cesur ol. Onu bırakmalısın,' dedim.

'Annen onun için geldi ve Sally'yi geri tutan tek şey senin sevgin.'

Patrick doğal olarak üzüldü ama zavallı köpeğin hasta olduğunu ve onu daha fazla yanında tutmanın adil olmadığını anladı.

'Onu kollarına al,' dedim, 've de ki, 'İşte buradasın anne. Onu sevgiyle al.' '

Patrick telefonu kapatıp isteksizce önerdiğim şeyi yaptığında bazı boğuk sesler duyuldu. İlk başta hiçbir şey olmadı ama sonra fısıldadı, "Hadi Sally. Anneme git." Ve o kelimeleri söylerken Sally kollarında gevşedi ve aniden zihnimde küçük bal rengi bir köpeğin güneşli bir çayırda açık kollarla duran bir kadına doğru sıçrayarak uzaklaştığını gördüm.

"Her şey yolunda, Patrick," dedim, o suskun bir şekilde telefona döndüğünde. "Güvende. Onu gördüm. Etrafta koşuşturuyor, mutlu ve bir köpek yavrusu kadar canlı."

Elbette en hüzünlü mektuplar, çocuklarını kaybeden ebeveynlerden geliyor. Onlara acılarında biraz olsun teselli verebildiğimi bilmek benim için ayrı bir mutluluk.

Doğu Lothian
İskoçya

vgili Doris,

bir dost gibisin .

Güzel minik oğlumuz Craig aramızdan ayrıldı. Kocam ve ben minik oğlumuzun çok hasta olduğunu biliyorduk, sadece bunun kötü bir rüya olduğunu ve uyanıp onu hastaneden uzakta, evimize götürebileceğimizi ve onu sevip ona bakabileceğimizi umup dua ediyorduk. Craig sadece dokuz günlüktü ama onun tüm güzel anılarını ve herkese getirdiği mutluluğu saklıyoruz.

736

Öldüğümüzde daha fazlasının olduğuna, birinin bize baktığına her zaman inandım. Kitabınız bana verildi ve beni iyi bir şekilde açıklayamadığım bir şekilde yükseltti ve bana güven verdi.

Şiirler çok güzel ve korkunç kara umutsuzluk beni sardığında onları hatırlamaya çalışıyorum.

Küçük oğlumuzu çok seviyoruz. Onunla tekrar buluşabilmeyi, ona sarılabilmeyi ve bir daha asla ayrılmamayı diliyorum.

Buna gerçekten inanacak gücü bana sen verdin.

Bayan T. Johnston.
Cullompton
Devon

gili Doris,

Bunun gibi birçok mektup aldığınızı tahmin ediyorum, ancak üç aylık küçük Jessica'mızı beşik ölümünde kaybettikten sonra annem ve benim için hayatı kolaylaştırdığınız için size çok teşekkür etmek istiyorum. Çok küçük

olmasına rağmen kalbimizde büyük bir boşluk olduğunu fark ettik. On iki ay geçti ama dün gibi geliyor.

Kitaplarınızı okuyana kadar, ben bağlı bir Hristiyan olmama rağmen ölüm beni korkutuyordu. Birçok arkadaşım, annem ve benim sizin yaptığınız ve savunduğunuz şeye inanmamızın yanlış olduğunu söyledi — ancak Jessica'nın acı içinde olduğunu bilerek, kederli ailemize teselli getiren sizdiniz. iyi bakılmış olmak..

Allah ikinizi de korusun, bir kez daha bana bu kadar huzur ve dostluk verdiğiniz için teşekkür ederim.

C. Ruttey

737

Yarmouth
Wight Adası

evgili Doris,

Bugün beni çok etkileyen Desert Island Discs programınızı dinledim.

Bugün, 43 yıl önce, 24 yıllık kocam, Bombardıman Komutanlığı'yla uçarken Almanya üzerinde vurularak öldürüldü.

Taşıdığım çocuk Temmuz '42'de doğdu ve onu tanıyan ve ona bakan herkese büyük bir sevinç, bana ise büyük bir teselli getirdi. 11. doğum gününden iki gün önce, 1953'te boş bir asansör boşluğuna düştükten sonra ruhuna alındı. O zamana kadar başka çocuklarım ve ölmesini dua ettiğim iyi bir kocam olmasına rağmen, birbirimize *çok yakındık ve onu çok* seviyordum .

O zamandan beri, ama o zaman değil, çok şey öğrendim ve onun kısa hayatının tamamlandığını ve sevgili babasıyla birlikte olduğuna gerçekten inanıyorum.

Ama yıllarca gözlerimin önünde o beyaz tabutun bir başka derin kara deliğe doğru gittiğini gördüm.

Kitaplarınızı Katolik olan ve hayatı değişen kız kardeşime verdim. Ayrıca hastanedeki arkadaşlarıma da.

İki kataraktım var, yazacak kadar bile göremiyorum, gözyaşlarımdan bahsetmiyorum bile! Tanrı seni korusun canım, sana şanlı görevin için gereken gücü versin.

Bayan B. Pense

Mektuplarımın büyük çoğunluğu ise kederin her türlüsüyle ilgilidir, çünkü elbette kederden kaçabilen hiçbirimiz yokuz.

738

Tintagel,
Cornwall

vgili Bayan Stokes,

Dün akşam Wogan Show'da sizi görüp dinledikten sonra size yazmam gerektiğini hissediyorum. Kitaplarınızı, düşüncelerinizi ve deneyimlerinizi okuduktan sonra, sevgili kocam iki yıl önce sessizce benden uzaklaştığından beri dünyayla yüzleşmek için bana ekstra cesaret verdi.

Sen ve arkadaşının Sod It Kulübü'ne üye olduğunuzu söylediğinizde, son 20 yıldır bunun sevgilimin en sevdiği ifade olduğunu nasıl bilebildiniz? Ah, yıllar içinde birçok travmatik zamanın gerginliğini nasıl da hafifletti.
Hatta papazımız bile kullanıyor artık! Aslında bütün arkadaşlarım da kullanıyor.

Saygılarımla
E. Kiness
Leigh Denizde
Essex

gili Doris,

Geçen yıl sizi televizyonda görene kadar Doris Stokes'u hiç duymamıştım. Gördüklerim karşısında büyülendim ve hemen kitaplarınızdan birini satın aldım, okudum ve hemen diğer üçünü de satın alıp okudum. Üzerimde bıraktıkları etkiyi kelimelerle anlatamam. Ölüm korkumu aldın, öldüğümüzde hayatın devam ettiğini çok güzel bir şekilde anlattın ve ne kadar çok okursam o kadar yakın bir arkadaşım oldun.

Bu harika olaydan kısa bir süre sonra annem vefat etti ve hemen onun benimle olduğunu anladım. daha önce kaybettiği sevdikleri. Mezarlıktan ayrıldığımda annemi geride bırakmadığımı biliyordum ve o zamandan beri mezarına yaptığım ziyaretler sadece saygıdandı, çünkü orada olmadığını biliyorum. Annem benimle olduğunda-

Ne zaman istersem o zaman evimde, o her güzel çiçek, o gökyüzündeki en parlak yıldız.

O kadar çok insana o kadar çok sevgi ve mutluluk verdin ki, bunları sana yazmak ve söylemek bile beni çok mutlu ediyor.

Paul Russo
Bolton, Lanc'lar

Sevgili Doris (lütfen samimiyetsizliğimi mazur görün!),

Dün sabah Desert Island Discs'teki seçiminizi duyduktan sonra size yazmam gerektiğini hissediyorum. Doğum günümdü ve sevgili kocam iki yıl önce geçen Şubat ayında vefat etti ve onu çok özlüyorum, özellikle de böyle yıldönümlerinde.

Çok duygulandım ama senin albüm seçimlerinin beni ne kadar etkilediğini anlatamam, seçtiğin her albümde Doris (senin kendi güzel kıtan hariç) Tom ve benim için çok özel bir yere sahip.

Lena Martell'in One Day At A Time'ıyla başladığında hepsini yazmıştım — Tom'un *özel* favorilerinden biriydi ve sonra seçimlerinin geri kalanına inanamadım. Harikaydı. Sanki sevgili Tom senin aracılığınla bana bir doğum günü mesajı gönderiyormuş gibi.

Çok teşekkür ederim. Gittiğinden beri çok mutsuzdum ama kalbim şimdiye kadarki en iyi doğum günü hediyesi için rahatladı:

Saygılarımla Bayan J. Norris

onları anladım. Bu, Liverpool'da tanışmayı umduğum küçük kızdan gelen mektup:

Withington Manchester

Sayın Bayan Doris Stokes,

Sana yazıyorum çünkü babam yeni öldü. 10 yaşındaydım, bir keresinde televizyon izledim ve annem senin çok iyi olduğunu söyledi ve annem eğer izin verirsen seni senin evinde görmeye götüreceğini söyledi. Çünkü babamı çok seviyorum ve babamın mutlu mu yoksa üzgün mü olduğunu bilmek istiyorum çünkü babamın sevgisi için sürekli ağlıyorum.

Bütün sevgim

Fırtına

Son olarak 'tonik' mektuplarım var. Herkes gibi ben de zaman zaman yoruluyorum ve bıkıyorum ve hava çok soğuk olduğunda ve elbisemi giymek ve geceyi ateşin yanındaki koltuğumda geçirmek yerine tiyatroya gitmek için kilometrelerce yol kat etmek zorunda kaldığımda, kendi kendime ne yapıyorsun Doris diye düşünüyorum. Delirmiş olmalısın.

Şanslıyım. Çünkü öyle hissettiğimde tonik mektuplarımdan sadece birkaçını okumam yeterli oluyor ve çabanın değdiğini biliyorum.

Perranporth Cornwall

Sevgili Bayan Stokes,

Geçen cumartesi St Austell'de geçirdiğim harika akşam için size teşekkür etmek zorunda olduğumu hissettim. Tüm kitaplarınızı ve okuyabildiğim tüm dergi makalelerini okudum.

bulun, sizi toplantılarınızdan birinde 'canlı' görmek benim için bir tutku haline geldi. Sizinle birlikte oturma şansına sahip olanlara verdiğiniz güvence ve rahatlığı o kadar harika buldum ki ve eminim ki benim gibi çoğu insan orada büyülenmiş bir şekilde oturuyordu!

Kocam cumartesi günü benimle geldi ve öncesinde oldukça şüpheciydi ve sizi 'görebileceğinden' çok emindi. Ancak tamamen inanan biri olarak ayrıldı!

Bu harika akşam ve yaptığınız tüm harikulade çalışmalar için bir kez daha teşekkür ederim.

En iyi dileklerimle Jayne Moon
Midlands'daki bir papaz evi

Sevgili Bayan Stokes,

Ben bir Anglikan rahibim ve bu yılın başlarında kitaplarınızı okuduğumda inancımı neredeyse kaybediyordum. Bana çok yardımcı oldunuz ve bana ruhsal dünyanın gerçeklerine dair çok daha fazla güven verdiniz.

Tüm iyi dileklerimle
(İsmini yayınlayarak onu utandırmayacağım)

Kingsbridge
Devon

Sevgili Bayan Stokes,

Az önce Desert Island Discs'i dinliyordum ve bana ne kadar rahatlatıcı bir his verdiğini söylemek için kendimi çok güçlü hissediyorum. Daha iyi bir hayatın geleceğine kesinlikle inanıyorum ama Doris, sen her şeyi çok açık bir şekilde anlattın, seni kutsasın.

Gözlerim artık pek iyi değil ama ikinizi okudum.

Birkaç yıl önce ve şimdi, sizi canlı olarak dinlemek asla unutamayacağım bir şey.

En içten dileklerimle, Mary Winterburn
Dormansland
Surrey

Sevgili Doris,

Croydon'daki akşamınıza geldim ve bunun hakkında düşünmeden veya konuşmadan duramıyorum. Sadece konuştuğunuz kişilere değil, orada bulunan diğer birçok kişiye de çok sayıda mesaj verdiniz. Duyduğumuz tüm trajedilere rağmen akşam çok mutlu geçti.

Daha önce bu kadar dolu bir tiyatroya gitmemiştim ve salondan ayrılırken seyirciler çok hareketliydi; yüzlerce kişi otoparkta toplanmıştı ve hepsi aynı anda konuşuyordu.

Gösterinizi izlemeye gelmeden önceki gün başıma bir şey geldi. Annemin yaptığına ikna olmuştum. Gösterinizin sonuna doğru Bert adında başka bir ruhla konuşuyordunuz — dediniz ki, Bir dakika Bert, bir Violet geliyor. Violet'i kimse sahiplenmedi. Violet annemin adı. Bert'le bir iki dakika konuşmaya devam ettiniz. Sonra, 'Pat'i arayan bir Violet var.' dediniz.

Ben Pat. Öylesine bunalmıştım ki, konuşacak veya aşağı inecek halim yoktu. Tekrar Bert'le konuşmaya devam ettin. Sonra dedin ki. 'Akciğer kanserinden ölen biri var burada.' Annem de öyle. Birisi babasının akciğer

kanserinden öldüğünü iddia etti ve bu mesaj onlar için olabilir ama bir tesadüf gibi görünüyordu.
Bir arkadaşıma başka bir şey olursa dedim ki
743
Ertesi gün — ki ikimize de pek olası görünmüyordu — o zaman duyduğunuz Violet'in annem olduğuna ikna olurdum. Bu oldu, bu yüzden ikna oldum.

Kitaplarınızda bize sağladığınız tüm rahatlık ve ayrıca inanılmaz hediyenizi paylaşma deneyimini bize yaşattığınız için teşekkür ederim Doris. Geçtiğimiz Pazartesi gerçekten harika bir akşamdı ve asla unutamayacağım bir akşamdı.

Saygılarımla Pat Hearn

Bölüm 10

Oturmanın ortasında Terry başını kapıdan uzattı.

'Sözünüzü kestiğim için özür dilerim ama Lincoln'den gelen mektubu arıyorum. Çok önemli. Gördünüz mü?'

Yanımdaki rafa baktım, her yüzey postayla doluydu. 'Evet, bir yerlerde burada olmalı.'

Ve ben tam karıştırırken ruhlar aleminden bir ses geldi: 'Hayır. O burada,' dedi ve elim sandalyemin arkasındaki rafa doğru itildi.

'Ah. Hayır değil,' diye düzelttim kendimi. 'Bana sadece buradaki rafta olduğunu söylediler.'

Elimi geriye doğru uzattım ve tahmin ettiğim gibi, elimi koyduğum ilk mektup Lincoln'ün önemli mektubuydu.

'Aman Tanrım, bu çok faydalı,' dedi bakıcım Pat Coombs, 'Keşke ben de bunu yapabilseydim. Bir fotoğraf albümümü kaybettim ve bu beni çok üzüyor. Keşke annem bana nerede olduğunu söyleyebilseydi.'

Annesi Terry gelmeden önce bizimle konuşuyordu, bu yüzden aynı titreşime uyum sağladım ve sordum. Geriye bir garaj ve orada tutulan bir sandık hakkında bir mesaj geldi.

Pat başını iki yana salladı. 'Hayır, garaja baktım ve orada değil.'

Ama annesi ısrarcıydı.

'Gerçekten emin, Pat,' dedim. 'Büyükannen ve büyükbabana ait bir sandıkta ve her zaman garajda saklanırdı. Endişelenmene gerek yok çünkü onu çok yakında bulacaksın.'

Pat'in bu konuda biraz şüpheci olduğunu görebiliyordum ama

oturma devam etti ve daha fazla kanıt ortaya çıktı. Annesi Pat'in eski kedisi Pip'i geri getirdi ve sonra Tiddy hakkında konuşmaya devam etti. Bunun başka bir evcil hayvan olması gerektiğini düşündüm, ama hayır, Pat'in annesinin takma adının Tiddy May olduğu ortaya çıktı. Ailenin diğer üyelerinden bahsetti ve sonra aniden bir adamın sesi araya girdi. Çok baskın bir ses.

'Ordudaydım' dedi.

'Aa, rütbesi ne?' diye sordum.

'Bana efendim demen gerekecekti,' diye kıkırdadı. 'Ben binbaşıydım.'

'Evet, Tom benimle.' Tiddy May, Pat'in babasının geldiğinden şüphe duyması durumunda bunu doğruladı.

'Her zaman çok katı ve askeriydim,' dedi, 'ama sonlara doğru tuhaflaştım. İdrar tutamama hastalığına yakalanmadan önce geldiğim için mutluyum. İlk başta Pat'in oyunculuğa başlamasını onaylamadım,' diye ekledi, 'ama

sonradan onunla çok gurur duydum. Adımın Coombs olduğunu söylerdim. Pat Coombs'un babası.'

Artık Pat'in ailesinden ve arkadaşlarından birçoğu merhaba demek için gelmişti. Ancak bazı isimleri hatırlayamıyordu. Pat için hiçbir şey ifade etmeyen Lillian ismini almaya devam ettim. Tekrar tekrar geri geldi ve kendimi biraz karmaşaya sokuyordum ki Ramanaov bana acıdı.

'Bu Lillian değil,' dedi, 'Lally.'

Pat onu hemen tanıdı. 'Lally Bowers! Eski bir aktris arkadaşım.'

Trajik bir gizemin cevabı da vardı. Nicholas adında genç bir adam aramıza katıldı ve beraberinde bir karışıklık hissi getirdi.

'Yeğenim,' dedi Pat.

Avustralya'nın Sidney kentindeki Kings Cross'tan bahsetti, orada yaşamıştı ve Brighton'dan da bahsetti. Brighton, Avustralya mı? diye sordum. 'Hayır. Brighton-on-Sea, İngiltere,' dedi.

'Kesinlikle doğru,' dedi Pat, 'biz orada yaşıyorduk ve o bizi ziyarete gelirdi.'

746

Nicholas bunu yaptığında geçmemeliydi, bana sürekli söylüyordu. Olmamalıydı. Dünyadaki son saatleri etrafında büyük bir karışıklık vardı. Bir araba hakkında bir şey vardı.

'Atıldım,' dedi, 'hatırladığım son şey bu. Atıldım.'

'Kimse ne olduğunu bilmiyor,' dedi Pat. 'Cesedi Avustralya'da bir yol kenarında bulundu. Başında yaralar vardı ama bunun dışında üzerinde bir iz yoktu.'

- Nicholas'ın söylediklerinden sanki bir kaza değilmiş gibi duyuluyordu. Zavallı çocuk sara hastasıydı ve nöbet geçirmeye başlamış olabilir ve arabadakiler onun şiddete başvurduğunu düşünerek kapıyı açıp onu dışarı itmiş olabilirler.

Oturumun sonunda Pat, geldiğinde olduğundan daha da büyülenmişti ve öğleden sonranın çoğunda sohbet etmeye devam etti. Diğer taraftan gelen bir tahmine benzeyen bir şeyden özellikle memnundu, ancak her zaman vurgularım

Ben fal bakmam.

Agatha Christie ismini çok güçlü bir şekilde duydum ve aynı zamanda Pat'in komediden uzaklaştığı yönünde çok net bir izlenim edindim.

'Pat, insanlar seni komediyle ilişkilendiriyor,' dedim, 'ama bana söylediklerine göre çok daha etli rollerde oynayabilirsin. Bana Agatha Christie adını verecekler.'

'Aman Tanrım, Agatha Christie'yi oynamayı çok isterdim,' diye kabul etti Pat. 'Michael kim?' diye sordum aniden.

'O bir yazar arkadaşım. Şeyleri uyarlıyor.'

'Sanırım Michael'ın senin Agatha Christie'de görünmenle bir ilgisi olabilir. Harika bir Bayan Marple olurdun,' ve bunu yaparken, aklıma Pat'in yıpranmış şapkası, bisikleti ve ayak bileklerinde bir kediyle Bayan Marple'ı canlandırdığı canlı bir görüntü geldi:

'Umarım haklısındır, Doris,' dedi Pat, 'oynamayı çok isterim Bayan Marple. Gerçekten isterdim.'

Duyduğu şeylerin en sıra dışı olanı

747

Pat'e göre ruhlar alemi, fotoğraf albümünün meselesiydi.

Öğleden sonra eve geldiğinde kız kardeşini arayıp olanları anlattı.

'Ama fotoğraf albümüyle ilgili kısma geldiğimde çok sessizleşti,' dedi Pat daha sonra. 'O sabah albümü büyükannemize ait bir tür hazine sandığında bulduğu ortaya çıktı. Sandık yatağının altındaydı ama ona ulaşmadan önce muhtemelen yıllarca garajda saklanmıştı.'

İnsanlar genellikle ruh dünyasının doğruluğuna şaşırırlar, özellikle de figürler söz konusu olduğunda. Nedenini tam olarak bilmiyorum. Sonuçta, duyduğum tüm mesajlar oldukça net bir şekilde doğru, bu yüzden bazı gerçeklerin neden diğerlerinden daha etkileyici göründüğünü bilmiyorum. Bir keresinde halka açık bir gösteride ruh dünyasının izleyiciler arasında bulunan bir kadının yeni bir fırın aldığını ve önerilen fiyattan 130 £ indirim aldığını söylediğini hatırlıyorum. Bunun kesinlikle doğru olduğu ortaya çıktığında izleyiciler şaşırmıştı. Ancak başka bir kadına akrabalarından birinin yeni bebek sahibi olduğu ve ona doğru ismin verildiği söylendiğinde, izleyiciler bunu neredeyse hafife almış gibiydi. Şaşkınlıktan kendimi alamadım. Her iki kanıt da eşit derecede iyi miydi?

Benzer bir şey yakın zamanda yaşandı. Çok sevdikleri kızları Sarah'ı kaybeden bir çift, bir görüşme için geldi. Karısı çok istekli görünüyordu ancak kocası oldukça şüpheciydi ve bana sadece karısını memnun etmek için orada olduğu izlenimini verdi. Sarah ile sohbet boyunca, sanki bir yerde bir sorun olduğunu biliyormuş ama nerede olduğunu çözemiyormuş gibi şaşkın bir şekilde orada oturdu. Sonra sonlara doğru Sarah, kardeşi Chris'e hediye almak için 28 sterlin bıraktığını söyledi.

'Bunu yakında hallederiz,' dedi annesi, 'Maaş bordrosu burada. Henüz açmadım.'

Ve çantasını açtı, yıpranmış bir zarf çıkardı, kapağını yırtıp içindekileri salladı.

748

Dizinin üzerine birkaç banknot ve biraz bozuk para düştü. Saydı. Tam olarak 28.20 £ vardı.

Bunun üzerine baba hayretle başını salladı.

'Bunu bilmenin hiçbir yolu yoktu,' dedi. 'Biz bile bilmiyorduk...'

Bu tür şeyleri her zaman gören Laurie bile bazen sarsılıyor. Kısa bir süre önce Marc Bolan hakkında konuşuyorduk. Bir oturum sırasında diğer taraftaki Marc ile iletişime geçtim ve Laurie'nin Marc'ı bu tarafta tanıdığı ve kardeşinin onunla birlikte çalıştığı ortaya çıktı.

'Çok iyi bir adamdı,' dedi Laurie, 'Alphi'ye vasiyetinde 5.000 £ bile bıraktığını biliyor muydun? Ne yazık ki, iş buna geldiğinde, mülkte ödenecek kadar para yoktu, bu yüzden Alphi hiçbir şey alamadı, ama önemli değildi. Marc'ın onu hatırladığını bilmek onu gerçekten duygulandırdı.'

Marc'ın ne kadar hoş ve düşünceli bir çocuk olduğunu kabul etmek üzereydim ki, aniden Marc'ın kendisi geldi.

'Artık parası var, Doris,' diye bana güvence verdi Marc, 've 5.000 sterlin değil 6.000 sterlin aldı.'

'Laurie, Marc bana Alphi'nin parayı bulduğunu söyledi,' dedim hemen. 'Ve 6.000 sterlindi.'

Laurie başını iki yana salladı. 'Hayır, aşkım. Bir yerde yanılıyorsun. Bu yıllar önceydi ve Alphi'ye ödeme yapmak için yeterli para yoktu. Hiçbir şey alamadı.'

Ben de peşini bırakmadım. Önemli değildi ve Alphi'nin işleri beni ilgilendirmezdi. Birkaç gün sonra Laurie büyük bir heyecanla beni arayana kadar bir kez daha düşünmedim bile.

'Asla tahmin edemezsin, Doris, Alphi'den bir telefon aldım. Eşim ve beni kutlamak için dışarı çıkarmak istiyor. Marc Bolan'dan gelen para geldi ve 6.000 £ aldı. Marc ona 5.000 £ bıraktı ama faiz tüm bu yıllar boyunca birikti ve şimdi 6.000 £.'

Laurie'nin kendisi benimle hiç bir zaman bir oturum yapmadı. Her gece tiyatro gösterilerinde, bir oturum için çaresizce bekleyen o kadar çok insanla karşılaşıyor ki, benden psişik enerjimi tatmin etmek için kullanmamı istemenin yanlış olacağını düşünüyor.

merak, bir ömür boyu başarabileceğimden daha acil vakalar varken. Yine de bazen farkında olmadan ufak tefek şeylerle çıkıyorum.

Bir sabah aradığında, artık giymediğimiz bir tomar giysiyi Oxfam Mağazası'na veya yaşlılar için Kurtuluş Ordusu'na götürmesinin sorun olup olmadığını sordum. Laurie hiç sorun etmedi ve biz onları büyük taşıma çantalarına dolduruyorduk ki, bir kadın sesi aniden şöyle dedi: 'Ona bunları Issy'ye götürmesini söyle.'

'Onları Issy'ye götüreceksin, Laurie,' diye yüksek sesle tekrarladım.

Laurie aniden durdu, pantolonu havada asılı kalmıştı.

'Ne dedin?'

'Annen, canım,' diye açıkladım, 'az önce geldi ve kıyafetleri Issy'ye götürmeni söyledi. Issy'ninki ne?'

Laurie şaşkın görünüyordu. 'İnanamıyorum. Çocukluğumuzda East End'de olduğumuzda annem bizi ikinci el kıyafet almak için Roman Road'daki Issy Goodyear'a götürürdü. Yıllardır Issy'yi hiç düşünmedim. Orası otuz yıl önce yıkılmış olmalı!'

Annesinden gelen haberi duyunca o kadar heyecanlandı ki, hemen karısı Iris'i arayıp haberi ona verdi.

'Yaşlı annemin orada olduğuna dair bundan daha iyi bir kanıtım olamazdı,' dedi. 'Başka hiç kimse Issy'nin varlığını asla bilemezdi.'

Evet, ara sıra ruh dünyasının size bir şeyler bulmanızda veya istediğiniz bilgileri vermenizde yardımcı olabileceği kesinlikle doğru, Pat Coombes'un da dediği gibi bu çok faydalıdır ve bu nedenle bazen polis vakalarında çalışmam isteniyor. En son Yeni Zelanda'dayken, kayıp bir kızı bulmam istendi. Adını Susan olarak verdi ve son anlarında hatırladığı manzarayı tarif etti, ancak kış mevsimiydi ve tüm alan karla kaplıydı. Daha sonra karlar dağıldığında polis geri döndü

ve yeri aradılar ve tahmin ettiğim gibi cesedi buldular. 500 yard içinde, onun alındığı ve en son canlı görüldüğü otoyolu belirlemiştim.

Ancak bunun her zaman işe yaramadığını vurgulamalıyım. Bazen mesajlar çok karışık oluyor, bazen bilginin önemi dava çözüldükten sonra anlaşılıyor — örneğin Yorkshire Ripper'ın kurbanlarından biri olan Jayne MacDonald'ın ailesiyle bir görüşme sırasında bana Sutcliffe ismi verildiğinde. Bayan MacDonald bunun eski bir aile ismi olduğunu söyledi ve Ripper yakalanana ve Peter Sutcliffe adında bir adam olduğu ortaya çıkana kadar bu konuda daha fazla düşünmedik — ve bazen ruh dünyası, yarardan çok zarar getirecekse kasıtlı olarak bilgi saklıyor.

Polisin yakın zamanda on yedi yaşındaki kızı tecavüze uğramış ve öldürülmüş bir adamı bana getirdiğini hatırlıyorum. Doğal olarak katilin kimliğine dair elde edebilecekleri herhangi bir ipucu peşindeydiler ama ben kendimi tutamadım. Perişan haldeki baba kanepede oturmuş benden bir isim bulmamı istiyordu ve hissedebildiğim tek şey nefret ve intikam arzusuydu. Zavallı çocuk geri döndü ve babasıyla konuşmaya çalıştı.

'Ben iyi bir kızdım, biliyor musun,' diye tekrarlayıp duruyordu. 'Ona iyi bir kız olduğumu söyle.'

Ama onun beni doğru düzgün dinlediğini hissetmedim. Kızıyla temas kurmaktan çok, nefretini üzerine yapıştıracağı bir isim istiyordu.

Ortamın şiddeti dalga dalga üzerime çöktü ve sonunda tökezledim.

'Ona kimin yaptığını sor. Adını sor,' diye ısrar etti baba, eklemleri beyaz, dişleri sıkılmış. 'Kim yaptı, kim yaptı?' Ama ruhlar aleminden sadece sessizlik vardı.

'Bu iyi değil,' dedim sonunda, 'bana onun adını vermeyecekler çünkü sana söylersem ne yapacağını biliyorum. O koltuktan kalkıp arabaya binip o çocuğu bulup öldürürsün.'

'Evet, doğru. Yapardım,' dedi baba.

751

Benzer durumlardaki birçok baba aynı şeyi tehdit etmiş olmalı ama bu adam gerçekten bunu kastetti. Bunlar boş sözler değildi.

'Peki,' dedim, 'ruhsal dünya bunu yapmana yardım etmeyecek. Ne işe yarayacak? Senin hapiste olmanla karına ve çocuklarına ne olacak? Çünkü sana olacak olan bu.'

Dinlemiyordu. 'Onunla ben ilgilenirim,' dedi. 'Sadece bana adını ver.'

Ama diğer taraftaki akrabaları daha mantıklıydı. Onun planlarına ortak olmayı reddettiler ve muhtemelen cevabı bilmelerine rağmen tek kelime etmediler.

'Üzgünüm,' oturumun sonunda polise özür diledim. 'Size yardım edemem. Ailenin başka bir üyesiyle işe yarayabilir ama korkarım baba engelliyor.'

Elbette çaresiz durumlarda yardım etmeye çalışırım çünkü en ufak bir bilgi kırıntısının bir katilin yakalanmasına ve başka bir cinayetin önlenmesine yol açma ihtimali her zaman vardır, ancak hiçbir şeyi garanti edemediğimi ısrarla vurguluyorum.

Sevenoaks Chronicle'dan kayıp bir kişiyi bulmama yardım edip edemeyeceğimi soran bir telefon aldım . Sorunları anlattım ama yine de denemek istiyorlardı. Ayrıntıları bilmiyordum ve istemiyordum ama davanın bir tür gizem olduğunu ve normal kanalların başarısız olduğunu anladım. Son çare olarak başvurdum. Bir cinayetle karşı karşıya olabiliriz diye düşündüm ve elimden geleni yapmayı kabul ettim.

Muhabir, bulmacayı çözmeye çalışırken aklını kaçırmış gibi görünen ufak tefek, gergin görünümlü orta yaşlı bir kadınla geldi . Bir teyp kurdular, muhabir not defterini çıkardı ve hepimiz koltuklarımıza yerleşip yanımızda bir fincan kahveyle birlikte olduğumuzda, ben de yayını açtım.

Bir anda kafam Alman sesiyle doldu. Almanca anlamıyorum ama içgüdüsel olarak duyduğum dilin Almanca olduğunu biliyordum.

752

‘ Almanca konuşulduğunu duyuyorum,' diye başladım tereddütle. 'Evet,' dedi bakıcım, 'Ben Alman'ım.'

Aslında hafif bir aksanı vardı ama İngilizcesi o kadar iyiydi ki nereden geldiğini söylemek imkansızdı.

Tamam, diye düşündüm, sanırım Ramanov'dan her şeyi bana tercüme etmesini istemem gerekecek, ama şaşırtıcı bir şekilde atmosfer değişti ve diğer kanıtlar kendiliğinden İngilizce olarak geldi.

Artık söylenenleri anlayabiliyordum ama mantıklı gelmiyordu.

'Yugoslavya,' dedi uzak bir ses ve dağların karışık bir görüntüsünü aldım. Şimdi, Alman bağlantısını yeni kurmuşken, neden Yugoslavya hakkında bilgi alıyordum, diye merak ettim.

'Yugoslavya hakkında bir şeyler duyuyorum, dağlar falan,' dedim, 'orada bir bağlantı olmalı.' 'Evet, doğru,' dedi kadın.

Sonra karanlıkla çevriliydim ve ne olduğunu bilmiyordum. Karanlığın içinden adamın sesi tekrar geldi.

'Anna' dedi.

'Benim,' dedi kadın heyecanla.

'Peki Willie kim?'

'O benim kocam.'

İçgüdüsel olarak kayıp olanın kocası olduğunu anladım ve diğer tarafta konuştuğum kişinin Willie olduğundan oldukça emindim, ancak bunu açıkça söylememişti. Açıkça çıkıp kesinlikle göz ardı edildiğini söylemek konusunda çok isteksizdim, ancak - bu gibi durumlarda her zaman öyle olurum. John'un kayıp olduğu, öldüğü varsayıldığı ve bir medyumun bana kesinlikle diğer tarafta olduğunu söylediği savaş yıllarını asla unutamam, oysa aslında yaralıydı ve bir savaş esiri kampındaki hastanede yatıyordu.

Hepimiz hata yapabiliriz ve bazen sesler bulanık ve belirsiz olabilir. Belirli bir kişiyle temas kurduğunuzu düşündüğünüz zamanlar olabilir.

aslında siz onların hakkında konuşan bir aile üyesine bağlanıyorsunuz.

Açık fikirli olmayı, duyduklarımı tekrarlamayı ve bunların kaybettikleri kişiye ait olup olmadığına bakıcının karar vermesini sağlamayı en iyi yol olarak görüyorum.

'Anneliesse,' dedi kulağıma gelen ses.

'Anneliesse kim?' diye sordum.

'Tam adım bu,' dedi kadın, 'ama herkes bana Anna der.'

Konuştuğum kişinin gerçekten kocası olduğu giderek daha çok duyuluyordu.

'Büyük bir gizem ve çok fazla karışıklık olduğunu hissediyorum,' diye devam ettim. 'Düştüğümü hissediyorum. Sanki dağlarda yürüyormuş ve sen yanında değilmişsin gibi hissediyorum.'

Willie tedirgin olmaya başlamıştı. 'Her şeyi otelde bıraktım,' dedi. 'Bazı insanlar bunun planlanmış olması gerektiğini söylüyor, ama nasıl olabilirdi ki? Her şeyi geride bıraktım. Giysilerimi, her şeyi.'

Bir kez daha karanlık bir izlenim ve ardından bir düşüş oldu. Titreşimi tutmak için mücadele ettim. Gerçekten sinir bozucuydu. İzlenimler o kadar karışıktı ki neyin geldiğini anlayamıyordum. Çok uzaklardan bir yerden sert bir 'k' sesi geldi. Bir isim.

'Carl... Kurt...' diye denedim.

'Kurt,' dedi kadın, 'Sevenoaks'ta yaşıyor. Willie'yi bulmak için çok çalıştı.'

Ama sesini zar zor duydum. Birdenbire kayalık bir yoldaydım ve çok yüksek sesle akan suyun sesini duyabiliyordum. Çok uzakta olmayan bir yerde bir şelale vardı.

Şimdi nihayet bir yere varıyorduk. Bunun önemli olduğundan emindim.

'Suyun aktığını duyabiliyorum,' diye yüksek sesle açıkladım, 've yakınlarda bir düşüş ve bir şelale var. Ve benimle konuşan bu adamın çok sevgi dolu bir sesi var. O öylece ortadan kaybolacak tiplerden değil. Orada sadece üç gün kaldığını ve eğer ortadan kaybolmak isteseydi,

ilk gün. Sadece dışarı çıktı ve bir daha geri dönmedi.'

'Katarina,' dedi adam kesin bir tavırla.

'Katarina kim?' diye sordum.

'Orada bulunan Yugoslav bir kızdı' dedi kadın.

O da önemliydi. Adam belli ki kaçmayı planlamadığını, intihar etmeyi de düşünmediğini kanıtlamak için can atıyordu.

'Katarina'ya sor,' dedi, 'sana gayet iyi olduğumu söyleyecektir. Depresyonda değildim.'

Ve sonra tekrar akan su vardı. Ses tüm zaman boyunca arka plandaydı. Gözlerimi kapatsam kendi oturma odamda kendi koltuğumda oturduğuma inanmam zor olurdu. Kendimi bir derenin yanındaki bir dağın yamacında gibi hissediyordum. Ve yine şelale vardı. O şelalede bir şey vardı...

'Diyor ki, düşüşten önce patikaya tırmanıyorsun, sonra bir düşüş oluyor,' dedim yavaşça. 'Ve büyük bir düşüş...'

Ama temasımın izlenimi sabit tutması mümkün görünmüyordu. Sesleri iyi alıyordum ama resimler devam ediyordu. Kayalık yol kayboldu ve bunun yerine bir isim aldım.

'Kurt çetesi.'

Kadın hafifçe soluk verdi. 'Bu Willie'nin gerçek adıydı - ama kimse bilmiyordu. Herkes ona Willie derdi.'

Adam yine heyecanlanmaya başlamıştı. Çok düzenli bir zihni vardı ve aramanın yeterince kapsamlı olmadığını hissediyor gibiydi.

'Çok sabırsızlanıyor,' diye açıkladım. 'Neden bu kadar gevşek olduklarını anlayamıyor. Sadece beş adım atmaları gerektiğini ve onu bulacaklarını söylüyor. Yugoslavya'da uğraşmayı bıraktıklarını düşünüyor gibi görünüyor.'

Gözlerimin önünde başka bir izlenim belirdi. İlginç bir şeye bakmak için eğiliyordum, sanırım bir bitkiydi ve sonra bir şey başımın arkasına çarptı. Akan suyun sesi devam etti ama buna ek olarak mağaraların kısa bir görüntüsünü yakaladım.
755
'Şelalenin hemen öncesinde tırmanıyordu ve ilgisini çeken bir şeye bakmak için durdu,' dedim yüksek sesle. 'Dağın daha yukarısında mağaralar var... Mağaraların düzgün bir şekilde arandığını sanmıyorum.'
Oturum devam etti. Daha fazla isim vardı. Adam Derek'ten, oğlundan ve kedi Jenny'den bahsetti ve hatta beyaz arabasını bile sordu. Konuşma tarzından kayıp koca olduğundan ve şüpheli koşullar altında öldürüldüğünden oldukça emindim. Nedenini düşünemedim ama bir yerlerde bir tür örtbas var gibiydi.
'Peki, ne düşünüyorsun, aşkım?' diye sordum Anneliesse'e, güç sonunda söndüğünde. 'Sence kocanla mı konuşuyorduk?'
'Ah evet,' dedi. 'Tıpkı onun sesi gibiydi.'
Daha sonra muhabir bana hikayeyi anlattı. Görünüşe göre çiftin adı Bay ve Bayan Bleyberg'miş ve son yirmi yıldır Yugoslavya'ya yürüyüş tatillerine gidiyorlarmış. Her zaman aynı bölgeye gidiyorlarmış ve oteli ve yerlileri oldukça iyi tanıyorlarmış. Hatta dilin bir kısmını bile konuşabiliyorlarmış.
Willie, Kent'teki Sevenoaks'ta saygı duyulan bir fen öğretmeniydi ve çift sakin, sıradan bir hayat yaşıyordu. Sonra Temmuz 1984'te tatil zamanı tekrar geldiğinde, Anneliesse'in annesi hastalandı ve ona bakmak için geride kalmak zorunda kaldı. Anneliesse, kocasının tek başına tatile gitmesine pek sıcak bakmıyordu ama kocası bu tatile gönül vermiş gibi görünüyordu, bu yüzden istemeyerek de olsa kabul etti.
Kaybolduğu sabah hava güzel ve aydınlıktı ve Willie otelde kahvaltı etti ve hemen ardından yürüyüşe çıktı. Kişisel eşyalarını odasında bıraktı ve akşam yemeği için geri döneceğine dair her türlü işareti verdi.
Günün ilerleyen saatlerinde iki yerli onu dağda yalnız ama neşeli bir şekilde gördü ve bir veya iki saat sonra tekrar ona rastladılar. Onlara söylediği belirli bir yolu denemişti ama çok zordu bu yüzden yola çıkacaktı
756
farklı bir yöne doğru. İyi huylu bir el sallamayla gitti ve bir daha hiç görülmedi.
Hikayenin sıra dışı yanı, Anneliesse'e kocasının kaybolduğuna dair beş gün sonrasına kadar bilgi verilmemesiydi. Bölge arandı ancak hiçbir şey bulunamadı ve Anneliesse, üzüntüsünü daha da artırmak için, bir ceset olmadan kocasının öldüğünü kanıtlayamayacağını ve bir ölüm belgesi

düzenlenene kadar tüm mali işlerinin dondurulacağını fark etti - ki bu elbette bir ceset olmadan yapılamazdı.

Karmaşa ve belirsizlik, doğal üzüntüsüne eklendiğinde, zavallı kadın için neredeyse fazla geliyordu. Tek teselli, oturumdaki kanıtların yetkilileri davayı yeniden açmaya ve başka bir arama çağrısı yapmaya ikna etmeye yetecek olmasıydı.

Evet, ruh dünyası sıklıkla bir şeyleri bulmamıza yardımcı olur — ancak bu tek yönlü bir ilişki değildir. Bazen bizden onlara yardım etmemizi isterler!

Kısa bir süre önce Bridlington'da birkaç gösteri yapıyordum ve bunu dört gözle bekliyordum. Uzun soğuk kıştan ve birkaç doz gripten sonra, bir nefes deniz havası tam da ihtiyacım olan şeydi. Güzel bir sahil otelinde kalıyorduk ve o ilk gece uzun ve dinlendirici bir uyku çekmeyi umuyordum.

Evet, dinlendirici bir uyku çektim, ama çok uzun sürmedi! Sabahın erken saatlerinde, şafak korosu başlarken, benimle konuşan bir ses duydum.
'Paul bu. Kendimi astım,' dedi.

Yarı uykulu haldeyken, bir kabus gördüğümü düşündüm. Göz kapaklarımdaki yarıklardan dışarı baktım ve rahat otel odamda oldukça güvende olduğumu gördüm. Rüya görüyorum dedim kendi kendime ve bir iki saat daha döndüm.

'Kendimi astım,' dedi hüzünlü ses yine. Ve bu sefer bunun işe yaramadığını fark ettim. Numara yapamazdım. Uyumuyordum ve rüya görmüyordum. Ses gerçekti.
Ayağa kalktım. 'Ne dedin canım? Ne dedin?'

'Kendimi astım,' dedi çocuk. 'Anneme asıldığımı söyleyebilir misin? 'Özür dilerim? Çok üzgün.'

'Peki anneni nasıl bulacağım, aşkım?' diye sordum. Nereden geldiğini veya başka bir şeyi söylemek mümkün değildi.

Diğer taraftan büyük bir çaba sarf edildiğini hissedebiliyordum. Çocuk çok uzun süre ayakta kalamazdı ve elektriği devam ettirmede zorluk çekiyordu.
'Paul,' diye tekrar duydum. Sonra, 'Plane Street.'

Uzun bir süre sessizlik oldu ve tam onun gittiğini düşündüğüm anda çok hafif bir şekilde 'Hewson' ismi duyuldu.
'Yirmi yaşındaydım,' diye ekledi. 'Shane eşyalarımı aldı.'

Hepsi bu kadardı. Eh, devam edecek pek bir şey yoktu. Paul'ün annesini nasıl bulacaktım ki? Bir adresin bir kısmını biliyordum ama Plane Street tek başına, ona eşlik edecek bir kasaba olmadan pek işe yaramıyordu.

Neyse ki o günün ilerleyen saatlerinde Hull Daily Mail'den bir muhabirle bir röportaj ayarlamıştım . Belki bir şeyler duymuş olabilirdi. Sonuçta yakın zamanda olmuş olsaydı gazetede yer alabilirdi.

Geldiğinde olanları anlattım.

'Paul adını aldım, Hewson ve Plane Street,' dedim. 'Kendini astığını ve sadece yirmi yaşında olduğunu söyledi. Bu size bir şey hatırlatıyor mu? Plane Street'in sizin bölgenizde olabileceğini düşünüyor musunuz?'

Başını iki yana salladı. 'Hayır, benim için hiçbir şey ifade etmiyor, Doris. Öyle bir hikaye hatırlamıyorum ama istersen gazeteye sorayım.'

Ofisini aradı ve gazetenin eski kopyalarını karıştırırken bekledik. On dakika sonra eşyayı buldular. Önceki cumartesi günü Paul Hewson adında bir çocuk kendini astı. Plane Caddesi'nde yaşıyordu. Ailede Shane adında biri olup olmadığını doğrulayamadılar, ancak Paul sadece yirmi yaşındaydı. Şimdi tek ihtiyacım olan o gece Hewson'ların gösterimde hazır bulunmasıydı ve Paul'ün istediğini yapabilirdim.

Aslında tam olarak o kadar düzgün sonuçlanmadı ama

fena değildi. Bayan Hewson o gece izleyiciler arasında değildi ama kuzeni oradaydı. Ona Paul'ün annesine götürmesi için biraz çiçek verdim ve Bayan Hewson'ın ertesi gece gösteriye gelmek isterse bunu ayarlayacağımızı açıkladım. İyi ki Bridlington'da iki gece geçirecektik!

Elbette, Bayan Hewson gelmek istedi ve gösterinin ikinci yarısında Paul net ve güçlü bir şekilde geri döndü. Bir önceki sabahki pratiği açıkça iletişim kurmayı öğrenmesine yardımcı olmuştu.

Bayan Hewson, mesaj başladığında mikrofona geldi ve giderek daha fazla kişi ona katıldı.

'Shane'den bahsediyor,' dedim başlarken.

'Evet, Shane onun kardeşi,' dedi Bayan Hewson.

'Ve bana cuma günü saat üçte gömüleceğini söyledi.'

'Bu doğru.'

'Donna kim?'

'Kız arkadaşı.'

Gözlerini hızla silerek, çok genç bir kız mikrofona geldi. 'Donna ve ben nişanlanacaktık, biliyorsun,' dedi Paul gururla.

'Evet, öyleydik,' diye hıçkırdı.

Sonra Paul tanıdığı birini daha gördü. 'Dave orada. Arkadaşım orada!' diye sevinçle haykırdı. 'O benim grubumda.'

Paul'un bir pop grubunda davulcu olduğu ve arkadaşı Dave'in ona çok yakın olduğu ortaya çıktı. Dave, Bayan Hewson ve Donna'ya katılmak için öne çıktı.

'Grupla çok iyi gidiyorduk ve Donna ve ben nişanlanacaktık. Delirmiş olmalıyım. Bunu yapmak için çılgına dönmüş olmalıyım,' diye devam etti Paul.

'Görünüşe göre Dave adında biriyle bir konser hakkında tartışmış,' diye açıkladım. 'Çok sevimli bir çocuktu ama çok hassastı ve biri onu üzdü.'

Ama Paul mutsuzluğun üzerinde durmak istemiyordu. 'Bu gece patronum da burada,' diye itiraf etti, 'Frank.'

759

Nitekim Frank de oradaydı ve utangaç bir şekilde sırıtarak seyircilerin arasından çıkıp mikrofonun etrafındaki küçük kalabalığa katıldı.

'Ben her zaman Frank'le arabada olacağım,' dedi Paul. 'Motosikletle dışarı çıktığında ona beni düşünmesini söyle, ben de orada olacağım.'

'Evet, arabada sık sık birlikte olurduk,' dedi Frank, onu etrafta koştururdu.

Ama en çok da Paul, kardeşi Shane için endişeleniyordu. Ne demek istediğini tam olarak anlayamadım. Shane'in kendisine ait bir şeye sahip olmasını istiyor gibiydi ama ne olduğunu anlayamadım ve Bayan Hewson da olası görünen hiçbir şey düşünemedi.

'Ne demek istediğini tam olarak bilmiyorum,' diye itiraf ettim, 'ama Shane için çok endişelendiğini biliyorum. Shane'i çok korkuttuğunu söylüyor.'

Bayan Hewson başını salladı. 'Shane henüz yıkılmadı, görüyorsun ya,' dedi. Bu kötü bir işaretti. İnsanlar ağlamadığında bu acı ve burukluğun içe döndüğü ve onları hasta edebileceği anlamına gelir. Paul'ün endişelenmesine şaşmamalı.

'Ona Paul'ün bir şeyini ver ve Paul'ün bunu sevgilisiyle birlikte almasını istediğini söyle,' dedim. 'Yardımcı olabilir.'

Ve en sonunda Paul bana cenaze töreni için çiçeklerden yapılmış güzel bir davul seti yaptırdıklarını söyledi.

'Onlara teşekkür et, bundan zevk alacağım,' dedi, 'ama anneme çok fazla para harcamamasını söyle.'

Elbette, tüm akşamı Paul'ün ailesine ayıramazdım çünkü özel bir ortam değildi ve diğer aileler de sıra istiyordu. Devam etmem gerekiyordu. Ama en azından Paul annesine ölmediğini, hala aileyle ilgilendiğini ve her şeyden önce sebep olduğu kalp kırıklığı için üzgün olduğunu kanıtlayabilmişti.

Bölüm 11

Hava durumuna bakılırsa hiç tahmin edemeyeceğiniz bir şekilde bahar mevsimiydi ve biz yine yolculuğumuza geri dönmüştük, lüks limuzinimizle otoyolda kayarak Cornwall'a doğru gidiyorduk.

Yağmur camlardan aşağı akıyordu, silecekler çılgınca çalışıyordu ama biz Sing Something Simple şarkısını coşkuyla söylerken sesimiz fırtınayı bastırıyordu .

Belki de içinden geçtiğimiz düz kırsal alandandı ya da belki de hırıltılı bir şekilde dinlediğim şarkıdandı, ama aniden hafızam geriye doğru bir takla attı - yıllar akıp geçti ve ben 32 sterline aldığımız, yan tarafında basamaklar olan eski Morris E'de yuvarlanıyordum. Terry o günlerde dört yaşından büyük olamazdı ve tatile gidecek paramız yoktu, ama önemli değildi.

Güzel yaz pazarlarında şafak vakti kalkar, Morris'i yükler ve en yakın sahil beldemiz olan Skegness'e doğru yola koyulurduk - altmış mil uzakta. Boş midelerimiz izin verdiği kadar araba kullanırdık ve daha fazla dayanamadığımızda güzel bir yere yanaşır, küçük içki sobasını çıkarırdık ve ben yol kenarında kahvaltı pişirirdim. Daha sonra sahilde Terry ile kürek çekerdik ve John onu yüzmeye götürürdü. Sonra uzun ve mutlu bir günün sonunda geri dönerdik, sesimizin yettiği kadar *Sing Something Simple şarkısını söylerdik.*

İç çektim ve pencereden yoğuşmayı sildim. İşte tam kırk yıldır bir Daimler'de dolaşıp en iyi otellerde kalıyorduk, ama hiç bu kadar

32 sterlinlik Morris marka arabamızla deniz kenarına gittiğimiz ve Terry'ye dondurma alıp alamayacağımızı iki kere düşünmek zorunda kaldığımız o günler kadar mutluyum.

Seyahat etmenin anıları canlandıran bir yanı var ve Lincolnshire'a yakın bir yerde olduğumda, sel kapıları gerçekten açılıyor. Grantham, tabii ki, benim memleketim ve küçük bir kız olduğumdan beri çok değişmiş olsa da, geriye gittiğimde sanki bir zaman makinesine adım atmış gibi oluyorum.

En son orada olduğumda uzun zamandır kayıp olan kuzenim Ron Sutton ile karşılaştım ve içeri girdiğinde karnım aniden döndü, çünkü bu günlerde babama o kadar çok benziyordu ki sanki babam odaya girmiş gibiydi. Ron'un kesinlikle bir Sutton olduğunu söyleyebilirsiniz.

Ron harika bir karakter. Grantham'daki herkes onu tanır. Altmış dokuz yaşında, iki yaşında bir çocuk gibi çitlerden atlar ve deri ceketi ve kaskıyla mopediyle etrafta yarıştırır. Etkisi, Ron'un diş takmaması gerçeğiyle biraz bozulur, ancak insanlar nerede olduklarını sorduğunda şöyle der: 'Norton

Sokağı'nda yaşadığımızda onları bir reçel kavanozunda bırakmıştım. Sanırım evler yıkıldığında hala oradaydılar.'

Hiç umurunda değil. 'Ne istersem yiyebilirim. Turşu soğan, her şey,' diye ısrar ediyor ve o da yiyebilir. Çok sert diş etleri olmalı.

Ron zamanında, tıpkı babam gibi, biraz kaçak avcılık yaptığı biliniyordu. Ben küçük bir kızken, babam bir hafta boyunca ortadan kayboldu ve bana Lincoln'e gittiği söylendi. Bu oldukça doğruydu, ancak daha büyük olana kadar kaçak avcılık nedeniyle Lincoln hapishanesine gönderildiğini öğrenmedim.

O günlerde çok fakirdik ve insanların geçimini sağlamak için kaçak avcılık yapması oldukça yaygındı. Babam bu konuda oldukça açıktı.

'Evet, Lord Brownlow'un arazisinde serbestçe dolaşan tavşanlar varken ailemin aç kalmasını görmektense 7 gün daha hapse girmeyi tercih ederim,' derdi.

Ron resepsiyonda sırıtarak dururken her şey geri geldi

762

George Oteli'nin önünde, kaskı elinden sarkıyordu.

'Az önce satışa gittim,' dedi bana. 'Birkaç iyi şey ucuza gidiyordu.'

Ve bir kez daha konuşan babam olabilirdi.

- Babam açık artırmaları ve pazardaki 'taşlar' dediğimiz şeyleri severdi. Grantham eski bir pazar kasabasıdır ve çiftçiler cumartesileri tüm ürünlerini getirirlerdi. Bir tarafta sığırlar, sonra tüm evcil hayvanlar, yavru köpekler, kediler ve kafesteki kuşlar, sonra büyük mobilyalar ve sonra 'taşların üzerine' serilmiş küçük eşyalar vardı - ortada kutularla dolu masaların olduğu korkuluklarla çevrili küçük alanlar.

Babam taşlara doğru çekilirdi ve peşinde olduğu şey saatti. Saatlere karşı bir zaafı vardı. Evimizde o kadar çok saat vardı ki inanılmazdı. Sokağın başından saatli bomba gibi tıkırtısını duymuş olmalısınız. Şimdi geriye dönüp baktığımda neden onları saklamadık diye düşünüyorum? Şimdi bir servet değerinde olurlardı. Çınlayan saatler ve büyükbaba saatleri vardı, aklınıza ne gelirse bizde vardı. Babam, eğer çalışmıyorlarsa onları ucuza alırdı. Çalışır hale gelene kadar uğraşırdı ve sonra, çoğu zaman, biri belirli bir saati beğendiğinde, 'O zaman senin olsun,' derdi.

Hepsini verdi.

Ama ne kadar saatimiz olursa olsun, babam pazara karşı koyamadı. Hatta o kadar çok sevdi ki, bildiğim kadarıyla diğer taraftan ziyaret etmeye devam etti.

Grantham'daki herkes gibi John ve ben de cumartesi günleri pazarda alışveriş yapardık. Grantham'da eski bir söz vardı, yıllardır görmediğiniz

eski dostlarınızdan biriyle buluşmak isterseniz, cumartesi günü Grantham pazarına gidin ve emin olun, bir yerlerde onlarla karşılaşırsınız.

John ve ben Terry ile birlikte alışverişe gider ve sohbet ederdik, sonra etrafa bir göz atmak için taşların üzerindeki açık artırmalara doğru yürürdük. Bir gün ayakta durup bakıyorduk

763

korkuluklardan geçerken içerideki masanın üzerinde duran büyük bir karton kutuyu fark ettim. İncelemenize izin verilmiyordu, teklif vermeniz ve en iyisini ummanız bekleniyordu. Çılgınca görünüyordu. Yani kim içinde ne olduğunu bilmeden bir karton kutu için teklif verirdi ki?

Ben bu çılgınlığa başımı sallamakla meşgulken babamın sesini net bir şekilde duydum.

'Şu kutuyu satın al, Dol,' dedi kararlı bir şekilde.

Ve ben tereddüt etmedim. Babam o ses tonunu kullandığında, söyleneni yapardınız — vefatının üzerinden otuz yıldan fazla zaman geçmiş olsa bile.

'O kutuyu satın alacağım, John,' diye yüksek sesle duyurdum.

John bana sanki güneşte çok uzun kalmışım gibi baktı. 'Aptal olma. İçinde ne olduğunu bilmiyorsun.'

'Biliyorum, ama ben de teklif vereceğim,' diye ısrar ettim ve hemen gittim.

Benim gibi pervasız olan çok sayıda insan olduğu açıktı çünkü teklifler giderek arttı ve sonunda on şiline ulaştı, ki o günlerde bu çok büyük bir paraydı. On şilin! İlk endişe sancısıyla düşündüm. Ama babam yapmamı söylemişti ve o kutuda uygun fiyatlı bir şey görmüş olmalıydı.

Elimi havaya kaldırdım. 'Evet, on şilin!' diye seslendim, elimi fark etmemiş olabilirler *diye .*

Ve mucizevi bir şekilde herkes çekildi ve kutu benim oldu. John inanmaz bir şekilde başını salladı, böylesi bir savurganlık karşısında neredeyse konuşamaz hale gelmişti ve itiraf etmeliyim ki ben de birkaç çekincem vardı.

'Diyelim ki eski giysilerle veya alçı süslerle dolu,' diye düşündüm dehşet içinde. Ama başımı dik tuttum ve sanki kutunun hazineyle dolu olduğundan eminmişim gibi on şilinimi güvenle uzattım. Eve giderken midemde kötü bir çırpınma hissi vardı ve John kapıyı açar açmaz içeri koştum.

Kutu mutfak masasının üzerine düştü ve hemen kapağını açıp gazete kağıdını yırttım.

764

Sonra rahatladım ve yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi. İyi yaşlı babam. Beni hayal kırıklığına uğratmamıştı.

'John, şuna bak!' diye seslendim ve kutudan gümüş bir Kraliçe Anne çay takımı, ardından da güzel oymalı fildişi saplı bir gümüş çatal bıçak takımı çıkardım.

O kutu bir Tanrı lütfuydu. Yatağımın altına koydum ve gerçekten zor durumda olduğumuzda satmak için bir parça gümüş aradım. Gümüşlerim bizi epeyce zor zamanlarda idare etti.

Babamın bizimle satışlara gitmeye devam ettiğinden eminim çünkü bir yıl kadar sonra aynı şey tekrar oldu, sadece bu sefer karton bir kutu değildi, bana teklif vermemi söylediği mühürlü bir mücevher kutusuydu. Eve götürdüğümde güzel mücevher parçalarıyla dolu olduğunu keşfettim.

Sanırım bir servet değerinde değillerdi ama ben ne yapacağımı bilemediğim ve haftanın sonuna kadar nasıl idare edeceğimi bilmediğim bir zamanda bir iki şilin kazandırdılar.

Ron ve ben eski günleri yad ederek harika vakit geçirdik. Bir zamanlar evi benim için ikinci bir yuva gibiydi ve Ron'un annesi, Aggie Teyze, ben küçük bir kızken bana karşı çok iyiydi. Dantelle ilgili bir şeyi vardı Aggie Teyze'nin ve resimlerinin ve aynalarının üzerine danteller asardı ve şömine rafına danteller asardı. Aslında dantelin asılabileceği her yerde, Aggie Teyze dantel asardı.

Çok nazikti. Eşiği geçtiğinizde söylediği ilk şey, "Aç mısın? Yemek yedin mi kızım?" olurdu. Ve sadece bir parça ekmek ve damlayan bir şey olsa bile her zaman yiyecek bir şeyler olurdu. Ve on dört yaşındayken, işe yeni başladığımda ve eve yerleri ovmaktan çatlamış ve kanayan ellerimle döndüğümde, onları vazelinle ovalayan ve benim için bandajlayan Aggie Teyze'ydi.

Bir gün otelden çıkıp Daimler'e bindiğimde ve Ron'a el salladığımda, bir hanımın bana, 'Ron Sutton gibi bir akrabayı nasıl buldun?' demesiyle şaşkına döndüm.

Ona hayretle baktım. Fakir bir aileden geliyorum ve bunu kabul etmekten utanmıyorum. Ron gibi ben de bir Sutton olmaktan gurur duyuyorum. Bu beni çalışkan ve kendi kendime yeten biri yaptı. Yıllar önce Arnhem'den kafasında bir yarayla eve geldiğinde, John fabrikada çalışamayacağını anladı. Makinelerin gürültüsü onu çileden çıkarıyordu. Huzura, sessizliğe ve açık havaya ihtiyacı vardı, bu yüzden Stamford'un hemen dışında özel bir okulda bahçıvan olarak işe girdi.

Konaklama sağlandı ve her şeyden biraz yapmam gerekiyordu — temizlik, müdirenin yerine geçme, arada sırada biraz yemek pişirme. Mülakat sırasında bize ana binanın içinde hoş, küçük bir daire gösterilmişti, ancak mobilyalarımızla geldiğimizde, kiraladığımız evi terk ettiğimizde, ev sahibi

kızlarla birlikte bir erkeğin eve girmesine izin veremeyeceğini, bu yüzden bizi araba evine yerleştireceğini söyledi.

Gözlerimize inanamadık. Burası daha önce ahır olarak kullanılmıştı. Kediler kadar büyük fareler vardı ve düzgün bir yemek pişirme olanağı yoktu. Başka bir kadın hemen geri dönüp Grantham'a geri dönebilirdi ve onu kim suçlayabilirdi ki — ama ben bir Sutton ve Sutton'dım, diye karar verdim, dayandım. Grantham'daki teknelerimizi yakmıştık. Fabrika işi John'u hasta ediyordu. En iyisini yapmamız gerekiyordu.

Yeri tepeden tırnağa kadar temizledim. İdare ettim ve ters çevrilmiş elektrikli bir ateşte tavada Yorkshire pudingi yapmayı öğrendim. Hayatta kaldık ve John daha iyisini bulana kadar altı ay dayandık.

Ben ve Ron da bu şekilde yetiştirildik ve yıllar boyunca ne kadar maddi şeyler toplarsak toplayalım, biz hala aynı insanlarız. Öyleyse neden Ron Sutton gibi bir kuzenim olmasın ki?

Evet, seyahat beni anılar şeridine götürüyor ama bu, bugünün geçmiş kadar ilginç olmadığı anlamına gelmiyor. Cornwall da aynı şekilde

İnsanların bana söylediği kadar güzeldi. Çitler tereyağlı çuha çiçeğiyle doluydu, her bahçede nergisler vardı ve küçük hasır çatılı evler gerçekten canlanan çikolata kutusu kapakları gibi görünüyordu. Yağmur için üzücüydü ama akan pencerelerden güneş çıktığında güzel olacağını görebiliyordunuz.

- Otel rezervasyonunda biraz zorluk yaşanmıştı. Laurie uygun bir yer bulmuştu ama aradığında şüpheli görünüyorlardı.

'Siz bir grup musunuz?' diye sordu resepsiyon görevlisi.

'Sanırım öyle,' dedi Laurie, 'dördümüz varız.'

Resepsiyonist bunun sayılıp sayılmayacağından emin değildi. 'Müdüre sormanız gerekecek,' dedi.

Yönetici de pek cesaretlendirici değildi.

'Doris Stokes,' dedi. 'Hiç duymadım.'

Yine de, Laurie yazılı onay gönderirse her şeyin yoluna gireceğini kabul etti. Laurie mektubunu yazdı ama ayrılmadan hemen önce bir şüphe onu tekrar oteli aramaya yöneltti, sadece emin olmak için.

İyi ki de öyle yapmış, çünkü odalar başkalarına kiraya verilmiş.

Belki basit bir hataydı ama müdürün bizim gibilerin orada kalmasını istemediği hissine kapıldım. Belki de otele hayalet getireceğimi veya odamda garip seanslar düzenleyeceğimi düşünüyordu!

Cesaretini kaybetmeyen Laurie bize Newquay'de başka bir yer buldu, ancak alacağımız tepki konusunda biraz endişeliydim. Belki de Cornwall'da hoş karşılanmazdık.

Bu ne kadar yanıldığınızı gösteriyor. Newquay'deki otelde daha nazik olamazlardı. Müdire hanım, ellerinin kirli olmasından dolayı özür dileyerek bizi karşılamaya geldi.

'Seradaki bitkileri saksıya ekiyordum,' diye açıkladı. Sonra yedi saatlik yolculuktan yorgun yüzlerimize baktı. 'Sanki biraz çaya ihtiyacınız varmış gibi görünüyor,' dedi. 'Gelin ve yerleşin, size bir saksı getireyim. Bay ve Bayan Stokes'u

767

'Bu gece düğünümüz var ve ana binadan uzakta daha sessiz olur,' dedi ve bizi dışarı çıkardı, sanki kalmaya gelen eski dostlarmışız gibi sohbet ettik.

Villa, bahçe içinde sevimli küçük bir evdi ve biz daha valizlerimizi bırakmadan, müdire hanım elinde bir tepsi çayla geri döndü.

'Şimdi unutma. İstediğin bir şey olursa araman yeterli.'

Çok telaşlı bir ziyaretti. Save the Children Fund'a yardım amacıyla St Austell'deki bir okul salonunda bir yardım gösterisi yapmak için Cornwall'a gitmiştik, orada aynı amaç için bize bir çek de verilecekti. Laurie, her şeyi organize eden ve tüm düzenlemeleri yapan adamın bize verilen telefon numarasından ulaşılamadığını gördüğünde telaşlı birkaç an yaşadık. Bu kadar yolu boşuna geldiğimize dair panik dolu vizyonlar gördük, sonra Ramanov mantıklı bir tavsiyede bulundu.

'Radyo istasyonuyla iletişime geç. Onu bulacaklar.'

'Harika,' dedi Laurie ve gerçekten de yerel radyodan SOS mesajının yayınlanmasından bir saatten biraz fazla bir süre sonra organizatör bizi aradı.

Cornwall'dayken yapmam gereken bir oturum vardı. Görünüşe göre oturum alabilmek için aklına gelen her yolu deneyen bir kız vardı. Hatta *Fix It'e bile yazmıştı.* Ondan sonra onu geri çeviremeyeceğimi hissettim, özellikle de bölgede olacağım için, bu yüzden gelip beni görmesi için onu davet ettim.

Üçü geldi, mektubu yazan Phyllis ve diğer iki kız, Pat ve Nicola. Tam bir karışıklıktı, ruhani insanlar hepsiyle konuşmak istiyordu, ama çoğunu halletmeyi başardık. Phyllis'in kocası Peter'ın badminton oynarken aniden kalp krizinden öldüğü ve Peter'ın Pat ile akraba olduğu ortaya çıktı.

'O benim kızkardeşim' dedi bana.

Peter'ın anne ve babası Bertram ve Ivy de merhaba demek için geri geldiler ve sonra garip bir kelime duymaya devam ettim.

768

'Catshole'a çok benziyor. Görmezden gelmeye çalıştım ama bana geri göndermeye devam ettiler. Ne yapacağımı bilemedim. Bana biraz kaba geldi ama çok ısrarcıydılar, riske atmaya karar verdim.

'Bak, bundan ne çıkaracağımı bilmiyorum,' diye itiraf ettim, 'ama Catshole gibi bir şey duyuyorum. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum...'

'Evet Catshole!' diye haykırdı Pat sevinçle. 'Orası bir yer. Eskiden orada yaşardık!'

Oturmaktan oldukça memnun görünüyorlardı ama etrafta oyalanacak zaman yoktu, St Austell'e gitmemiz gerekiyordu. Uzun elbisemi giydim, arabaya geri döndüm ve her iki tarafında dik yeşil setler olan dar sokaklarda yola koyulduk. Hala yağmur yağıyordu. Eğer böyle devam ederse uzun elbise değil paletlere ihtiyacım olacak, dedim kendi kendime. Saçlarım hakkında endişelenmeyi çoktan bırakmıştım. Nemli havalarda tıpkı bir gollywog gibi gidiyordu ve ben de kedinin sürüklediği bir şeye benziyordum. Ama St Austell'de bunun hiç önemi yoktu. O kadar harika bir akşam geçirdik ki, o okul binasında o kadar çok sevgi yaratıldı ki, onu ulusal şebekeye bağlayabilseydiniz Cornwall'ı aydınlatırdık!

Sahne için epey uğraşmışlardı ve muhteşem görünüyordu. Altı çiçekçi dükkanını boşaltmış olmalılar. Bana hediye etmem için küvetler dolusu nergis ve büyük çiçek sepetleri vardı. Işıklar kısıldığında bile parlak altın renginde parlıyordu ve spot ışıkları yandığında ışıldıyordu.

Hiç kimse dışarıda bırakılmadı. Seyirciler içeri girdiğinde onlara beyaz karanfiller sunuldu ve bana da güzel bir sarı gül buketi verildi.

Atmosfer en başından itibaren harikaydı ve sesler akıyordu. Özellikle bir tanesi aklımda kaldı çünkü hepimiz için bir dersti.

Richard adında bir çocuk geldi, kendi canına kıydığı için çok üzgündü. Lynne'i aradığını söyledi ve Stephen da Lynne ile gitti.

Hemen bir kadın öne çıktı.

769

'Ben Lynne'im,' dedi. 'Stephen benim oğlum ve Richard da ruhen oğlum.'

'Richard çok sıkıntılı,' diye başladım nazikçe.

'Evet, Doris,' dedi kadın, 'kendini vurdu.'

Oldukça sakin görünüyordu, bu yüzden devam ettim.

'Yanında bir kız var.'

'Evet, o benim kızım olacak, boğuldu.'

Duyduğum tüm bu trajediye inanamayarak durakladım. 'Ve onlara yeni katılan bir genç daha var, o da gitti ve... Aman Tanrım, onun da kendini aldığını söylemeyin...'

'Evet,' dedi kadın, 'o benim yeğenim Kevin. Üç gün önce kendi canına kıydı.'

Dehşet büyüdü. Giderek daha fazla isim geldi ve kadın hepsini tanıdı, üzücü hikayelerini tek tek sıraladı, 'Ah evet, kendini ele geçirdi, bunu o yaptı...' Ta ki sonunda neredeyse konuşamaz hale gelene kadar. Bazı

insanlar ne kadar da büyük bir trajedi yaşıyor, diye düşündüm ve yine de bu kadının yüzü dingindi ve gülümsemeyi başardı.

'Doris, senin gibi ben de her günü ayrı ayrı yaşıyorum,' dedi, 'Bunun bir nedeni olmalı.'

Böyle bir cesarete hayran kalmalıydım. Ne kadar da harika bir tavır. Elbette kesinlikle haklıydı, ama aynı durumda her şeyin bir sebeple gerçekleştiğine güvenip inanma gücüne sahip olup olmayacağımı bilmiyorum.

O gece büyük bir sevgi ve fedakarlık vardı. Daha sonra Maria ismini aldım. 'Maria kim?' diye sordum.

'Benim,' dedi mikrofona doğru yürüyen bir İtalyan kadın.

Oğlunu geri aldım ve onunla konuşurken elime serin ve düğümlü bir şeyin konduğunu hissettim. Bir tespihti.

'Elime bir tespih koydu,' dedim, 'o zaman sen de ona bir tespih koymuş olmalısın.'

Maria yıkıldı. 'İşte bu, bilmek istediğim tek şey buydu,'

Rahatlayarak hıçkırdı, oğlunun hâlâ yakınlarda olduğunu kanıtlayan tek kanıtı elde ettikten sonra kenara çekilip bir başkasının sırasını beklemeye razıydı.

Aynı bencil olmayan tavır herkesi etkiledi. Akşam vakti güzel bir bebek için çekiliş düzenlediler ve daha sonra sınıflardan birinde bir fincan çay içerken kazanan gelip beni görüp göremeyeceğini sordu. İçeri girdi, yüzünden yaşlar akıyordu, muhteşem bebek kollarındaydı.

'Doris, kızım henüz on altı aylık, bunun için çok küçük,' dedi. 'Bunu Save the Children Fund'a bağışlamanı istiyorum.'

Bebek muhteşemdi, gümüş organzinden yapılmıştı ama bir çocuğun soyunabileceği bir bebeğe sahip olmayı tercih edeceğini düşündüm. Bu yüzden eve vardığımızda zeki bir arkadaşımdan çıkarılıp tekrar giyilebilen bir giysi ve iç çamaşırı seti yapmasını istedim, böylece bebeği korkmuş küçük bir kızın oynaması için Westminster Hastanesi'ndeki kemik iliği ünitesine verebilirdim.

St Austell'de daha güzel sürprizler vardı. Gösteri sona erdiğinde, iki küçük çocuk sahneye çıktı ve televizyonda gördüğünüz dev havuz çekleri gibi, aralarında 2.000 sterlinlik dev bir çek taşıdılar. Bunu bana Save the Children Fund için sundular, sonra gittiler ve sadece büyük bir kutu Cornwall tatlısının ağırlığı altında sendeleyen küçük bir kız olan Tracey ve Cornwall çanak çömleğinden oluşan bir kahvaltı seti taşıyan küçük çocuk Stephen ile geri döndüler. Cornwall'dan bana saklamam için hediyeler.

Sonra bir adam ayağa kalktı ve benim için özel olarak bir şiir yazdığını söyledi. Adı Basil Thorne'du ve şiiri okumak için sahneye geldi. Şöyle oldu;:
Cornwall'ın mistik ve büyülü cazibesi, Doris, seni kocaman kollarla
karşılıyor, Senin armağanına, içinde hala şüpheler barındıranları
güçlendirmek için ihtiyacımız var.
771
İçimizdeki gücün daha fazlasını bilmek istiyoruz,
Bunu akrabalarımızdan ve dostlarımızdan alabilirsiniz,
Buna çok inanıyoruz ve bunun doğru olduğunu biliyoruz.
Ruhlar düşüncelerini sizin aracılığınızla iletirler.
Armağanlarımız çoktur, çeşitlidir ve ücretsizdir,
Aynı ağacın farklı dalları,
Hepimiz bize verilen armağanlardan en iyi şekilde yararlanmalıyız. sahip
olmak,
Ve onları zayıfları ve üzgünleri güçlendirmek için kullanın.
Kesin olan bir şey var ki, her zaman biz seçmiyoruz.
Doğru yol , yeteneklerimizi en iyi şekilde kullanmaktır.
Ziyaretinizin bir şekilde faydalı olmasını umuyoruz.
Bugün halkımıza konuyu açıklığa kavuşturmak istiyoruz.
Ve şimdi sevgili Doris, hemen söyleyelim:
Bugün aramızda olmanız çok güzel,
Çok uzun süre bekledik, dinleyin, dua ediyoruz,
Bir dahaki gelişinizde de burada kalmanızı umarız.

Sonra bana kalın krem rengi sarı kağıda güzelce yazılmış bir kopyasını verdi. Ama bu son değildi. Basil sahneden ayrıldığında iki genç kız, Karen Retallick ve Norma Arthur, kendilerinin yazıp bestelediklerı bir şarkıyı söylemek için sahneye çıktılar. Bu özel bir karşılama şarkısıydı ve nakarat şöyleydi: 'Biz Cornwall halkından pastalar ve krema diyarına hoş geldiniz.'

Bitirdiklerinde gözlerim o kadar yaşlarla dolmuştu ki sahneyi zar zor görebiliyordum. Kendimi oldukça bunalmış hissettim. Yolculuk uzun ve yorucuydu ama St Austell'de bana gösterdikleri sevgi her milin karşılığını verdi.

Ve tam salondan çıkmak üzereyken, seyircilerin arasından bir adam bana doğru eğildi ve, ' *Don Lane Show'a ne dersin,* Doris?' diye sordu.

Şaşkınlıkla durdum. *Don Lane Show* düşüncelerimden o kadar uzaktı ki yanlış duyduğumdan emindim.
772
'Affedersiniz?'
' *Don Lane Show'da,' diye* tekrarladı adam, 'Doris, seni en son Avustralya'da görmüştüm!'

Gülümsemeden edemedim. Ne kadar da küçük bir dünya. Tüm bu yaygaranın başladığı günü hatırlamak için Cornwall'a kadar gelmiştim — Avustralya'daki *Don Lane Show'a çıktığımda.*

Otelimize döndüğümüzde, müdür hanım villanın ışıklarının yandığını, masanın soğuk et ve salatalarla dolu olduğunu ve yataklarımızı ısıtan sıcak su torbaları olduğunu görmüştü. Mükemmel bir akşamın mükemmel sonuydu.

Üstüne üstlük, ertesi sabah ayrılırken yağmur gerçekten durdu ve güneş çıktı. Arabayla uzaklaşırken koy tamamen mavi ve parlıyordu ve suda siyah beyaz penguenlere benzeyen şeyler görebiliyordum.

Penguenler mi? Cornwall'da diye düşündüm! Ama yaklaşınca siyah beyaz ıslak giysiler içinde sörf yapan küçük oğlanlar olduklarını gördüm!

O baharda yolda çok fazla zaman geçirmiş gibi görünüyorduk ve kat ettiğimiz mil sayısını düşünmekten korkuyorum. Ülkenin bir ucundan diğerine geçtik ve tekrar geçtik ve St Austell'deki yardım gecesinin yanı sıra Yorkshire'daki bir edebiyat yemeğinde konuşmam istendi.

Kulaklarımız tıkanana kadar bataklığa doğru ilerledik ve yükseklik korkum olduğu için pencereden dışarı bakmaya bile cesaret edemedim.

'Yorkshire dediğinde, Laurie,' dedim bir uçurumun yanından geçerken, 'bir yerlerdeki kasabayı kastettiğini sanmıştım.'

'Ben de öyle,' dedi Laurie.

Ama sonunda bataklıkların derinliklerinde güzel bir eski dünya otelinde bulduk kendimizi. Çok hoş bir yerdi, her yer kirişli ve büyük odun ateşleri vardı ve akşam yemeğinden önce odalarımızda biraz kestirmek için zamanımız vardı.

Yedi kırk beşte aşağıdaki bara gittik.

herkes buluşuyordu ve gözlerimize inanamıyorduk. İnsanlar omuz omuza tıkış tıkıştı ve yemek odasına fazladan masalar taşınıyordu. Bu kadar insanı nasıl sıkıştırdıklarını bilmiyorum ama bizim Daimler'i süren Robbie o kadar sıkışmıştı ki sadece sol elini kullanabiliyordu! Daha sonra bize, geçerken bir veya iki havucu yakalayabilmiş ama hepsi bu kadardı!

O geceki diğer konuk Johnny Morris'ti. Onun bazı hayvan hikayeleri anlatmasını bekliyorduk ama bunun yerine kesinlikle bir değişiklik yaratan *Floral Dance'i söyledi* . Johnny Morris'i şarkı söylemekle ilişkilendirmezsiniz.

Sonra sıra bana geldi. Daha önce hazırlanırken Cocklin ismini duymuştum ve edebiyat yemeğindeki insanların benim hakkımda ne düşüneceklerini bilmesem de ismimi bilen biri olup olmadığını sordum.

'Evet, benim,' diye şaşkınlıkla seslendi bir kadın. 'Ben Bayan Cocklin'im.'

Kocası da oradaydı ve görünüşe göre kocası çok isteksizce gelmişti.

'Tamam, dışarı çıkıp bir akşam geçireceğim,' demişti, 'ama bu tamamen saçmalık.'

Bayan Cocklin'le sohbet ediyordum ki aniden bir kadın sesi bizi böldü.

'Bu arada,' dedim, 'Lizzie adında bir kadın var burada ve kocanızı istiyor.'

Yanındaki adam, şaraptan ve tüm o insanların yarattığı sıcaklıktan biraz kızarmış bir halde, yüzünde şaşkın bir ifadeyle ayağa kalktı.

'Buna inanamıyorum. Buraya gelirken karıma, annemin geri dönme şansı varsa geri döneceğini söyledim ama öyle bir şans yok. Ve sen ona ulaşmaya çalışıyorsun. Kimse ona Elizabeth demedi. Her zaman Lizzie'ydi.'

Yola koyulduk. Ashley adında bir çocuk annesine geri döndü. Sonra Mrs Turner vardı.

'Ronnie kim, hayatta mı?' diye sordum.

"Ronnie benim kocam," dedi çok şaşırmış bir sesle

774

Sanırım Ronnie'nin bana masanın altından bir not falan uzattığından şüpheleniyordu.

Devam etti ve odamıza gizlice girebilmemiz neredeyse gece yarısına denk geliyordu. Ayakkabılarımı daha yeni çıkarmıştım ki kapı çaldı. Organizatördü.

'Üzgünüm Bayan Stokes ama kitap imzalamanız gerekiyordu. Uzun bir kuyruk var.'

Bu yüzden geri döndüm ve sabahın birine kadar kitap imzaladım. Hayatımda yediğim en uzun akşam yemeğiydi!

Bir veya iki ay sonra ajandada yine güzel bir gezi vardı, bu sefer Portsmouth'a. Ne yazık ki oraya vardığımızda çok yorgundum — ama bu benim hatamdı.

Portsmouth ziyareti tesadüfen *Psychic News* akşam yemeği dansıyla aynı zamana denk geldi. Şimdi, John ve ben iş dışında neredeyse hiç dışarı çıkmıyoruz. Görev gereği çok fazla seyahat ediyoruz ve çok sayıda etkinliğe katılıyoruz, bu yüzden boş zamanlarımızı evde boş boş oturarak geçirmeyi seviyoruz. İzin günlerimizde yapmak istediğimiz son şey şık kıyafetlerimizi giyip dışarı çıkmak!

Psychic *News* akşam yemeği dansı yılın tek istisnası. Eski arkadaşlarımızla buluşma, iyi bir dedikodu yapma ve canımız isterse saçımızı salma şansımız var ve bunu asla kaçırmıyoruz. Özellikle bu yıl eğlenceli olacaktı, biliyordum çünkü Russell Grant gidecekti ve Derek Jameson onur konuğuydu ve konuşmayı yapacaktı ve Derek'in mizah anlayışını bildiğim için, bunun histerik olması kaçınılmazdı.

Harika vakit geçirdik. Her dansta dans ettim ve sonrasında Portsmouth'a doğru araba kullansak bile sonuna kadar ayrılmadık. Ayrıldığımızda

ayaklarım beni öldürüyordu. Elbette tamamen benim hatamdı ama ertesi gün seyircilere söylediğim gibi, yakışıklı genç adamlar gelip sizden dans etmenizi istediğinde, mümkün olduğunda içeri girmelisiniz!
Oradan yola çıkabilseydik, o kadar da kötü olmazdı ama o noktada ben
775
Haplarımı geride bıraktığımı keşfettim. Haplarım hayati önem taşıyor. Ruhsal hemşireyken bir hasta tarafından yaralandıktan sonra tiroid bezim çıkarıldığı için hayatımın her günü onları almak zorundayım.

Bir an onları almak için ta eve kadar gitmemiz gerektiğini düşündük, ama sonra Laurie'nin aklına bir fikir geldi.

Hastaneye uğrayalım. Sana biraz verirler, Doris.'

Hastane hemen köşedeydi ve evet, her şey yolunda gidecek ama doktora görünmem gerekecek dediler. Bu yüzden içeri tüm şıklığımızla girdik, ben uzun elbisemle, John da şık takım elbisesiyle ve yarım saat acil serviste oturduk. Artık gece yarısını çoktan geçmişti ama danstan o kadar heyecanlanmıştık ki uyanıktık.
Sonunda doktor beni çağırdı.

'Aslında seni görmeme gerçekten gerek yoktu,' diye itiraf etti, 'ama seni radyoda ve televizyonda duydum ve seninle tanışmak istedim!' Ama bizim için ilaçları o ayarladı ve sonunda yola çıktık.

Eh, diye düşündüm, bir buçuk saat daha ve otelimizde sıcacık ve rahat bir şekilde uyuyacağız. Bu, medyum olsanız bile ne kadar yanıldığınızı gösteriyor! Londra'dan çok da uzak olmayan bir yerde yolda kötü bir kazaya denk geldik ve ambulansların ve kurtarma araçlarının durumu temizlemesini beklerken bir saatten fazla orada oturduk.

Aman Tanrım, bu gece zavallı bir ruh bunu başardı, diye düşündüm. Homurdanamazdın. Sadece orada oturdun, güvende olduğun için şükrettin.

Sonunda sabahın dördünde otelimize vardık. Yorgunluktan neredeyse sendeleyerek John ve ben odamıza girdiğimizde bizi meyve dolu büyük bir karşılama sepeti ve Doris Stokes'a hitaben yazılmış bir mektup karşıladı.

'Aman Tanrım, burada olduğumu kim bilebilir?' dedim John'a. 'Sadece iki gece buradayız.'

Ama bu, bana bir oturum için yalvaran yürek parçalayıcı bir mektup değildi; sadece Baş Muhasebeci'nin kitapları çok beğendiği için bana teşekkür eden küçük bir notuydu.
776
Beklendiği gibi macera dolu gecemizin bedelini kalktığımızda kendimizi özellikle halsiz hissederek ödedik. Eh, sana hakkını vermişim, Doris, dedim kendi kendime. Eğer on sekiz yaşında biri gibi bütün gece dans edeceksen ne bekliyorsun ki! Ama gösteri yaklaştıkça komik olmaktan çıktı.

Nasıl yapacağımı bilmiyorum, diye düşündüm, isteksizce hazırlanmak için uzaklaşırken. Ama her zaman yaptığım gibi tiyatroda işleri yoluna koymak için birkaç parça kırıntı umuduyla banyoda televizyonu açtığımda, içeri küçük bir çocuk girdi. Yaklaşık on yaşındaydı, orta yaşlıydı ve önünde yazı olan bir tişört giymişti.

'Merhaba aşkım' dedim yüzümü kurularken.

'Kittiwick,' dedi çocuk, sonra 'Sylvia,' ve biraz sonra, tam gidecekken 'Brent,' dedi.

Bir yer mi yoksa bir isim mi olduğunu anlayamadım ama kaybolduğunda başımı banyo kapısından uzatıp John'u çağırdım.

'Hatırlamama yardım edebilir misin, aşkım? Bu gece için. Kittiwick, Sylvia ve Brent.'

'Kittiwick, Sylvia ve Brent,' diye tekrarladı John. 'Pek bir şeye benzemiyor.'

'Hayır, biliyorum ama o küçük bir çocuktu ve eminim annesi de bu gece seyirciler arasında.'

O akşam tiyatroya giderken trafik ışıklarında durduk ve yanımıza kırmızı bir araba yanaştı. İçeride dört genç vardı ve bizi fark ettiklerinde 'Merhaba Doris!' diye bağırmaya ve biletlerini bize doğru sallamaya başladılar.

Işıklar değişti, kırmızı araba hızla ilerledi ve aniden arka camda büyük bir kağıt belirdi:

'Seni seviyoruz, Doris!' Çocuklar hâlâ el sallayıp bağırarak bizi tiyatroya götürdüler.

Böylesine sıcak bir karşılamadan sonra tiyatro müdürünün biraz soğuk olduğunu görünce şaşırdım. Anlayamadım. Daha önce Portsmouth'a gitmiştim ve her şey yolunda gitmişti ama bu müdür orada hiç olmamıştı.

zaman belki de bilmiyordu. Ya da belki de sadece Pazar günü çalışmak zorunda olduğu için sinirliydi. Ne hissettiysem bizi gördüğüne pek de memnun görünmüyordu.

Neyse ki seyirciler onun duygularını paylaşmıyor gibiydi. Sahneye çıktığımda sadece alkışlamadılar, ayaklarını yere vurup tezahürat ettiler. Dahası, Sylvia seyirciler arasındaydı ve küçük çocuğun ziyaretinin anlamı netleşti.

Sylvia Kittiwake Close'da yaşıyordu, on yaşındaki oğlu Matthew'u kaybetmişti ve arkadaşının adı Brent'ti. Tekrar açtığımda Matthew'u geri aldım ve tüm trajik hikaye ortaya çıktı.

Sylvia alışverişe gitmişti ve Matthew arkadaşıyla oynamak için geride kalmasına izin verilmesi için yalvardı. Annesi gittikten bir süre sonra, Matthew evden bir şey istediğine karar verdi ve dürtüsel olarak ana

pencerenin tepesindeki küçük açık pencerelerden birinden içeri tırmanmaya çalıştı.

'Ah, çok yaramazdım. Çok yaramazdım,' dedi Matthew, artık pişmandı. Bir şekilde başı pencereye sıkışmış ve boynunu kırmış bir şekilde kaymıştı.

Matthew bana, 'Annem o zamandan beri eve dönmedi,' dedi, 'ama bütün fotoğraflarımı astı.'

Bunun nasıl olabileceğini anlayamadım ama Sylvia bunun doğru olduğunu doğruladı.

'Evet, evet. Bir arkadaşım gidip onları benim için aldı,' dedi.

İlk yarıdan sonra oyundan çıktığımda teknik direktör değişmişti. Kollarını bana doladı ve bana kocaman sarıldı.

'Harikaydı,' dedi, 'Senin gibi birini en son burada gördüğümüzde utanç vericiydi ve bu gece de aynı olacağını düşünmüştüm, ama ne büyük fark. Harikaydı.'

Ve ara çayım için gümüş çay takımı çıktı ve her şey yoluna girdi. İçeri girmiştim.

Akşamın geri kalanı da aynı şekilde geçti.

778

Daisy ismini duymaya devam ettiğim halde kimse sahiplenmediği için oldukça şaşırmıştım. Sonra soru-cevap sırasında küçük yaşlı bir kadın mikrofona gelip kız kardeşi Maisie hakkında bir soru sordu.

Anında anladım.

'O Daisy değildi, Maisie'ydi!' diye bağırdım ve hemen Maisie geri döndü.

'Beynimde tümörle geldim,' dedi, 've şimdi kız kardeşimde de aynı şey var.'

Kız kardeş yaşayabileceği acılardan endişe ediyordu ama Maisie onun korkularını yatıştırdı.

'Endişelenme, buraya gelmek tereyağına basmak kadar kolay,' diye güvence verdi ona, 've ben elini tutmak için orada olacağım.'

Küçük yaşlı kadının yüzü aydınlandı. 'Şimdi endişelenmiyorum. Maisie yanımdaysa endişelenmiyorum.'

Diğer güzel sürpriz ise Joan Scott Alan'ın izleyiciler arasında olmasıydı, ben tanımıyordum. Joan ile hiç tanışmamıştım ama geçen yıl Nottingham'daki bir gösteri sırasında kızına bir mesaj vermiştim. Kızına Joan'ın tam adını, akıl hastalarına baktığını ve ruh insanlarından ilham alarak güzel şiirler yazdığını söylemiştim.

Kızı Pauline o kadar etkilenmişti ki ertesi gün annesini aradı ve Joan bana şiirlerinden bazılarının bulunduğu bir kaset ekleyerek yazdı. Gerçekten çok güzellerdi ve en sevdiklerimden birini son kitabımda bastırdım.

Sanırım aklımın bir köşesinde Joan'ın Portsmouth yakınlarında yaşadığını fark etmiştim ama bir süredir ondan haber alamıyordum ve sahneye

çıktığımda onu hiç düşünmemiştim. Ancak ona bir mesaj geldiğinde ve mikrofona doğru yürüdüğünde ve ilk kez tanışabildiğimizde çok mutlu oldum.
'Joan, bana hemşirelikten emekli olduğunu söylüyorlar' dedim.
'Evet, Doris, öyle yaptım.'
'Ama sen hâlâ şiir yazmaya devam ediyorsun.'
779
Joan gülümsedi. 'Evet öyleyim, hatta bu gece sana vermek için yanımda biraz getirdim. Sana adadığım özel bir tane var.'
Ama ruh insanları henüz bitmemişti.
'Bana şiire konsantre olman gerektiğini ama müziği unutman gerektiğini söylüyorlar,' diye tekrarladım. Bu biraz utanç vericiydi çünkü Joan daha önce şiirlerini müziğe uyarlamıştı ama belki de işinin önemli kısmı kelimelerken müziğe hayati enerji harcıyordu.
'Ah, anlıyorum,' dedi Joan, belki biraz hayal kırıklığına uğrayarak. Yine de daha sonra bana bir demet şiir bıraktı ve her zamanki gibi kesinlikle muhteşemlerdi.
Bana ithaf ettiği şiir şuydu:

Ara Oyun

Dünyadaki kısa karşılaşmam
Acı tatlıydı — aramak zorundaydım
Acıya ve kedere dayanamadım
Vereceğimi biliyordum ama boşuna değil.
Yapmak zorunda kaldığım fedakarlık
Bu ruhun gideceği yola yardımcı olmak için
Zavallı acı, sessiz keder
Onun aracılığıyla pek çok ruh konuşurdu.
Dünyaya yolculuğumu yaptım
Tek başına beni doğurdu
Onun göğsüne aşkla tutundum
Tatlı bir dinginlikte dinlenmek.
Annesinin sevgisi havayı sardı
Beni özenle yıkadı ve baktı
Daha büyük bir sevgi asla verilemez
Cennetten gönderilmiş minik bir ruha.
780
Beni gururla sergiledi
Büyükannem gülerdi — sonra da uzaklaşırdı
Sık sık azarladığı o çocuğu şımartacaksın
Annemin cevabı daha sıkı sarılmak oldu.

Ruhundan yayılan sevgi
Kontrol edemediğin anne sevgisi
Onun katlanmak zorunda kalacağı acıyı biliyordum
Onun bakımından alındığımda.
Geceleri bana ninniler söylerdi
Bütün gücümle ona sarıldım.
Aranın kısa olduğunu biliyordum
Beni affet anne, ayaklarını öpüyorum.
Aylarca tek başına yürüdü
Ağır gözlerle ve taş kalple
Acı içindeki ruhu acı içinde haykırdı
John Michael lütfen tekrar gel.
Ağlamaları duyuldu, acıları paylaşıldı
Buradaki insanlar gerçekten umursadılar
Ama hepsi biliyordu ki bir gün yakında
Sahip olduğu yetenekler tam anlamıyla çiçek açacaktı.
Onunla gece rüyalarında tanıştım
Ona iyi olduğumu göstermek için
Yanına gizlice girdim, onu izledim. uyu
Güzel yüzü beni ağlattı.
Sevgili Annem, seninle gurur duyuyorum
Yaptığın tüm sevgi dolu şeyler
Pek çok ruhu rahatlatıyorsun
Göksel korolar senin için şarkı söylüyor.
O yüzden lütfen beni affedin
Seni cennete gitmek için terk ettiğim için
781
Babanın işlerini yapmalıyız
Ve bazıları da özel olarak seçilmiş azınlıktır.
Dünyevi işiniz bittiğinde
Evime hoş geldin. Durup bakmaya ve paylaştıklarımızı anlamaya vaktin olacak.
O güne kadar sevgili dostum, sevgili annem
Seni hiç kimse gibi izleyip korumuyorum
Dünya hayatınız her zaman sevgi ve huzur yolu olacaktır.
Gitmeden önce kendimi çok üzgün hissediyorum
Çünkü babamı dahil etmedim
Oynadığı rol ve paylaştığı sevgi
Orada unutulmadı.
Sen her zaman benim annem olacaksın

Benim için gerçek bir arkadaş
Aramızda verdiğin sevgi
Size geri ödeniyor.
Ve şimdi hikayem anlatıldı
Yaşlanana kadar huzur içinde yaşa
Krallığın gelmesine yardım ettin
Ve senin oğlun olmaktan gurur duyuyorum.

Keşke Joan'a o şiirin benim için ne kadar önemli olduğunu söyleyebilseydim. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akana kadar tekrar tekrar okudum. Bu, bebeğim John Michael'ı kaybetmemin hikayesi, John Michael'ın bakış açısından anlatılıyor ve eğer o şiirin sözlerini yaşayabilirsem kendimden çok memnun olacağım. Joan, hayatımı yaşamaya çalıştığım yolu mükemmel bir şekilde yakalamış, böylece diğer taraftaki ailem, ben geldiğimde benden utanmayacak. Elbette sık sık başarısız oluyorum

ama en azından deniyorum.

Bana verdiği partideki en sevdiğim diğer bir yazı ise engelli çocukların ebeveynlerine karşı büyük bir şefkat gösteriyor:

Bir Ebeveynin Ağıtı

Çanları çalın
Tepelerden yüksek sesle
Bir çocuk doğdu
Kalplerimiz dolu
Anlatılmamış sevgi, gurur ve sevinçlerle
Ne kadar mükemmel bir güzellik, seyredilecek
Onun büyümesini izliyoruz
Kalpler o kadar dolu ki
Sevgi ve şefkat
Ama o aptal değil
İkimizin de gizlice uzaklaştığımız an
Yattığı o güzel beşikten
Bir çığlık duyuluyor
Buzlu bir el ikimizin de kalbini kavrıyor
O çığlık bambaşka bir şey
Başka bir yüzük — ne olabilir?
Küçük çocuğumuz neredeyse üç yaşında
Onun oyununu izliyoruz
Neden yürüyemiyor?
Diğer tüm çocuklar konuşuyor gibi görünüyor.
Ağır kalplerle öğüt alıyoruz

Ve bu ruhu bul, bedelini ödeyecek
Çünkü bize yumuşak tonlarda söylendi
783
Bu çocuk asla yalnız bırakılamaz.
Aman Tanrım, kalplerimiz acıyla ağlıyor
Seni üzecek ne yaptık?
Boşuna mı çocuk büyütelim?
Sevgili Tanrı feryadımızı duydu ve dedi ki
Şimdi sus, çocuğunu yatağa götür
O zaman söylediklerimi dinleyin — açıklayayım
Bu çocuklar benim değerli hediyelerim
Sana acı çektirmek için değil.
Eğer durup bir düşünürseniz
Sana gönderdiğim özel hediyem
Size hayatın basit şeylerini öğretmek için
Ve en önemlisi, onu çekişmelerden kurtardı.
Dünya çok açgözlü bir yer
İnsanın insana savaş açtığı yer
Ve nefret nefretle buluşuyor.
Dünya mallarımızı gururla sergiliyoruz
Peki biz geçince nereye gidiyorlar?
Nesle aktarılacak mı?
Ve böylece devam ediyor
HAYIR o benim. Teyze Rose için değil.
Bütün bunları daha önce duydunuz mu?
Şimdi kapını çalıyorum
Sana özel hediyemi veriyorum
Ondan yaşamayı öğrenesin.
Dolu dolu ve çok tatlı bir hayat
Yüzü yukarı dönük bir şekilde ayaklarının dibinde oturuyordu
En katı kalpleri bile eriten sevgiyle
Bu çocuğu ayırıp al
784
Onun konuşmaya ve şarkı söylemeye çalışmasını izleyin
Ve sonra her şey için Allah'a şükürler olsun.

Jean'in şiirleri her zaman okunması büyük bir keyiftir ve benim için güzel bir akşamı sonlandırdılar. Gösteri sona erdiğinde seyirci çılgına döndü. O kadar çok alkış, tepinme ve mendil sallama vardı ki neredeyse beni sahneden indireceklerdi. 2.000 kişinin hepsinin tezahürat ettiği sallanan

yüzlere baktım ve daha önce ne kadar bitkin olsam da doğru şeyi yaptığımı biliyordum. Doğru yoldaydım, yaratıldığım işi yapıyordum.

Bölüm 12

Gazeteyi açtığımda gözlerime inanamadım. İki sayfaya yayılmış dev başlıkta "RUHSAL SÜPERSTARLARIN SAVAŞI" yazıyordu ve altında benim ve medyum Doris Collins'in sanki üstünlük için savaşan ezeli rakiplermişiz gibi yaptığımız gösterilerle ilgili bir rapor vardı.

Can sıkıcıydı çünkü çok gerçek dışıydı. Doris Collins ve ben yıllardır birbirimizi tanıyoruz. Hatta bir keresinde Yılın Spiritüalisti *Psychic News* ödülünü bile paylaştık. Doris çok iyi bir medyum ve ona saygı duyuyorum. Stillerimiz farklı, tıpkı aynı alanda çalışan iki kişinin işe kendi farklı kişiliklerini getirmesi gibi, ancak kesinlikle 'kavga etmemize' gerek yok. Bizi ve Tanrı bilir kaç tane başka medyumu hayatımızın geri kalanında tamamen meşgul edecek kadar çok iş var.

Hikaye her şeyden çok hayal kırıklığıydı. Muhabir Croydon'daki Fairfield Halls'da bir halk toplantısına gelmişti ve harikulade kanıtlar elde etmiştik. Erken doğumdan sonra ölen bir çift de dahil olmak üzere iki grup ikiz geri aldım. Zavallı anne Yunanistan'daki tatilinde beklenmedik bir şekilde doğum sancıları çekmiş ve her iki bebeğini de kaybetmişti.

'Yas tutuyorsun canım, çünkü onları Yunanistan'da bıraktın,' dedim. 'Eve geldin ve bebeklerini orada bıraktın.'

'Doğru,' diye hıçkırdı.

'Eh, onları terk etmedin, aşkım, çünkü onlar buradalar

şimdi seninleyim. İki küçük kızım var ve Amy ve Donna isimlerini alıyorum.'

'Ben onlara öyle diyordum!' diye haykırdı ve bütün yüzü ışıldadı.

Çok geçmeden Stephen ismini duydum.

'Stephen adında küçük bir oğlan istiyorum,' dedim. 'Hayatımızın bu tarafı.'

Ve beni şaşırtan şey, sekiz veya dokuz yaşlarında küçük bir çocuğun sahneye koşarak gelmesiydi.

"Ben Stephen," diye bağırdı, arkasında annesi ona yetişmeye çalışıyordu.

Konuştuğum kişi genç bir adamdı ve kadın yetişkin bir oğlu olacak kadar yaşlı görünmediğinden Stephen'ın babası olduğundan emin oldum.

'Bu bir erkek sesi, aşkım,' dedim ona, 'genç bir ses.'

'Evet, doğru. Stephen henüz altı aylıkken kocamı kaybettim,' dedi.

'Babam beni tanıyor mu, babam burada olduğumu biliyor mu?' diye sordu Stephen zıplayarak.

'Evet öyle, canım,' diye ona güvence verdim ve bunu kanıtlamak için babası, 'Ona Simon'ı bildiğimi söyle. O büyük bir zorbadır,' dedi.

'Evet öyle,' diye kabul etti Stephen. 'Aslında geçen hafta gözümü morarttı.'

'Ona karşı koy oğlum,' dedi babası, 've eğer ona vuramıyorsan, tekmele. Bir zorbaya karşı sadece bir kez koyman gerekir.'

Stephen orada durup her şeyi içine çekti, başı bir yana yatıktı. Çok eski kafalı ve iyi konuşan, sevimli küçük bir ruhtu.

'Ama Tim'i seviyor,' diye devam etti baba.

'Timothy adında birini tanıyor musun?' diye sordum. 'Baban onunla iyi anlaştığını söylüyor.'

'Evet, iyi bir adamdır,' dedi Stephen.

Sonra baba ailenin diğer üyelerinden bahsetmeye başladı. Kitty'den bahsetti, ancak Stephen'ın annesi cevap veremeden Stephen tekrar atıldı. 'Teyze Kit'ten bahsediyor, Anne.'

'Kitty ona çok iyi davranıyor,' dedi baba.

'Aslında onu çok sık görmüyorum,' dedi Stephen, 'ama gördüğümde bana karşı çok iyi.'

Mesajın sonunda Stephen'a, "Bu çok özel bir durum olduğu için ve babanı hiç görmediğin için, eve götürmen için sana büyük bir çiçek parçası vereceğim. Baban bana annenin bir arabası olduğunu ve bu yüzden idare edebileceğini söyledi." dedim.

Böylece Stephen sahneye çıktı ve neredeyse kendisi kadar büyük olan çiçek aranjmanıyla sendeleyerek uzaklaştı.

Stephen'ı en son gördüğümü sanıyordum ama gösteri bittikten sonra, soyunma odasında dinlenirken kapı çaldı. Stephen bana çiçek tarhından tek bir çiçek getiriyordu.

'Sana seni sevdiğimi söylemek için yazıyorum' dedi.

Kollarımı ona doladım. 'Ben de seni seviyorum,' dedim. Ve aniden büyük bir flaş patladı ve başımı kaldırıp gazetenin fotoğrafçısının hâlâ orada olduğunu, fotoğraf çektiğini gördüm.

'Bizim fotoğrafımızı çeken bir fotoğrafçı var,' diye fısıldadı Stephen.

'Evet biliyorum,' dedim, 'Sunday Mirror'da olacağız .'

Stephen'ın gözleri büyüdü. 'Gerçekten mi? Öyle miyiz? Ne kadar da şık!'

Fikir onu heyecanlandırdı ve gazetenin çıkacağı günü sabırsızlıkla bekledi. Ben de ikimizin ve tek çiçeğin fotoğraflarını görmek için sabırsızlanıyordum. Ama o gün geldiğinde Stephen'dan bahsedilmiyordu ve fotoğraf da yoktu. Bunun yerine sadece bu psişik süperstarların savaşı saçmalığı vardı. Çok yazık oldu ve Stephen'ın ne kadar hayal kırıklığına uğradığını tahmin edebiliyordum.

Aklınızda bulunsun, adil olmak gerekirse, gazeteler çoğunlukla bana karşı çok nazik ve bazı güzel yazılar aldım. Kendinizi başkalarının sizi gördüğü

gibi görmek garip ve bazı açıklamalar beni güldürüyor. *Birmingham Evening Post'tan John Slim* çok nazikti ve eğlenceli bir ifade tarzı vardı...
788
'Birdenbire, göğüsten gelen bir kahkaha attı ve bu kahkaha sanki kovaya doldurulmuş yarım yüz kilo çakıl taşı gibi otel odasına çarptı...' diye yazdı, 'Doris Stokes... alçakgönüllülük ve iyi mizahın bir araya geldiği, cömert bir savaş gemisinin amansızlığıyla bol kilosunu taşıyan bir annedir...'
John ve ben bu duruma çok güldük.
'İnsanlar seni bir savaş gemisi olarak tanımlamaya başladığında, gerçekten diyete başlamanın zamanı gelmiş demektir!' diye iç çektim.
Kaygılandığım bir röportaj *Daily Express'ten Jean Rook ileydi.* Telefonda çok arkadaş canlısı görünüyordu ama basında çıkan insanlara karşı çok keskin olabildiğini duymuştum ve benim hakkımda ne söyleyeceğini hayal bile edemiyordum. Eğer isterseniz, hayaletler ve hayaletler hakkında bir mizah yazısı yazmak oldukça kolay olurdu sanırım.
Jean'in çok sıkı bir programı vardı ve bir şeyler ters gitti ve sonunda hastane yatağımda benimle görüşmeye geldi. Kanser olduğum için düzenli olarak yapmak zorunda olduğum testler için birkaç gün hastaneye gitmem gerekti ve Jean belli ki benim şansımı pek düşünmüyordu çünkü sonrasında şunları yazdı:
'Bayan Stokes yatakta yatıyordu, krem rengi saten sabahlığı kadar solgundu. Ve çoğumuzun odadan odaya geçtiği gibi rahatça geçtiğini iddia ettiği Eşiğe, benim rahatım için fazla yakına bakıyordu.'
Jean'in istemediği tek şey oturumdu. Büyük bir bariyer koydu ve kimseyle konuşmak istemediğini çok net bir şekilde belirtti. Tamamen bir röportajdı. Yine de Diana Dors'un çok iyi bir arkadaşıydı ve oradayken Diana da uğradı. 'Jean'in teniste çok iyi olduğunu biliyorsun,' dedi.
Sanırım bu Jean'i biraz sarstı. Diana'nın Jean'in tenis oynadığını hiç bilmediği ve hatta oyuna o kadar meraklı olduğu ortaya çıktı ki, evine bir tenis kortu yaptırıyor.
Ondan sonra çoğunlukla sorulara odaklandım ama bazen
789
yardım edemediğim şeyler oldu. Jean uzun süre kaldı ve hatta ben belirli bir test için giderken bile bekledi. Koğuşa geri dönerken Diana'nın benimle olduğunu hissettim.
'Oh Di — gidip sonuçlarıma bakabilir misin?' diye sordum çünkü bu, endişelendiğim testti.
Hızla uzaklaştı ve birkaç dakika sonra geri döndü. 'Her şey yolunda, evlat. Temizlendin,' dedi.

Odama döndüğümde Jean'e gülümsedim. Her şey yolunda. Rahatlayabilir ve bir fincan çay içebilirim artık. Temizim. Diana az önce söyledi.

Jean oldukça şüpheci görünüyordu ve yorum yapmadı, ancak daha sonra doktor geldi.

'Her şey yolunda doktor, sonuçları biliyorum zaten,' dedim neşeyle, 'Temizlendim.'

Sırıttı. 'Evet öylesin.'

Sonra tam o gidiyorken, ben tekrar yaptım. Daha önce Eileen ismini duymuştum ve aniden kalp krizi geçirerek çok hızlı bir şekilde ölen bir adamla bağlantılı olarak geri geldi.

Jean için hiçbir şey ifade etmiyordu ama fotoğrafçının rengi soldu.

'Annemin adı Eileen ve babam yedi ay önce kalp krizinden öldü,' dedi titrek bir sesle.

'Annene babanın iyi olduğunu söyle, canım,' dedim.

Ondan sonra Jean'in ne yazacağını düşünemedim ve makale çıkana kadar biraz gergindim. Ama endişelenmeme gerek yoktu.

Şöyle yazmış:

Orta pişmiş

Doris, "Ruhlar aynı anda benimle konuşmaya çalıştığında ben de çok sinirleniyorum" diyor. Stokes

790

Şüpheciler için bile Bayan Doris Stokes en üst düzey psişik fenomendir.

Bu dünyada çok az insan — bir ayağı diğerinde olsa bile — 2.000 kişilik kapasitesi ve ayakta durma alanıyla London Palladium'u doldurabilir. Ve hıçkırarak ağlayan, tezahürat eden, coşkulu salonda kuru göz yoktur.

Bayan Stokes, Öteki Dünya'ya yerleşik bir telefon santralidir. Ölülerle konuştuğunu iddia eder. Onları yaşayan akrabalarına bağlar. Büyük Bilinmeyen'den gelen mesajları bir telesekreter hizmeti gibi alır.

Yas tutan kalabalıklar için, bu 65 yaşındaki spiritüalist ölümün acısına karşı bir panzehirdir. Mezarın üzerinde, 100 sterlinlik boncuklu bir gece elbisesi içinde Victory'dir.

Ölülerin kendisine söylediğini iddia ettiği bir kelimeye inanıp inanmamanıza bakılmaksızın, sunumu muhteşem. Tüm mum ışığında yapılan hokus ve kasvetli pokusları reddediyor. Seyircinin aldığı tek şey, kaybolmamış sevdikleriyle hayali bir telefonda konuşan iyi aydınlatılmış, tombul, gri saçlı, permalı bir ev hanımı.

Kalp krizinden ölen 17 yaşındaki bir çocuğun perişan haldeki anne ve babasına duymak istedikleri tüm sohbeti sunuyor: 'Onun sakladığın renkli fotoğrafını değiştir, canım. Fotoğraftan hoşlanmıyor, saçlarının düzgün görünmediğini söylüyor.'

Stokes, tamamen modern bir medyumdur. Bu yaz Palladium'da üç Pazar Gecesi'nde sahne alacak — şimdiden biletleri tükendi.

Rahatlık

Frankie Goes to Hollywood bile Doris Goes to the Other Side and Back kadar bilet telaşına yol açmadı.

Geçtiğimiz hafta Londra'daki Guy's Hastanesi'nde nadir bir 'özel görüşme' için buluştuğumuzda, Bayan Stokes yatakta yatıyordu, krem rengi saten sabahlığı kadar solgundu. Ve çoğumuzun odadan odaya geçerken olduğu gibi, rahat bir şekilde geçtiğini iddia ettiği Eşiğe, benim rahatım için fazla yakın bakıyordu.

13 kanser ameliyatından sağ kurtuldu. söylenmiş

791

Dick Emery "Göğsümü, tiroidimi, rahmimi, bağırsağımın büyük bir bölümünü ve sağ yumurtalığımı kaybetmiştim" diye şaka yaptı: "Doris, seni Öteki Taraf'a geçirmek istiyorlar ama yapman gereken çok iş var, bu yüzden seni parça parça gönderiyorlar."

Şunları ekledi: 'Bugünkü testler konusunda endişeli değilim. Diana Dors'u benimle birlikte röntgen ünitesine götürdüm ve sonuçları kontrol etti ve temiz olduğumu söyledi. Şimdi bir sigara içebilir ve rahatlayabiliriz,' dedi ve Menthol'ünü yaktı.

Bayan Stokes, Diana Dors'un kanserden ölümünün yıldönümünün arifesinde olduğunu biliyor muydu? (ilk kaymam — medyuma bilgi vermeyin). Diana'yı büyütmesini istemek için geldiğimi biliyor muydu (kayma iki — medyuma elinizi göstermeyin ve ona tutunabileceği bir şey verin).

Tam da cennet olduğunu iddia ettiği Bayan Stokes, bana o doğal olmayan kocaman, bulut grisi gözlerini dikip, 'Diana senin çok iyi bir tenis oyuncusu olduğunu söylüyor,' dedi.

Diana, hayattaki en yakın arkadaşım olmasına rağmen, tenis oynadığımı bile bilmiyordu. Ve ailem ve inşaat firması dışında kimse, sert bir tenis kortu için depozito ödediğimi bilmiyor.

Oyun Bayan Dors ve Bayan Stokes'a.

Diana'yı görebilir miyim? 'Hayır ve göremem,' dedi sadece ölüleri duyabilen duruişitici (görme yeteneğine sahip olanın aksine). ' Onu bu odada, öldüğü akşamki kadar net duyabiliyorum, hastanede olduğunu bile bilmiyordum.'

Di, onun ölüm haberini nasıl karşıladı?

Oraya ilk vardığında öfkeliydi, tıpkı iki hafta önce Noele Gordon gibi - burada kalmak için çok mücadele etmişlerdi. Diana, Alan intihar ettiğinde

de öfkeliydi (Diana Dors'un kocası Alan Lake, Diana'nın ölümünden beş ay sonra kendini vurdu).

Güldü

792

çenesi. Sürekli şunu söylüyordu: "Bebeğimizi nasıl bırakabildin? (oğulları Jason, şimdi 16 yaşında). Neden onunla kalmaya cesaretin yoktu?" Her şeyde ne kadar açık sözlü olduğunu biliyorsun.

'Ona 'Kanatsız bir kuş gibiydim, sensiz hiçbir şey mümkün değildi' dediğinde, onu her şey için affetti.'

Diğer Tarafta ne giyersiniz? 'Ne isterseniz. Kesinlikle kanat veya beyaz çarşaf giyip "000h!" demez ve insanları korkudan öldüremezsiniz.'

'NE'ye?' dedim kurnazca. Bir ruh kayması, diye güldü Grantham doğumlu, 'Başbakan'ın karşısında yaşayan' bir Roman'ın kızı.

'Margaret bir gece kilisenin dışında bazı çocukların "İşte Sürünen İsa gidiyor" diye fısıldadığını duyduğu için çok üzüldü - onların, bir din adamı olan babasını kastettiğini düşündü. Ona endişelenmemesini söyledim, çünkü onlar beni kastediyorlardı.

Duyup görebildiğim şeyleri gizlemeye çalıştım - çünkü gençken ikisini de yapabiliyordum. Hala ruh çocuklarını görebiliyorum - çünkü dört tane kaybettim ve onları çok seviyorum.'

En uzun süre hayatta kalan çocuğu John Michael beş aylıkken öldüğünde, o ve şifacı kocası John, istenmeyen hediyesini kabul ettiler. 'Gerçekten bilmek İSTEMİYORDUM, normal ve sıradan olmak istiyordum. Bazen hala bir partide bana fısıldamaya başlarlarsa ruhlara 'defolup gitmelerini' söylüyorum.'

Seyircilerinin üzerinde titreşen ruhların sadece mavi ışıklarını görebiliyor muydu, bunlar hiç öfkeyle parlıyor muydu?

'Ah, öyle yapıyorlar canım, tellerim karıştığında bana 'devam et, kadın' diyorlar ve hepsi aynı anda konuşmaya çalıştıklarında hata yapıyorum,' dedi en büyük gücü, çaresiz ebeveynlere bile zayıflığı kabul etmek olan medyum: 'Hayır, tahmin ediyorum. Bunu kabul etme. Domuz kulağı yapıyorum, söylediklerime inanmayın.'

'Ve bazen This Side'a kızıyorlar. Karşılaştığım en kötü vaka, siyahlar içinde bir dulun "bu

793

Kocam Jim, geçen hafta aramızdan ayrıldı" ve Jim diğer kulağıma bağırıyordu: "Bu kanlı ikiyüzlü, hastanedeyken birlikte olduğu erkek arkadaşının yanında oturuyor."

Sohbet etmek

Altı yıl önce, dört otobiyografik kitabından gelen içkiler ve büyük paralarla verdiği partilerle büyük izleyici kitleleri toplamaya başladı. 'Parayı seviyorum. Yeni bir ev aldım,' dedi.

Kavrayan etine tutundum. 50.000 £ değerindeki mütevazı bir yarı müstakil evden başka hiçbir şey gerçekleşmedi.

Çok konuşulan limuzini kiralanıyor: 'Çünkü ağrılarımı hafifletmek için vücudumu esnetmem gerekiyor.' Pahalı bir şekilde sahnelenen Doris Stokes ile Akşam adlı oyunundan aldığı 1.000 sterlinlik pay hayır kurumlarına bağışlanıyor.

'Pepe kim?' dedi. 'Havlayan bir köpek var!' Peri,' dedim. Uzun zamandır kayıp olan, 15 yıldır ölü olan kanişim. 'Hayır, ölmedi canım, her yerde zıplıyor.'

Artık neredeyse hiç durmadan iki saattir sohbet ediyordu. Ve her zaman benimle ve fotoğrafçıyla, odada yalnızken değil.

'Eileen kim?' diye sormuştu, bir saat önce. Şimdi şöyle diyordu: 'Burada kalp krizinden aniden ölen biri var. Daha önce sorduğum Eileen ile bağlantısı var.'

Fotoğrafçım Barry Gomer'ın babası yedi ay önce kalp krizinden öldü. Annesinin adı Eileen. Ofisten ayrılmamızdan 10 dakika öncesine kadar hangi fotoğrafçının benimle geleceğini ben bile bilmiyordum. Ya da annesinin adı.

'Peki, annene iyi olduğunu söyle, tatlım,' dedi. Uzun bir sessizlik oldu. Barry şaşırdı çünkü iyi değildi.

Moralim bozuldu. Onların orada kalmasını amaçlamıştım. 'Bana karşı bir bariyer inşa ettin, güzelim,' dedi nadir görülen görüntülerinden birinde, kendisinin

Tommy Cooper'ın can çekişerek bedeninden dirilişini canlı yayında izledim.

Elektrikli bir çitim var, diye düşündüm sessizce (belki de aklınızı okuyordur, bir avuç gibi). Sevgili babam 16 yıl önce öldüğünde, İncil dışında her şey üzerine yemin ettirdi bana, onunla asla iletişime geçmeye çalışmayacağıma.

'Neden bir kış bahçesi ediniyorum?' diye sordu aniden. Bunu başardığını biliyordu. Kaç gazetecinin bir sera veya çan yerine bir 'kış bahçesi' vardır?

Peki annem, Yorkshire'daki aile evimizde 40 yıl geçirdikten sonra, babamın çok değer verdiği ama artık harap durumda olan Viktorya tarzı kış bahçesini restore ettirmeyi neden bu hafta seçti?

'Evde otururken temas kurabileceğimden eminim,' diye gülümsedi Bayan Stokes, şimdi camdan parlayan güneş gibi parlak bir şekilde aydınlanmıştı. 'Ama ben sadece köprüyüm, eğer siz ve o da istekli değilse bunu yapamam.'

"Değiliz," dedim, Pa zayıflamadan ve Bayan Stokes'la konuşmadan önce.

Ben kendim onunla sessizce konuşmayı tercih ederim. Ve onu hala çok sevmeme rağmen, daha sonraki bir tarihte.

Günlük Ekspres
Pazartesi 6 Mayıs 1985

Evet, genelde şikayet edemem. Gazeteler bana karşı çok adil davrandılar. Sadece bir makale beni gerçekten kızdırdı ve o da benimle ilgili değildi. Diana Dors ve Alan Lake ile ilgiliydi. Diana ve Alan'ın birbirlerini sevmediğine dair imalarla dolu çok çirkin bir yazıydı. Alan'ın başka kadınlarla birlikte olduğu ve Diana'nın hayatının son yılında bir ilişkisi olduğu.

Bunu okuduğumda öfkelendim. Kendilerini savunmak için burada olmayan iki sevimli insan hakkında nasıl bu kadar korkunç şeyler söyleyebilirlerdi. Peki ya Jason? Ebeveynleri hakkında bu kadar korkunç şeyler okumadan yeterince acı çekmemiş miydi?

Bunu düşündükçe daha da öfkelendim. İnanamadım. Diana hayatının son yılında bir ilişkiye ilgi duyacak kadar hastaydı ve Alan'a gelince — o bir flörtçüydü, o böyle yaratılmıştı ama bunu kastetmiyordu. Diana'ya tapıyordu.

Bu olaydan o kadar çok rahatsız oldum ki iki gün boyunca bir şey yiyemedim ve en sonunda Ramanov bana haddini bildirdi.

'Çocuk, bu olmaz,' dedi sertçe. 'Enerjini boşa harcıyorsun ve kendini hasta ediyorsun. Senin yapman gereken işler var ve sana bağımlı olan başkaları da var.'

Haklıydı elbette, ama Ramanov her zaman haklıdır zaten. Son zamanlarda benimle oldukça fazla zaman geçiriyor. Terry ile zor bir dönemden geçiyoruz ve sahnedeki gülümseyen yüzümden kalabalığın bunu düşünmemesine rağmen, evdeki hayat bazen çok zordu. Geçen yıl Terry korkunç bir kaza geçirdi. Ölebilirdi ama şanslıydı ve ciddi bir beyin sarsıntısıyla kurtuldu. Bunu çok iyi atlatmış gibi görünüyordu, ama Noel'den hemen sonra hasta görünmeye başladı. Şiddetli baş ağrıları geçirdi, enerjisi yoktu ve aniden sebepsiz yere korkunç sinirlere büründü.

Sorunu keşfetmeden önce evde epeyce mutsuz sahneler yaşandı. Kaza şoku şeker hastalığına yol açmıştı ve vücudu tamamen dengesizleşmişti. Bu arada sinirlerim çok bozuldu ve bazen gözyaşları içinde odama kaçtım. Ama yalnız değildim. Ramanov her zaman oradaydı.

'Neden şimdi olmak zorunda bu?' Bir gece hıçkırdım. Her şey güzelken ve bu güzel evimiz varken. Neden mahvolmak zorunda?'

'Sana asla sonuna kadar güneş ışığı vaat etmedim, değil mi?' dedi Ramanov. 'Bundan ders çıkar. Burada birçok ders var.'

Denedim ve daha hoşgörülü olmayı öğrendiğimi düşünüyorum. Terry'nin neden bu şiddet dolu ruh hallerine büründüğünü anlamaya çalıştım ve onu adım adım yönlendirdik. Diyetine sadık kaldığı sürece iyi olmalı.
Ramanov'un hayatımı yönettiği izlenimini vermek istemiyorum.
796
çünkü o yapmaz. Ruh dünyası bunu yapmaz. Bir probleminiz varsa onu kendiniz çözmeye çalışmalısınız, ancak aklınıza gelen her şeyi denediyseniz ve hiçbir şey işe yaramadıysa, o zaman ruh dünyasına yapılan bir dua genellikle cevaplanacaktır.

Birçok kez umutsuzluk içinde Ramanov'a döndüm ve bunun iyi olmadığını, denedim ve denedim ve aklımın sonuna geldiğimi söyledim. Yardım edebilir misin? Ve ertesi sabah, soruna çözüm olduğu ortaya çıkan aklımda yeni bir fikirle uyandım. Ama kendine yardım etmelisin. '1.000 £'a ihtiyacım var. Lütfen Tanrım bir mucize yarat.' demenin bir faydası yok. Sadece gerçekten elinden gelenin en iyisini yaptığını görebilirlerse yardım edecekler.

Mini' sen, hayatımı yönetmese de, Ramanov kesinlikle yoldan saptığımda bana haber veriyor. Çok fazla materyalist olmaya başlarsam beni geri yönlendiriyor ve nerede yanlış yaptığımı gösteriyor.

Şimdi hayatımda ilk kez biraz param var, yanlış yapmak çok kolay olurdu. Eskiden büyük bir idealisttim. Maddi şeylerin önemli olmadığını söylerdim ve aslında da önemli değillerdi — ama buna rağmen, rahatlamak için güzel bir yatak odasına ve eve geldiğinizde hoş bir eve sahip olmak güzel ve bunun böyle olmadığını iddia etmeyeceğim.

Güzel bahçeleri olan bir eve sahip olmak ve pencereden dışarı bakıp "Burası bizim" diyebilmek güzel bir şey demezsem yalan söylemiş olurum.

Mobil ev parkındaki insanlar bunu anlayamadıklarını söylüyorlar. Neden bu yaşta kendimizi bunlarla yüklüyoruz. Ama ben diyorum ki, sen zaten yaşadın aşkım. Güzel bir evin oldu, nasıl bir şey olduğunu biliyorsun. Ben hiç yaşamadım. Her zaman eski askerlerin dairelerinde veya prefabriklerde veya oturumlar düzenlemek veya insanları ağırlamak için izin almak zorunda kaldığım kiralık evlerde yaşadım. Şimdi yapabilirim sevdiğim şey. Belki hayatımın geç bir dönemindeyim ama en azından yaptığımı söyleyebilirim.

Evimle ilgili makalenin *Woman's Own'da yayınlanmasının hoşuma* gittiğini düşündüğüm bir şey,
797
bir mektupta iyi şansımı kıskanıyordum. Herkes ne kadar güzel olduğunu ve bunu hak ettiğimi söyledi. Sanırım ben de hak ediyorum! Çok çalıştım ve

birbirine sürtecek iki kuruşum olmamasının nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Sanırım şimdi biraz rahatlamayı hak ediyorum.

Elbette Ramanov'un bana sürekli hatırlattığı gibi, mezarlıktaki en zengin beden olmak iyi bir şey değil, bu yüzden olabildiğince çok hayır kurumuna gidiyorum ve elimden geldiğince bağış yapıyorum ve bunu yapmaktan büyük bir zevk alıyorum. Sonunda insanlara pratik bir şekilde yardım edebilmek çok güzel.

Bazen işten yorulup bıktığım oluyor ve bu yaşımda ülke çapında gezmenin delilik olup olmadığını merak ediyorum, ama Ramanov en küçük şeylerden bile bana dersler çıkarıyor.

İlkbaharın başlarında bir gün, inşaatçılar evimizin yolunun yanındaki bir çöp yığınını temizlediler ve bakmaya gittiğimde tuğlaların altına gömülmüş bir grup minik çiğdem gördüm. Yaralı ve hırpalanmışlardı ama tüm çöplerin arasından zorlukla çıkıp cesurca çiçek açmışlardı. Ve onlara hayranlıkla bakarken kulağımda Ramanov'un sesini duydum.

Uzun zamandır sana ne anlattığımı gör,' dedi. 'Kıvılcımı canlı tuttuğun sürece, ne kadar hırpalanmış ve hırpalanmış olursan ol, hayatta kalabilirsin, tıpkı bu kırılgan küçük çiçeklerin dünyaya güzellik katmak için tuğlaların arasından geçmeyi başardıkları gibi.'

Yorgunluktan yakınırken ve kederden kırılan biriyle konuşurken sık sık onun sözleri aklıma gelir. İnsan ruhu, çiğdemlerin tuğlalarla dövülmesi gibi kederle hırpalanır ve yaralanır, ancak o sevgi kıvılcımını canlı tutabilirsek bunun üstesinden geliriz. Ve kederin kötü bir şey olmadığını biliyorsunuz. Bu, Tanrı'nın bize verdiği şifa hediyesidir, çünkü ağlamamızı sağlar. Ağlamazsanız acı içinizde kalır ve sizi hasta eder.

Bunu söylemenin benim için kolay olduğunu biliyorum, ama gerçekten hiç kimse kederden kaçamaz - sevdiklerinin yaşamaya devam ettiğini bilen ve onlarla her gün konuşan bir medyum bile. Gözyaşları akıyor

çünkü artık onlara dokunamıyorsun. Özlediğimiz şey fiziksel varlıkları.

Başka bir dünyanın olduğunu kesin olarak bilmeme rağmen, John'a bir şey olsaydı ben de aynı şeyi yaşardım. Kollarımı artık ona dolayamadığım için ağlardım ve ağlardım. Bu bir kederdir ve kimse bizim için bu haçı taşıyamaz. Ancak Tanrı'nın veya rehberimizin elimizi tutmak için orada olduğunu bilirsek, bunun üstesinden gelebiliriz.

Ramanov en beklenmedik anlarda ortaya çıkar. 8 Mayıs 1985'te VE gününün 40. yıl dönümünü kutluyorduk ve John ve benim için fazladan özel bir gündü çünkü aynı zamanda onun savaş esiri kampından eve döndüğü gündü. Ondan harika bir yeni deri ceket aldı!

Neyse, çay içerken birbirimize kadeh kaldırıyorduk ki, Ramanov sözümüzü kesti.

'Bunların hepsi çok güzel,' dedi, 'ama siz barışı kutlarken, dünyanın her yerinde savaşlar yaşanıyor. Kardeşler olarak yaşamayı ve birbirinizi sevmeyi öğrenene kadar barışınız olmayacak.'

Durup düşünmemi sağladı. Yani insanlar her zaman, eğer bir ruh dünyası varsa neden savaşları ve şiddeti durdurmak için daha fazla şey yapmıyorlar diyorlar, ama annem ve babam burada yaşadıklarında ülkeyi yönetemediler, peki şimdi neden ülkeyi yönetebilsinler, sadece ruh dünyasına gönderildikleri için. Ve sonuçta, savaşları yapanlar şu anki insanlar.

Ramanov'un daha önce söylediği gibi: 'Tanrı size yaşamak için güzel bir dünya verdi ve siz onunla neler yapıyorsunuz, bir bakın.'

Şikayet etmemizin bir faydası yok. Sorunları biz yarattık ve onları çözmeliyiz.

St Austell'den döndüğümde yanımda "Ne kadar küçük olursa olsun herhangi bir nezaket eylemi asla boşa gitmez!" yazan bir poster getirdim ve bunu duvarıma astım. Çok doğru. Herkes bu tavsiyeye uysaydı, küçük nezaket eylemleri daha büyük nezaket eylemlerine yol açardı ve biz de iyi bir noktada olurduk.

799

Birbirimizi sevmenin yolu.

Bunun doğru olduğunu biliyorum — tıpkı tersinin doğru olması gibi. Küçük kaba davranışlar dalga etkisi yaratabilir ve ilk kötü davranıştan çok daha fazla hasara yol açabilir.

Kısa bir süre önce SAGB'de bir gösteri yaptığımı hatırlıyorum ve sahneye çıktığım anda kendimi hissedebiliyordum

bir sorun vardı. Evet, korkunç bir geceydi. Yanlış insanlara yanlış mesajlar verdim ve anlayamadım. Yıllardır bu kadar kötü bir gece geçirmemiştim.

Bu olay, Terry ile sorun yaşadığımız bir zamanda oldu ve evdeki travmaların buna yol açıp açmayacağını merak ettim.

beni etkiliyordu. Her neyse, korkunç davrandığımı biliyordum ve oradaki insanlardan özür diledim. Çok tatlıydılar ve sorun olmadığını söylediler, ama sadece nazik davrandıklarını biliyordum. Sorun değildi ve bunu biliyordum.

Sonra iki gün sonra seyirciler arasında olan bir kadından bir not aldım. Akşamdan memnun olmadığım için ne kadar üzgün olduğunu yazmıştı. Sana düşman değildik, kapıdaki adamdı, dedi. Görünüşe göre gösteri yedide başlamasına rağmen kapılar beş kırk beşte açılmıştı ve bu adam insanlara bağırıyor, onlara susmalarını söylüyor ve tuvalete gitmek veya bir şeyler içmek için yerlerinden kalkmalarına izin vermiyordu. Doğal olarak bundan hoşlanmadılar, düşmanlık ve öfke birikti ve akşam herkes için mahvoldu.

O küçük kaba davranış, yüz elliden fazla insanın hayatını mahvetti ve birçoğu muhtemelen aylardır bekledikleri sevdikleriyle iletişim kurma şansını kaybetti.

Son zamanlarda çok sayıda kamusal gösteri yapıyorum ve çoğunda, söylemekten mutluluk duyuyorum ki, atmosfer muhteşemdi. Çok büyük fark yaratıyor. Ruh insanlarını yakınlaştıran şey havadaki sevgi ve ne kadar çok sevgi üretilirse, o kadar çok temas kuruyoruz.

Bazı sıra dışı şeyler oldu. Bir gece Woolwich'te bir anneyle konuşuyordum.

kocasını ve kederli kızını teselli etmeye çalışan taraf. Bana birkaç isim ve aile ayrıntısı verdi ve sonra kızı o gece toplantıya nasıl katıldıklarını anlattı.

Annesi geçen yıl Londra'daki bir gösteride beni görmeye gelmişti ve belli ki çok etkilenmişti.

'Ölmeden önceki cumartesi, eğer biri aracılığıyla geri döneceksem bunun Doris Stokes olacağını söyledi,' dedi kızı. 'Bu gösteri için bilet almam ve babamla gelmem için bana söz verdirdi.'

'Onun için biletleri aldık,' dedi şaşkın baba, 've o geldi.'

Daha hafif bir konu olarak, bir kazada ölen genç bir çocukla konuşuyordum. Oldukça mutlu olan ve her şeyi tamamen doğal olarak gören kız kardeşiyle sohbet ediyordu.

'Ve bir de Bay Barns ya da Burns vardı,' dedi çocuk, 'o tam bir domuzdu.'

Kız kardeş güldü, 'Ah, o adli tabip olmalı. Evet, oydu!'

Ancak sonraki sözleri bir papağanın çığlığı arasında kayboldu.

'İyi çocuk Joey. İyi çocuk Joey. Peki o zaman kim yakışıklı çocuk?' diye çığlık attı ve başka kimsenin ne söylediğini duyamadım.

'Papağanı bir dakika sessiz tutabilir misiniz?' diye yalvardım ruh insanlarına. Sonra seyircilere döndüm.

'Joey adındaki papağanı tanıyan var mı?'

Hemen genç bir kız öne çıktı. 'Annemin papağanı bu.'

'Onu da beraberinde getirdi, aşkım.'

'Bir Guinness iç, bir Guinness iç,' diye mırıldandı papağan kulağıma ve ben kahkahalarla güldüm.

'Ah, ona bunu söylemeyi hiç öğretmediler! Bir Guinness iç, bir Guinness iç diyor!'

Kız başını salladı. 'Haklısın. Babam sarhoş gelirdi ve papağan da böyle derdi.'

Seyirci tabii ki çok beğendi.

Son zamanlarda tiyatro ziyaretlerimin benim için çok daha keyifli hale geldiğini söylemeliyim çünkü harika bir mağazaya sahibim.
Londra'daki Forest Hill'de duydum. Birkaç yıl önce, herkese söylediğim gibi, masektomi geçirdim ve böyle bir şey yaşamadan bunun neden olduğu sorunları fark etmiyorsunuz.

Örneğin, tek kanatlı bir kuş gibisiniz, özellikle benim ölçülerimdeyseniz ve dikkatli olmazsanız dengenizi kaybetmeniz çok kolay çünkü ağırlığınız artık eşit şekilde dağılmıyor. Küvete tırmanmak gibi her türlü günlük şey hakkında iki kere düşünmeniz gerekir. Yanlış taraftan tırmanırsanız uçup gitmeniz muhtemeldir — tıpkı birkaç ay önce benim yaptığım gibi. Daha da kötüsü, küvetimizin yanlarında tutunma çubukları yoktu, bu yüzden tekrar dışarı çıkamadım. Bacaklarım havada öylece yattım, gülsem mi ağlasam mı emin olamadım!

Sahneye çıkmak başka bir sorundu. Hastanede bana verdikleri sahte meme bir ton ağırlığındaydı ve özellikle spot ışıklarının altında giyildiğinde çok sıcaktı. Eve vardığımda kaslarım ağrıyordu ve o kadar çok terlediğimi fark ettim ki sırılsıklam olmuştum.

Az çok bununla yaşamayı öğrenmem gerektiği gerçeğine kendimi alıştırmıştım ki, biri bana Forest Hill'de yaşayan ve geçimini sağlayacak parayı kazanamadığı için dükkanını kapatmak zorunda kalacak olan bir kızdan bahsetti. Görünüşe göre benim gibi hanımlar için özel sutyenler stokluyormuş ve içlerine koymak için özel kuzu yünü pedleri varmış.

Tam aradığım kişi gibi geldi ve harika bir hizmet de verdiğini keşfettim. Bazen tam olarak uyduğundan emin olmak için yetmişe kadar sutyen deniyordu. Vücudumun her bir küçük yerini ölçüyordu ve bir yere uyduğunda ve başka bir yere uymadığında çıkarıp başka bir yeri deniyordu. Burada bir parçayı, orada bir parçayı değiştirerek çok zaman harcıyordu. Hastaneden ne kadar da farklıydı, orada sadece etrafınıza bir mezura koyup size bir sutyen, bir torba ve içine koymanız için köpük dolu bir şey veriyorlardı ve hepsi bu kadardı.

Dahası, bu kız hizmet için ücret almıyor, sadece sattığı ürünler için ücret alıyor. Ve hanımlarından herhangi biri bir düğüne veya özel bir etkinliğe gittiğinde, tüm kıyafetlerini, elbiseyi, ayakkabıları ve her şeyi mağazaya götürüyor ve doğru göründüğünden emin olmak için hepsini sütyenle birlikte deniyor.

İşte ben buna Tanrı'nın işini yapmak diyorum ve eğer parasızlıktan dolayı bundan vazgeçmek zorunda kalırsa bu bir trajedi olur.

Bölüm 13

'Doris,' dedi mikrofondaki genç adam, 'dedem yedi yıl önce ölmeden hemen önce, aramızda şiddetli bir tartışma çıktı. Ona ölmesini söyledim. Ve öyle de yaptı. O zamandan beri aklımdan çıkmıyor. Beni suçladığını mı düşünüyorsun?'

Soru zamanıydı. Kamusal gösterilerimin ikinci yarısını açan kısa nokta ve bu çocuk belli ki yedi yıldır onu endişelendiren soruyu sormak için bütün akşamı beklemişti.

'Ah zavallı ruh,' dedim. 'Elbette seni suçlamazdı. Hiçbir kötü niyet beslemezdi. Hepimiz gençken bunu söyleriz değil mi? O yeni geldi ve "Biraz dırdırcıydım," dedi. Ama o zamandan beri seni izliyor ve senin tam yerde yattığını ve seni kucakladığını ve şu anda iyi durumda olduğunu söylüyor. O kavganın hiçbir önemi yok. Seni hala seviyor.'

Soru zamanında bana her türlü şey soruluyor ancak aynı konular tekrar tekrar ortaya çıkıyor, bu yüzden son gösterilerden birkaç soru ve cevap örneği toplamanın faydalı olabileceğini düşündüm. İnsanların bilmek istediği şeyler şunlardır:

S. Arkadaşımın babasının külleri hala duruyor ve o... nereye koyması gerektiğini biliyor. Ne yapmalı?

1. Daha önce bize bazı romlu şeyler soruldu! "Umurumda değil, aşkım, buradayım" diyor. Eğer seni mutlu edecekse, sanırım nehirleri severdi, onları suya serpebilirsin. Ama onu aşkla özgür bırak ve o

sevgiyle geri dön.

S. Soruma bunaklık ile ilgili. İnsanlar bunaksa Geçmeden önce, diğer tarafa vardıklarında başlarına ne geldiğini hatırlıyorlar mı?

A. Hayır, çünkü yaptıklarından sorumlu değiller. Diğer tarafa geçtiklerinde hastaneye giderler ve sevgiyle iyileşirler. Ölümlerinin ayrıntılarını hatırlamazlar. Geri döndüklerinde genellikle şöyle derler: 'Sonlara doğru çok zorlandım.'

S. Eğer bir katil diğer tarafta farklı bir boyuta geçerse intihar eden birine ne olur?

A. Zihinleri hasta olduğu için özel bir şeye giriyorlar iyileşene kadar bakıldıkları hastane. Bahsettiğin kişi bir arabadaydı değil mi aşkım?

S. Evet.

A. O burada ve bana az önce şöyle dedi: 'Arabanın altındaydım 'Bazı ağaçlar ve ben bulunduk' dedi. Birisiyle tartışmıştı ve onları korkutmak istiyordu.

A. O şimdi burada aşkım ve daha iyi. O iyi şimdi. O cehennem ateşinde veya buna benzer bir şeyde değil.

S. Küçük kızım iki yaşındayken öldü. Ona kim bakıyor? Hala oynuyor mu?

A. Evet. O mutlu, aşkım. Hiçbir şeyin onları incitmesine izin vermiyorlar. Ruh çocukları. Hatta onları bizim kederimizden bile uzak tutarlar. Bir ruh annesi onlara bakar. Orada bir büyükanneniz var ve o sizin küçük kızınıza bakıyor. Diğer tarafta yakın akrabalar olmadığında, anneliğin sevinçlerini bilmeden geçen bir kıza bakması için çocuğa verilir.

805

S. Birisi öldüyse onu görmek mümkün müdür? Birkaç kez yaptım ve bana hayal gördüğüm söylendi. Sanırım onu üzdüm çünkü ona daha fazla dayanamayacağımı söyledim ve o zamandan beri onu görmedim. Yanlış bir şey mi yaptım?

A. Eğer yanlış olsaydı, aşkım, beni yıllar önce terk etmişlerdi. çünkü gençken ruhani insanlardan o kadar bıkmıştım ki, oh defol git, beni rahat bırak derdim. Sanırım sana uyum sağlaman için zaman veriyorlar ve eğer psişik yeteneğin varsa onu kullanmalısın, aşkım. Eğer tekrar olursa, şöyle de: Merhaba, nasılsın?

S. Arkadaşım 1983'te kocasını kaybetti. Nadir görülen bir hastalıktan öldü. Şimdi onu açmak istiyorlar. Doğru olan bu mu?

A. Az önce geldi. Sanırım beyinle ilgili bir şeydi, çünkü 'Bebek gibi gittim' diyor.

Q. Evet doğru.

A. Onun ne yaptığının hiç önemi olmadığını söylüyor Vücudunuza ve eğer bir başkasına yardımcı olacaksa bırakın onlar da yapsın.

Q. Yaklaşık iki yıl önce küçük oğlumu kaybettim. O daireden taşındım ama insanlar oraya taşınan küçük kızın hiçbir şey olmadığında ve eşyalar taşınırken sürekli işaret ettiğini söylüyor. Acaba bu benim küçük oğlum olabilir mi?

A. Evet. Küçük kız onu görecek. Çocuklar psişiktir saat on veya on bire kadar. Eski evinde neler olup bittiğini görmek için girip çıkıyor.

S. Geçen yıl kız kardeşim gitti. Ölmeden hemen önce kardeşimle tartışmıştı ve onu affedip affetmediğini merak ediyoruz.

A. Elbette öyle oldu. Çok trajik bir şekilde, çok çabuk, değil mi? Bir virüstü ve her şey bitti

806

48 saat sonra bana söylüyor. Ağlama diyor çünkü iyi ve tabii ki hiçbir kötü niyeti yok. Hepimiz ara sıra küsüyoruz ama bu hiçbir şey ifade etmiyor.

Çok uzun zaman önce vefat etmemiş insanları alıyor gibisin. Bu, uzun zaman önce vefat etmiş insanların geri dönmesinin daha zor olduğu anlamına mı geliyor?

A. Aşk daha zor değil, sadece birisinin... yakınları henüz ölmüşken hala yas tutuyorlar ve onları rahatlatmak istiyorlar. Onları rahatlatmak için yakınlarda kalıyorlar. Ama geçen gece annesi üç yaşındayken ölen bir kız vardı ve yirmi yedi yıl sonra kızıyla konuşmak için geri döndü!

S. Böbrek bağış kartı taşıyıp vücudunuzun parçalarını dünyadaki birine bırakırsanız, bu ruhsal gelişime engel olur mu?

A. Aman Tanrım, aşkım. Umarım parçalarım onlardadır. Paketlenmiş ve etiketlenmiş! Çok fazla parçam ve parçam alındı, aşkım. Şimdi kimseye faydalı olup olmayacağımı bilmiyorum ama John ve ben vasiyetimize kullanılabilecek her şeyin kullanılabileceğini koyduk. Orada bizim için hiçbir fark yaratmıyor. Annemin sadece bir gözü vardı. Doğumda kaybetti ama annemi diğer tarafta gördüğümde ilk başta onda neyin farklı olduğunu anlayamadım sonra iki gözü olduğunu fark ettim.
Gittiğimde beni çöp kutusuna atabilirler ama bu benim için ne kadar fark yaratacak. Uzakta olacağım.

S. Kamusal toplantılarda yabancı insanlarla hiç konuşmuyorsunuz, neden?

1. Evet. Geçen gece Kıbrıslı bir kadınla görüştüm ama katılıyorum, kamusal gösterilerde daha çok İngiliz insanla konuşuyorum. Sanırım bunun sebebi, yabancı isimler arasında ismimi duyurmakta zorluk çekmem ve çok fazla zaman alması, onları özel görüşmelere saklamak daha iyi. daha uzun zamanım olduğunda otururum.

807

S. Eğer bir çocuk dünyaya gelmezse kaç yaşında büyür? Ruhlar aleminde ne var?

A. Burada yaşamış olsaydı olması gereken yaşta olacak. büyüyüp annesinin yanına getirilecek ve annesi yanına gittiğinde onu hemen tanıyacak, oysa ki çocuğunu dünyada hiç görmemiş.

S. Bir bebeğinizi kaybederseniz, ona bakan kişi ona bakamayacak kadar yaşlandığında ne olur?

A. Yapmazlar, aşkım. Her zaman orada birileri vardır onlara iyi bak ve hak ettiğin yaşa geldiğinde artık yaşlanmazsın.

S. Bir bebeği evlat edinmeyi beklerken büyükannem vefat etti. Oğlumun artık bende olduğunu biliyor mu?

A Elbette geliyor. Seni düzenli olarak görmeye geliyor.

S. Büyükannem öldüğü akşam yatak odasındaydım ve odada başka birinin olduğunu ve onları orada istemediğini söyledi. Kimdi o?

A. Ruhlar aleminden biri onu almaya geldi. Bunu gördüğünüz anda terliklerinizi patlatmak üzere olduğunuzu biliyorsunuz! Büyükanneniz muhtemelen onu götürmenizi söylerdi çünkü o anda gitmek istemiyordu.

S. Birden fazla kocanız varsa, hangisiyle evlenirsiniz?

A. Eğer ikisini de eşit derecede sevseydin, ikisine de giderdin. çünkü kıskançlık yok. Ama eğer dünyaya gelmeseydiniz muhtemelen bir daha birbirinizi görmek istemezdiniz bu yüzden de görmezdiniz. Aşkın olduğu yere gidersiniz.

S. Psişik güçler nasıl geliştirilir?

808

A. Herkesin psişik bir kıvılcımı vardır ama bazılarında bu kıvılcım daha güçlüdür. diğerlerine göre daha fazladır. Bazen miras alınır ve bazen de psişik şeylere ilgi duyarsınız ve bu sadece olur. İyi bir gelişim çemberine katılın — en yakın spiritüalist kilisenizden bir tane duyarsınız. Ya da bu size uymuyorsa iki veya üç arkadaşınızla sevgi ve uyum içinde oturun ve kendinizi hizmete sunun.

S. Bir hayvanı öldürüp, onun iyiliği için bile olsa, bundan sorumlu tutulur musunuz?

A. Hayır, aşkım. Eğer acı çekiyor ve asla iyileşemeyeceksem birinin benim için aynısını yapmasını umuyorum. Ama hayvanlar da yaşamaya devam ediyor ve diğer tarafta formda ve sağlıklılar. Evcil hayvanlarınızla tekrar tanışacaksınız.

S. Diğer tarafta doğum günü kutluyorlar mı?

A. Evet. Şanslılar. İki kutlamaları var, dünyada doğdukları gün ve ruhlar alemine vardıkları gün.

S. Şimdi orada hayvanlarla çalışmak için bir talepte bulunabilir miyim?

A. Ah evet, aşk. Her zaman zavallı hayvanlar vardır istenmedikleri veya kazalarda öldükleri için uyutulurlar ve diğer tarafta da tekrar bakılırlar. Bana Sammy adında bir köpeğiniz olduğunu söylediler.

S. Evet ve onu çok seviyorum!

S. Eğer sizi diğer taraftan izliyorlarsa odaya mı giriyorlar yoksa başka bir yerden mi izliyorlar?

1. Gizliliğin konusunda endişeli misin, aşkım? Herkes böyle düşünseydi hiçbir bebek doğmazdı. Hayır, onlar bizim gizliliğimize saygı duyarlar. Sevgi gönderdiğinde gelirler. Eğer düşünürsen, bu güzel değil mi Keşke falanca burada olup görebilseydi — gelirler.

809

S. Eğer hepimiz öğrenmek için buradaysak, Etiyopya'daki insanların öğreneceği ne var?

A. Korkarım ki buna cevap veremem, aşkım. Sık sık diye düşündüm. Suçlu olan tepedeki insanlar. Ama geri kalanımız Etiyopya'daki acı çeken insanlardan ders çıkarabilir. Bob Geldoff'a bakın. Oraya gitti ve gördüklerinden etkilendi. Onu daha iyiye doğru değiştirmiş olacak.

S. Hepimizin bir ruhsal rehberi var mı?

A. Evet, her birimiz. Diğer tarafta birileri, bedenlerimiz daha doğmadan bize rehberlik etmek için ruh dünyasındaki ilerlemelerinden vazgeçmeye gönüllü oluyor. Onlar bekliyor ve ruhumuz da yeryüzüne gelmeyi bekliyor ve geri döndüğümüzde rehber geri dönüyor. Buna vicdanınız, içgüdünüz veya bir önsezi diyebilirsiniz, ancak sizi doğru yola yönlendirmeye çalışan ruh rehberinizdir.

S. Geçtiğimiz yıl kızımı kaybettim ve bana ne olduğunu bilmek istiyorum. doksan yaşına kadar yaşarsa, ben gittiğimde hala orada olacak mı yoksa gitmiş olacak mı?

A. Hayır canım, yüzlerce yıl sürer. kaç yaşında olursan ol, senin annesi olduğunu bilecek. ne kadar beklememiz gerektiği önemli değil, çocuklarımızı tekrar göreceğiz. aşk bağı sonsuzdur.

S. On bir aydır çok kötü bir yas tutuyorum ve bu yasın kişinin ruhsal alemde ilerlemesini engelleyip engellemeyeceğini merak ediyorum?

A. Evet, üzgünüm ama bu işi daha da zorlaştıracak. Onları sevgiyle serbest bırakmalısınız ki sevgiyle geri dönebilsinler. Hepimiz bir yas döneminden geçmeliyiz, ancak bizi mutsuz görmek onları üzüyor.

S. Şifa kalıtsal mıdır?

A. Hediyemi, Roman Çingene olan babamdan miras aldım, bu yüzden şifanın da miras kalabileceğini düşünüyorum. Sadece insanlara yardım etmek istemeniz gerekir ve hediye oradaysa, gelecektir.

S. Annem çok mutlu bir hayat yaşamadı ama ben çok çok mutlu bir hayat yaşıyorum ve bunu onunla biraz daha paylaşmak istiyorum ama korkuyorum.

A. İlk başta beni korkuttu, aşkım, ama aslında var korkulacak bir şey yok. nefes almak kadar doğal. anneniz yanınızda olacak, sadece ona merhaba deyin ve sevgilinizle birlikte resminin yanına bir çiçek koyun.

S. Yakın zamanda beş yakınımı kaybettim ve onların da birlikte. Ayrıca babamı çok sevdiğim için ona zarar veriyor muyum?

1. Birlikte olacaklar ve babanın seni mutsuz görmesi canını yakıyor. Babanla ruhlar aleminde yaşayamazsın değil mi, aşkım? Yaşaman gereken kendi hayatın ve düşünmen gereken kendi ailen var. Tüm sevgini babanla birlikte göndermemelisin. O yeni hayatında mutlu ama senin kederin onu üzüyor.

Gördüğünüz gibi, sorular her şekil ve boyutta geliyor ve her soru zamanı biraz farklı ama bunlar bana en sık sorulan soru tipleri. Belki sizinki de onlardan biridir.

Bölüm 14

Geçen gün her sabah yaptığım gibi postayı karıştırırken bir zarfı salladım ve solmuş bir fotoğraf düştü. İnsanlar bana duvarım için sık sık ruh çocuklarının fotoğraflarını gönderiyor ama bunun farklı bir şey olduğunu hemen anladım. Eski ve bulanıktı, bugün çektiğimiz parlak renkli fotoğraflara hiç benzemiyordu.

Merakla büyüteci elime alıp iyice baktım ve aniden sevgili yaşlı annemin yüzü bana doğru fırladı. Fotoğrafa hayranlıkla baktım. Yirmili veya otuzlu yılların tarzında giyinmiş üç hanımefendiyi Skegness'teki bir sokakta yürürken gösteriyordu ve hepsini tanıyordum; Winifred Webb, Florrie Hodson ve Annem. Annem ve iki arkadaşı belli ki bir tatilin veya muhtemelen en yakın sahil beldemize bir günlük gezinin tadını çıkarıyorlardı.

İnsanlar bana sık sık neden önceki kitaplarımda babamın resimlerini bastığımı ama anneminkini basmadığımı soruyorlar. Aslında annemi daha az sevdiğimden değil - sadece onun neredeyse hiç resminin olmamasından. Görüyorsunuz ya, annemin sadece bir gözü vardı, diğerini doğumda forsepsle doğum sırasında kaybetti ve hayatını çirkin, eski bir gözlük takarak geçirdi. Her zaman bundan biraz utanıyordu ve sonuç olarak biri kamerasını çıkardığında annem ters yöne doğru giderdi. En azından fotoğrafının çekilmesine son derece isteksizdi ve şimdi onu bize hatırlatacak neredeyse hiç fotoğraf yok. Bu yüzden Skegness anlık görüntüsünü aldığımda çok heyecanlandım ve o zamandan beri büyüttük.

Annemin şapkasının alnına doğru nasıl çekildiğine bakarak o göz bandından ne kadar nefret ettiğini ve onu saklamaya çalıştığını anlayabilirsiniz. Yine de onu ruhlar aleminde gördüğümde iki gözü vardı, yepyeni gibiydi. Orada tüm zayıflıklarımızı kaybediyoruz ve annem o yamayı tamamen ortadan kaldırmıştı.

Ailemle ilgili anılarım son zamanlarda çoğaldı çünkü Lincoln'den yeni döndüm, burası neredeyse memleketim. Aslında tam olarak memleketim olmalıydı ama Grantham'daki bir gösteri için düzenlemeler konusunda o kadar zorluk yaşadık ki her şeyi yolun aşağısındaki Lincoln'e taşıdık. Daha önce oradaki sorunun bilet satıcıları ve bazı insanların yirmi bilet alırken bazılarının hiç bilet alamaması olduğunu söylemiştim. Sonunda öyle kötü bir his vardı ki o tür bir atmosferde çalışamadım, bu yüzden otobüslere bindik ve Lincoln'e gidip gelmek isteyen herkesi feribotla taşıdık ve akşamın geliri zihinsel engellilere gitti.

Lincoln'de katedralin geceleri ışıklandırıldığı güzel bir odamız vardı - çok güzel bir manzara. Tek sorun, insanların fotoğraf çekmek için odamızın yanındaki yangın merdivenine tırmanmaya devam etmesiydi. Oradaki ilk sabah, odaya bir sürü insanın girdiğine ikna olarak alarma geçerek uyandım. Neyse ki oda boştu, ancak perdeyi çektiğimde aceleyle tekrar aşağı indirdim. Özellikle girişimci bazı turistler yangın merdiveninden penceremizin dışındaki düz çatıya tırmanmış ve oradan katedrale doğru fotoğraf çekiyorlardı! Perdeler kapanana kadar gizlice dolaşmak zorunda kaldım!

Biletler, otobüsler ve mekan değişikliğiyle ilgili tüm karmaşadan sonra akşam hakkında biraz tedirgindim ama ruhlar alemi beni hayal kırıklığına uğratmadı. Bir şey hakkında endişelendiğinizde her zaman bir şeyler ters gider. Her zaman biraz mahremiyet için gittiğim banyoda! The Pastures, Barrowby'den Maisie Bolton ismini duydum. Maisie'nin Annesiydi.

'Ben de senin gibi bir medyumdum, Doris,' dedi. 'Rehberimin adı Topsy'di.' Kızına mutlu yıllar dilemek istediğini söyledi, çünkü bir sonraki hafta onun doğum günüydü.

Sahneye çıktığımda ve The Pastures, Barrowby'den Maisie Bolton'ı bulmaya çalıştığımda, annesinin Maisie'yi yanlış hesapladığını keşfettim — ya da adının Mavis olduğunu yanlış duymuştum — orada değildi. Hastalanmıştı ve biletleri yakın bir arkadaşına vermişti.

Annesi oldukça sinirlenmişti. Bana adının benimki gibi Doris olduğunu söyledi ve kollarını kavuşturup güzel bir sohbet için oturdu ve bir süre başka kimseyi içeri almadı. Sonunda Mavis'in arkadaşının doğum günü için ona çiçek götürmesi şartıyla diğer ruhların da eğlenmesine izin vermeyi kabul etti.

'Ve ona, ahiret hakkında söylediklerimin doğru olduğunu söyle,' diye ekledi veda ederken. 'Şu an buradayım ve her şey tam da söylediğim gibi.'

Doris sırayı geçince hepsi geldi; gardıropta fötr şapkasını unutup, ölmeden hemen önce kendine yeni bir takım elbise aldığı için şikâyet eden bir koca, kızının yeni bir araba aldığını ve fiyatından 250 sterlin indirim yapıldığını bilen ve torunu için endişelenen bir anne, 'kendini buna adamak istemeyen' sevimli bir oğlan, lösemi hastası olarak ölen ve kız kardeşinin en sevdiği mavi kazağını giydiğini bilen ama ayakkabıları küçük geldiği için giyemeyen genç bir kız, ailesinin resminin yanına taze çiçekler yerine yapay çiçekler koyduğundan şikâyet eden bir anne, yapı kooperatifi hesabında 4,75 sterlin bırakan küçük bir oğlan ve böyle sürüp gitti...

Bir noktada Richardson ailesi için bir irtibat buldum. Hepsi orada bir sıra halinde oturuyorlardı, yaklaşık on iki kişiydiler ve neredeyse hepsinin ismini aldım; Donna, Diana, Deborah, Peggy, Alan ...

Harikaydı. Benim ve zihinsel engelliler için harika bir akşamdı.

814

Ertesi gün Bridlington'a doğru yola çıktık, orada iki gösteri yapıyorduk ve çok hareketli vakit geçiriyorduk! Hava sonunda değişmişti ve sıcak güneş ışığı altında Lincolnshire kırsalında süzülüyorduk. Lincolnshire'ın ne kadar güzel olabileceğini unutmuşum. Parıldayan altın tarlalarının yanından geçtik, ben de hardal sanmıştım ama daha sonra beni sahnede tanıtan Tony Ortzen, "Tüm o tecavüz tarlalarını gördün mü?" dedi.

'Neyden?' diye sordum dehşet içinde.

'Tecavüz,' diye sırıttı, 'buna öyle deniyor.'

'Biz ona her zaman hardal derdik,' dedim, 'Bence bu çok daha hoş.'

Ve kırsal yollarda gezinirken, yılları geriye götüren bir isim gördüm aniden. Scampton. WAAF'larda olduğumda ilk durağım.

'Oh Robbie, bir dakika yavaşla,' dedim şoföre. 'İşte eski istasyonum. Acaba etrafa bir göz atıp dağılmaya gitmemize izin verirler mi diye merak ediyorum.'

The Lord's My Shepherd düdüğünü çaldığını duyduğum ve kesinlikle geri dönmeyeceğini bildiğim yerdi. Evet, Scampton, psişik gücümle ilk kez yüzleştiğim yerdi. Sadece bakmak bile kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyordu.

Elbette modernize edilmişti, ancak konakladığımız eski evliler lojmanları hala oradaydı. O günlerde branda altında uyuyorduk ancak soyunmak ve dışarı çıkmak için hazırlanmak ve gece çadırlarımıza bizi götürecek otobüsleri beklemek için evliler lojmanlarına giderdik.

Robbie arabayı durdurdu. "Gidip etrafa bakabilir miyiz diye soracağım," dedi ve nöbetçi odasına doğru yürüdü ama ne yazık ki bu mümkün olmadı. Görünüşe göre yazıp randevu almanız gerekiyordu. Kendime bunun bir fark yaratıp yaratmayacağını sormayı düşünüp düşünmediğimi sık sık merak ediyorum. Sonuçta kendim de orduda olduğum için,

815

soru ve kime sorulacağı. Ama işte, o zaman bunu düşünmemiştim ve düşündüğümde de çok geçti.

Hayal kırıklığına uğrayarak yolumuza devam ettik, ancak muhteşem Humber köprüsü neredeyse bunu telafi etti. Kahverengi suyun üzerinde açılıp kapanan harika bir manzaraydı. İnanılmaz bir mühendislik başarısı.

Bridlington'daki sahil otelimizde, resepsiyondaki hanım bizim gelişimiz karşısında şaşkına döndü.

'Hangi şartları istiyorsunuz?' diye sordu.
'Şartlar mı?' dedi Laurie. 'Ne demek istiyorsun?'
'Peki akşam yemeği mi istiyorsun yoksa sadece yatak ve kahvaltı mı?'
'Yarın akşam yemeğine ihtiyacımız olacağını sanmıyorum,' diye açıkladım. 'Tiyatroda olacağız ama bu gece...'
'Elbette Doris Stokes istediğini sipariş edebilir,' diye sözünü kesti Laurie.
'Ah, evet, eğer istersen,' dedi ama kadın sanki her şeyi önceden netleştirmeyi tercih ediyormuş gibi biraz morali bozuk görünüyordu.
Elbette büyük siper kazıcılarının bölgesindeydik ve size yemek servis ettiklerinde, oğlum, size yemek servis ettiler. Yemeğin size ilk sordukları şey olması şaşırtıcı değil.
Gariptir ki, Yorkshire pudingi bile görmedik, artık yememe izin verilmiyor. Ama ben küçük bir kızken, Yorkshire pudingi harika bir doyurucuydu. Pazar günleri ana yemekten önce Yorkshire pudingi ve sos yerdik. Sonra bir sebze yığınıyla çevrili ufak bir et parçası ve son olarak da reçel veya şeker ve sirkeyle yine Yorkshire pudingi. İyi bir doyurucu yemekti ve yaşlı insanların hala böyle yediğini tahmin ediyorum.
Tiyatroya vardığımızda düzenlemeleri kontrol etmek için kısa bir süre sonra tiyatroyu aradık ve müdirenin çok şaşkın olduğunu gördük.
'İki papazdan bir çağrı aldık,' dedi. 'Bir şey olursa tiyatroya gelmelerini isteyip istemediğimizi sordular. Ne diyeceğimi bilemedim. Siz ne düşünüyorsunuz? Normalde orada papazlar oluyor mu?'

'Hayır, aşkım, bilet almadıkları sürece,' dedim, 'ama endişelenme. Bana telefon numaralarını ver, ben hallederim.'
İlk papaz tatildeydi, bu yüzden çok endişeli olamazdı ama ikinci papaz evdeydi.
'Merhaba,' dedim, 'ben Doris Stokes'um. Tiyatroya gelmek için gönüllü olduğunuzu duydum. Benimle sahneye çıkmak mı istiyorsunuz?'
'Yok canım,' dedi, 'Yani benden gelip daha sonra kötü etkiyi temizlememi mi istediler?'
'Kötü etkiler!' diye yankıladım. 'Ne hakkında konuşuyorsun sen?'
'Bazen, sizin gibi insanlar daha önce burada olduğunda, buralarda kötü etkiler bırakabiliyor ve biz de gidip onları temizlemek zorunda kalıyoruz.'
'Sana temin ederim ki benim için böyle bir şey olmayacak,' dedim kararlı bir şekilde. 'Ama eğer gerçekten bu kadar endişeliysen neden benimle sahneye çıkıp insanları uyarmıyorsun ve kendi kararlarını vermelerine izin vermiyorsun?'

O da bundan hoşlanmadı ama bu epey bir tartışmaya dönüştü. Bana İncil'den alıntı yaptı ve ben de ona İncil'den alıntı yaptım ama aslında hiçbir yere varamıyorduk.

'Bak,' dedim sonunda, 'sana ne yapacağımı söyleyeceğim. İsmini ve telefon numaranı vereceğim, böylece beni gördükten sonra başı derde giren olursa yardım için seni arayabilirler.'

Küçük bir duraklama oldu. 'Ah, eh — bunun pek iyi bir fikir olacağını sanmıyorum,' dedi papaz.

'Hayır? İşte bahsettiğin bu değil mi? Yoksa sadece tiyatroya girip tüm o dua işini yapmanın ihtişamını mı istiyorsun? Senin insanları düşündüğünü sanıyordum.'

'Benim.'

'Peki, o zaman numaranı onlara vereyim,' dedim. Ben de öyle yaptım.

Ama telefonu kapatırken biraz üzüldüm. Neden tanımadığım insanlara neşe, güç ve rahatlık getirmenin yanlış olduğunu düşünüyorlar.

817

Birkaç gösteriden sonra aşk havada o kadar yoğun ki neredeyse görebiliyorsunuz. Bu nasıl kötü olabilir?

Ama bunun üzerinde durmaya zamanımız yoktu çünkü Radio Humberside için bir röportaj yapmaya söz vermiştik. İlk başta tereddüt ettim çünkü seyahat etmenin uzun bir mesafe olabileceğinden korkuyordum ama hayır, Bridlington'da bir stüdyoları olduğunu söylediler, oradan yapabilirdik.

Şimdiye kadar yaptığım en komik yayın oldu. Bize verilen adres deniz kıyısındaydı ve harap bir kafe ile bir Nissan kulübesi arasında bir yerde duran garip, küçük bir binanın önünde durduk. Yan tarafta bir lunapark vardı ve binanın hemen yanında çılgınca çığlık atan insanlarla dolu dev bir salıncaklı tekne ileri geri hareket ediyordu.

Laurie şaşkınlıkla etrafı inceleyerek, 'Bu doğru olamaz,' dedi.

'Eminim buraya gelmemizi söylediler.' Dışarıda küçük bir turist bilgi noktasında bir kız vardı, ona sordum.

'Ah evet,' dedi, 'burada bir stüdyo var. Geçebilirsin. Sana anahtarı vereceğim.'

'Anahtar mı?' Sesim gıcırdayarak sordum. 'Orada kimse yok mu?'

'Hayır' dedi kız.

Gözlerimize inanamadık. Kendin yap stüdyosunun kapısını açtık. Gerçekten de numaralarla radyoydu. Talimatların bir listesi vardı: Bir. Rahatça otur. İki. Telefonu aç. Üç. Bu numarayı çevir... Dört. Mikrofonun önüne geç...

Histerik bir haldeydik. Gülmekten neredeyse ağlayacaktım numarayı çevirdim ve genç bir kız açtı.

'Ah merhaba, Doris,' dedi. 'Güç kapının yanında. Tamam, şimdi o düğmeye bas. Kulaklıkları tak...' ve böyle devam etti.

O gün mekan çift camlıydı ve aşırı sıcaktı, bu yüzden biraz hava almak için kapıyı bir kovayla açık tuttuk ve bir şekilde kıkırdamalarımız arasında yayını başlattık .

818

Yarı yolda büyük bir gürültü oldu. Dışarıdaki bir kız kovayı tekmelemişti.

'Üzgünüm!' diye seslendi, 'ama diğer odadaki telefonu kullanmak istiyoruz ve bu kapı açıkken buna izin verilmiyor.'

Laurie neredeyse sandalyesinden düşüyordu. 'Buna inanamıyorum,' diye soluk soluğa kaldı. 'Bu *Gizli Kamera* değil mi? Gerçek değil!'

Ve tüm bunların üstüne, kapı kapalı olmasına rağmen, sallanan tekneden gelen çığlıklar da duyuluyordu.

Programın nasıl olduğunu bilmiyorum ama söyleyebileceğim tek şey uzun zamandır bu kadar iyi gülmediğim!

Daha üzücü bir not olarak, Bridlington'dayken Roy Plomley'nin vefat haberi geldi. Tiyatroya gitmeye hazırlanıyorduk ve televizyon yan odada oynuyordu, aniden Roy Plomley'nin sesini tanıdım.

'Roy Plomley televizyonda,' diye seslendim John'a ve izlemek için banyodan çıktım. Ama bu sadece bir kayıttı ve sonrasında Roy'un o sabah öldüğünü duyurdular.

Çok üzgündüm çünkü o çok nazik, sevgi dolu bir adam. Gerçek bir eski dünya beyefendisi. *Desert Island Discs'te yer alan yıldızların listesini gösterdiklerinde* kendimi çok mütevazı ve davet edildiğim için çok gururlu hissettim. Aslında şovdaki son konuklardan biriydim. Roy çok özlenecek, sadece ailesi tarafından değil, milyonlarca dinleyicisi ve BBC'deki meslektaşları tarafından da. Artık bahsettiğim şeyin gerçek olduğunu biliyor ve diğer tarafta mutlu bir hayatı olmasını umuyorum. Biliyorum ki olacak çünkü o her zaman çok düşünceli, sevimli bir adamdı.

O gece tiyatroya vardığımızda daha fazla eğlence ve oyun vardı. Soyunma odaları ve sahne arkasındaki her şey bodrumda gibiydi ve sokaktan kapıyı açtığınızda, ileriye doğru yürümek yerine, tırabzansız dar, kıvrımlı taş basamaklardan aşağı doğru düz bir şekilde iniyordunuz. Elbette, beni çok korkuttu ve boynumu kıracağımdan emindim ama başardım.

819

Casey's Court'tan bahsedin. Sahneye çıkma zamanı geldiğinde, uzun elbisemi önde tutuyordum ve John arkada tutuyor, önde bir tane mücadele ediyor diğerinin bu dik basamaklardan yukarı çıkması, bir tür bozuk pandomim atı gibi! Ve sahneye çıkıp oturduğumda yere düştüm, neredeyse seyircilerin içine fırlıyordum! Laurie çok titizdir temizlik için ve benim için

çıkarılan deri koltuğa ekstra iyi bir cila vermişti. Çok güzel görünüyordu ama cam kadar kaygandı ve kendimi salona doğru kayıp düşmemek için bütün akşamı ayaklarımı yere sıkıca bastırarak geçirmek zorunda kaldım!

Her iki Bridlington gösterisi de çok şükür başarılı oldu. Paul Hewson'dan daha önceki bir bölümde bahsetmiştim Otel odamda benimle konuşmaya gelen, ama orada diğer birçok iyi bağlantı. Karısının bingoda kazandığı 79 sterlinden bahseden bir koca vardı. Bir trafik kazasında ölen on yaşındaki Susie. saat 4.30'du ve koşuyordum, sonra pat... Bu adil değildi. Dişçiye yeni gitmiştim ve dişçilerden nefret ediyorum. ...' Ayrıca bir çorabın burnunda bir şeyin kıvrılmış olduğuyla ilgili kafa karıştırıcı bir mesaj da vardı.

'Çorabın burnunda mı para buldun, yoksa parayı çorabın içine mi saklıyordu? Çorapla ilgili bir şey,' diye açıkladım.

'Bunun ne anlama geldiğini biliyorum,' dedi mikrofondaki genç kadın. 'Küçükken çok çok fakirdik ve Noel'de bir şey umuyordum. Eski bir çorap aldılar, onu buruşturulmuş kağıt parçalarıyla ve eski saç fırçalarıyla ve şaka olsun diye bir şeylerle doldurdular!'

Daha önce bakıcılık yaptığım iki kişiyle de görüştüm, sadece biri artık karşı taraftan benimle konuşuyordu.

'Ben Barry' dedi bir erkek sesi, 've ben seni tanıyorum.'

O zaman bir oturum için gelmiş olması gerektiğini fark ettim ama o kadar çok insanla tanıştım ki sesini tanıyamadım. Barry, Amanda ile birlikte olduğunu ve Margaret'i aradığını söyledi. Margaret öne geldiğinde yüzünü tanıdım.

Kırk Dakika oturumlarından biriydi . Eşi Barry ile birlikte, ruhlar aleminde olan kızı Mandy ile iletişime geçmeyi umarak gelmişti. Ama şimdi sanki yeni bir trajedi yaşanmış gibiydi, çünkü Barry de ruhlar alemindeydi.

'Ah hayır, kendini ele verdi, canım,' dedim dehşet içinde. 'Sadece üzgün olduğunu söylemek istiyor. İki gün önce onu üzmüştüm ve biraz surat asmıştı,' dedi, 'ama mesele bu değildi.' Ve işten çıkarılmaktan korktuğunu açıklamaya devam etti. 'Daha önce bir kez işten çıkarılmıştım, sonra başka bir iş buldum ve onu da kaybedeceğimi düşündüm. Bununla yüzleşecek cesaretim yoktu...'

En çok istediği şey karısının, bunun onun yaptığı bir şey olmadığını ve onu hâlâ sevdiğini bilmesiydi.

Soru zamanı sırasında sevimli küçük bir çocuk geldi. Sadece iki pennyworth'tü ve sahnede bana baktı ve dedi ki, kitaplarınızı okudum ve herkese yer var mı yoksa devam mı edelim?

Ben de ona ilerlemenin yüzlerce yıl aldığını ve herkese yer varmış gibi göründüğünü anlattım ve o da koşarak yerine geri döndü, ama gösterinin

sonunda imzalamak üzere kitabını getirdi ve onu sahneye çıkardılar, böylece ona sımsıkı sarılabildim.

O gece bana ayakta alkışladılar ve tezahüratlar ve bağırışlar arasında tanıdık bir tezahürat duydum: 'Doris Stokes -... Doris Stokes ...' Balkona baktım ve aylar önce kitap imza gününden çaldığı karton maketi John'a gösteren kız oradaydı. Harika bir arkadaş grubu ve maket ile gelmişti ve tezahürat ederken orada durup maketi başlarının üstünde salladılar. Seyircilerin geri kalanı da yavaş yavaş tezahüratı sürdürdü ve tüm tiyatro 'Doris Stokes! Doris Stokes!' ritmine göre sallanmaya başladı.

En büyülü andı.

Sonuçta Bridlington ve o harika akşamın kendi anılarımdan daha kalıcı bir hatırası olacaktı. Eve vardığımda beni bekleyen bir mektup vardı Seyirciler arasında bulunan Kathy Nicholson'dan bana:

Sevgili Doris, Dün gece küçük oğlum Steven'ı benimle konuşmaya getirdiğin için sana kalbimin derinliklerinden teşekkür etmek için yazmak istedim. Kazayla ilgili söylediğin her şey ve nefes almasına yardımcı olmak için bir makineye bağlanması ve yaşasaydı bir lahana olacağı gerçeği çok doğruydu. Kişiliği çok gerçekti ve benim için yaptıklarından dolayı sana karşı çok fazla sevgi hissediyorum. Sadece Doris, gösterinin hemen başında bize bir 'Bayan Roberts' dediğini, sonra bir noktada 'Kathy' veya 'Katharine' dediğini ve daha sonra 'Karavan' dediğini ama sonra 'Ah, bunun ne hakkında olduğunu bilmiyorum' dediğini ve mesajlarını almak için önde bir grup hanımın toplandığını söylemek istiyorum.

O sırada ayağa kalkmadım çünkü biraz kafam karışıktı ama şimdi kesinlikle inanıyorum ki Doris, babam Arthur Roberts benimle konuşmaya çalışıyordu. Yaklaşık 18 ay önce aramızdan ayrıldı ve Steven ile büyükbabasının ruhlar aleminde birlikte oldukları inancında her zaman teselli aradım çünkü çok yakınlardı.

Benim adım Kathy ve yeni evimize taşınana kadar şu anda bir karavanda yaşıyoruz. Benden küçük bir hediye kabul ederseniz çok mutlu olurum. Ekteki kaset geçen yıl kaydettiğim bir kaset. Trompet çaldığımı görüyorsunuz ve babam benimle çok gurur duyuyordu ve kasetimi ona adadım. Dünya düzlemindeyken bunu hiç duymadı ve şimdi kaseti kaydetmemle ilgili her şeyi bildiğini ve ayrıca Steven ile birlikte ruhlar aleminde bunu dinlemekten keyif aldıklarını *biliyorum .*

Tanrı seni korusun, Doris,

Size ve sevgili kocanız John'a en içten iyi dileklerimi iletiyorum.

Saygılarımla ,

822

Kaseti çaldım ve kesinlikle harikaydı. Kathy çok yetenekli bir kız ve müziği bana büyük bir zevk verdi. Dahası, gözlerimi kapatıp *Danny Boy'u* ve diğer tüm eski favorilerimi dinlediğimde, Bridlington'daki o sahnede, büyük bir sevgi duvarıyla çevrili halde buluyorum kendimi.

Buraya kadar gelen okuyucular, son kitabımdan bu yana her türlü harika şeyin gerçekleştiğini fark edecekler! Ancak en heyecan verici olanı, Prenses Anne'e Westminster Hastanesi'ndeki yeni Kemik İliği Ünitesi'ni açtığında takdim edilmekti.

Sesler Ev Sahibi'nde bahsettiğim gibi , Woman's Own dergisi Save the Children Fund'a desteklerinin bir parçası olarak ünitenin inşa edilmesi için bir çağrı başlattı. Sanırım bir milyon poundun üzerinde para topladılar ve kendi yardım gösterilerimden 12.000 pound katkıda bulunabildim, bu harikaydı. Ünite inşa edildi ve 6 Haziran'da Save the Children Fund'ın başkanı olan Prenses Anne tarafından açıldı.

Doğal olarak töreni aylardır bekliyordum. Kıyafetlerimi ayarlamıştım. Dönen mavi ve leylak tonlarının manevi renklerinde mandalina tarzı bir elbise giyecektim.

Sonra törenden hemen önceki gün hafif bir felç geçirdim. Dehşete düşmüştüm; fiziksel durumumdan çok sunumu ve hemen sonrasında Brighton'da yapmam gereken iki gösteriyi kaçırabileceğim gerçeğinden. Sağ kolum beceriksiz ve neredeyse işe yaramaz haldeydi ve konuşmaya çalıştığımda korkunç bir kekemelik olarak çıktı.
823

'Sahneye çıkıp insanlarla konuşmanın bir yolu yok,' dedi harika doktorum, sonunda beni endişelendiren şeyi kekeleyerek söylediğimde. 'Hiçbir iş yapmayacaksın. her neyse. Ama sunuma neden gitmemen gerektiğini anlamıyorum. Sana iyi gelecek çünkü bundan zevk alacaksın ve hiçbir iş yapmak zorunda kalmayacaksın. Ama sonrasında seni bir kontrol için hastaneye götürmek istiyorum.'

Ne yazık ki Brighton'daki gösterilerimi iptal etmek zorunda kaldım ama Westminster Hastanesi'ne giderken çok zorlandım ve bunu başardığım için çok mutluyum.

Bana harika bir şekilde baktılar. Profesör Hobbs beni kapıda karşıladı ve benimle birlikte olması için bir hemşire ayarladı. Sonra beni toplantı odasına aldılar ve Prenses Anne gelene kadar nedime için ayrılmış bir sandalyede oturmama izin verdiler.

Nefes kesici görünüyordu. Onu nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum: şık, zarif, kusursuz — hiçbir şey onun görünümünü tam olarak yansıtamaz. Krem

rengi bir etek ve lacivert bir ceket giymişti ve saçları yukarıda toplanmış ve lacivert benekli krem rengi bir şapkayla taçlandırılmıştı.

Gerçekten çok sevimli bir kız. Çok ince ve dik, ciddi bir ifadeyle gülümsüyor ve sonra sihir gibi oluyor. Tüm yüzü öyle bir ışıltıyla aydınlanıyor ki ne kadar güzel olduğunu görebiliyorsunuz.

Sunum için sıradaki son kişi bendim. Önümde diğer bağış toplayıcılar vardı: Kuzey İrlanda'dan Bayan Jackie Berger, Pauline ve Brendan McAleese ve sonra ben.

Bana ulaşmadan önce düşebileceğimden veya aptalca bir şey yapabileceğimden korkuyordum ve o çizgide ilerlerken kalbim kulaklarımda öyle yüksek sesle çarpıyordu ki odadaki herkesin duyabileceğini düşündüm. Ve sonra, işte oradaydı.

'Medyumluk yapan, kitap yazan ve Save the Children Fund için yılmadan çalışan Doris Fisher Stokes'u tanıştırabilir miyim hanımefendi?' dedi *Woman's Own dergisinin editörü Iris Burton,* ben de ufak bir bob yapmaya çalışırken.

Prenses gözlerimin içine öyle bir baktı ki, odadaki diğer her şey gözden kayboldu.

'Bu hastalıktan dolayı çocuğunuzu kaybettiniz mi?' diye sordu, tedavi edilecek kan hastalıklarını kastederek.

Hayır efendim,' dedim, 'Ben gençken dört çocuğumu kaybettim ama ben çocukları çok seviyorum, bu yüzden elimden geleni yapmaya çalışıyorum.'

Gülümsedi, 'Biraz yorgun görünüyorsun.'

O da dikkatliydi. 'Ben sizin kadar çalışkan değilim hanımefendi.'

'Ah, benim için biraz farklı!' dedi, sanki her şey benim için hazırlanmış gibi çarpık bir sırıtışla. Senin gibi çalışmak zorunda değilim.

Ve sonra bitti ve konuşmalar için platforma doğru hareket ediyordu. Sanırım konuşmalara gerektiği kadar dikkat etmemişimdir, çünkü tüm zaman boyunca ayaktaydık. Başkan, Prenses Anne'e bir sandalye teklif etti ama o, 'Hayır, ben ayakta duracağım' dedi ve bu yüzden diğer herkes de ayağa kalkmak zorunda kaldı.

Sonsuz gibi görünüyordu. Sırtımı duvara yasladım ve kendimi dengelemek için bacaklarımı birbirine bastırarak mı yoksa ayırarak mı durmam gerektiğini bilmiyordum. Devam etti ve oda çok sıcak oldu ama Prenses Anne bir kez bile kıpırdamadı. Herkes biraz huzursuzlandı ve hatta platformdaki adam bile Prenses'in arkasından gizlice programıyla kendini yelpazeliyordu. Ancak Prenses Anne hiç kıpırdamadı, terlemedi. Sadece rahat, dikkatli ve sanki hoş bir esinti esiyormuş gibi serin bir şekilde durdu.

Ona baktım ve düşündüm ki, Tanrım, bu bir üreme, bu senin için kraliyet eğitimi. O kızın sahip olduğu şeyi satın alamazsın.

Tören devam etti. Prenses mavi ve altın bir anma plaketi açtı ve küçük bir kız ve küçük bir oğlan tarafından bir buket çiçek ve bir tabakla ödüllendirildi.

Çocuğun, kemik iliği nakli başarılı olan ilk çocuk olan Mark olduğu ortaya çıktı. Temyiz başvurusunu başlattığımızda Dorchester'daydı ve beni hatırladı. Bizi ayıran mavi ip aşağı indi ve Bana sarılmak için yanıma geldi.

'Doğru yaptım mı?' diye sordu. Eğilmesi söylenmişti ve başını hızlıca eğmişti.

'Çok güzel yaptın' dedim.

Daha sonra açık büfe çaya gittik ve sevgili Profesör Hobbs benim için bir masa ayarlamıştı, garsonum ve garsonlarım da bana ikramları getirecekti, böylece sırada beklememe gerek kalmayacaktı.

Kuzey İrlanda'dan Bay ve Bayan McAleese masamdaydı ve harika bir çift olduklarını düşündüm. Ünite inşa edilmeden önce küçük oğullarını kaybetmişlerdi ancak diğer çocukların kurtarılabilmesi için para toplamaya devam ettiler. Ve Brendan işsiz olmasına rağmen her şeyi başardılar.

Elbette çalışmam gerekmiyordu ama sohbet ederken birden David ismini duydum ve küçük bir çocuğun sesi kız kardeşiyle ilgili bir şeyler söyledi.

Emin olana kadar konuya girmek istemedim, bu yüzden Pauline'e masumca başka çocuğu olup olmadığını sordum.

'Ah, evet, küçük bir kız,' dedi.

İşte bu kadar, oğluyla konuşuyor olmalıyım.

'David kim?' diye sordum.

'O benim küçük oğlumun adı!' dedi.

'Geçen gün çekmecesinden kırmızı bir kazak çıkardığını ve yüzünü içine gömdüğünü söyledi.'

Şaşkın görünüyordu. 'Evet, iki gün önce yaptım. Ama bunu kimse bilmiyor. Brendan'a bile söylemedim.'

'David seninleydi canım,' dedim.

Elbette oturma pozisyonuna geçmemeye dikkat etmem gerekiyordu ama ona birkaç rahatlatıcı söz daha söyleyebildim; örneğin David'in kız kardeşinin, anne ve babası Londra'dayken teyzesi Marie'nin yanında kaldığını bildiğini.

Garip bir şekilde, Almanya'da çok para toplamış çok hoş bir genç adam bize katıldı. Adı, Savunma Bakanlığı'nda çalışan Uçuş Teğmeni John Foster'dı. Ona Scampton'a yaptığım ziyareti anlattığımda, o zamanlar benimle tanışmamış olmasının ne kadar yazık olduğunu söyledi.

826

'Seni içeri alabilirdim,' dedi. 'Gitmek istediğin bir yer varsa bana haber ver, ben de ayarlarım,' dedi ve bana telefon numarasını bıraktı.

Masamızdakiler çok küstahtı. Sigara içmek istediler ve bağırdılar, 'Doris Stokes sigara içmek istiyor!' Ve hemen bir kül tablası getirildi.

Sonra biraz sonra biri tuvalete gitmek istedi. Dışarı çıktılar ve Prenses Anne merdivenlerden aşağı indiği için içeri girmelerine izin verilmediğini gördüler. Bu yüzden geri döndüler ve şöyle dediler: 'Doris Stokes bayanlar tuvaletine gitmek istiyor!'

'Tamamdır,' dediler.

Tabi ki gitmem gerekiyordu ama arkama bir sarışın hanım sokuldu.

'Bunu neden yaptın?' diye sordum. 'Bekleyebilirdim.'

'Ben de gitmek istiyordum,' dedi, 'ama kimse beni tanımıyor. Herkes seni tanıyor!'

Çaydan sonra Profesör Hobbs beni üniteyi görmeye götürmek için geldi. Programımda ünitenin yedi özel bölme içerdiğini okumuştum, bunlardan beşi laminer akış bölmeleriydi ve her biri hastayı mikropsuz havayla yıkayan kendi filtre sistemine sahipti. Ayrıca steril bir mutfak ve yardımcı oda da vardı.

Kulağa çok etkileyici geliyordu ama gördüğünüzde daha da etkileyici oluyordu. Tüm bu filtreler ve büyük mikropsuz baloncuklar vardı.

"Elini tam oraya koy, Doris," dedi Profesör Hobbs ve onun dediğini yaptığımda elime doğru büyük bir steril hava akımının baskı yaptığını hissettim.

Ünitede daha önce nakli yapılmış ve izolasyonda tutulmasına gerek olmayan küçük bir çocuk daha vardı.

'Bu Matthew,' dedi Profesör Hobbs.

'Merhaba, sevgili Matthew,' dedim. Üç yaşlarında, yatağında yatan, başını babasının dizlerine dayamış sevimli bir oğlan çocuğuydu. Saçları, başının her yerinde küçük bir kürk bulutu gibi yeniden uzamaya başlamıştı.

827

'Karnı şimdi iniyor, değil mi Matthew,' dedi Profesör Hobbs. 'Bir süre önce karnı büyüktü.'

'Şanslısın,' dedim, 'Benim karnım çok büyük ve aşağı inmeyecek!'

Etrafta dolaşan bir fotoğrafçı vardı ve fotoğraf için Matthew ile yatağa girip giremeyeceğimi sordu.

'Evet, sorun değil,' dedi Profesör Hobbs.

'Yatağa seninle birlikte oturabilir miyim, Matthew?' diye sordum.

'Evet.'

'Sana sımsıkı sarılabilir miyim?'

'Evet,' dedi tekrar, ben de tabii ki evet dedim.

Geriye sadece Cornwall'dan gelen, artık Anne adını taşıyan ve kırmızı kadife bir elbise ve başlıkla, iç çamaşırları, külotlar, ayakkabılar ve çoraplar çıkarılmış haldeki bebeği sunmak kalmıştı ve sonra gitme zamanı gelmişti. Birdenbire bitkin olduğumu fark ettim ama bunu dünyada kaçırmazdım.

İşte buradayım, hastane yatağımda, biraz hırpalanmış ve yara bere içinde, kendimi neşelendirmek için Kathy'nin kasetini dinliyorum. Doktorlar başlarını sallıyor ve bana yavaşlamam gerektiğini söylüyorlar ama ben kol egzersizlerimi yapmakla ve sesimi geri kazanmak için şarkı söylemekle meşgulüm. Yakında tekrar ayağa kalkmaya kararlıyım.

Elbette daha genç olmuyorum ve ne kadar ömrüm kaldığını bilmiyorum, hiçbirimiz bilmiyoruz ama hâlâ yapmam gereken başka bir şey olduğuna dair garip bir his var içimde. Özel oturumlar, kamu gösterileri, televizyon, radyo ve gazete röportajları yaptığım için ne olabileceğini düşünemiyorum. Yine de hâlâ yapmam gereken bir şey olduğunu hissediyorum.

Şüphesiz ki ruhlar alemi zamanı gelince bana bunun ne olduğunu göstereceklerdir - ve öğrendiğimde - bunu ilk öğrenen sen olacaksın!

Doris Stokes was a celebrated clairaudient who confounded sceptics by the uncanny accuracy of her readings. In Australia her appearances filled the Sydney Opera House and she was mobbed in the streets. The American television programme, 'Charlie's Angels', was removed from a prime-time slot to make way for her. In this country her participation in radio phone-ins caused an avalanche of mail.

This volume is a collection of four of her best-selling books in which she described her experiences, ranging from haunted restaurants to murder mysteries, in her down-to-earth style. Through her exceptional psychic powers she was able to give a complete picture of life in the spirit world which still brings comfort and encouragement to her many followers.

ISBN 0-7481-0197-7

£9.95